HANDBOUND
AT THE

UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/comoediaearis02aris

Gr
7161

8361

I

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΚΩΜΩΙΔΙΑΙ

ARISTOPHANIS

COMOEDIAE

AUCTORITATE LIBRI PRAECLARISSIMI

SAECULI DECIMI

EMENDATAE

A

PHILIPPO INVERNIZIO

IURISCONSULTO ROMANO

ACCEDUNT CRITICAE ANIMADVERSIONES SCHOLIA GRAECA INDICES ET VIRORUM DOCTORUM ADNOTATIONES.

VOLUMEN II.

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

CIↃIↃCCXCIV.

21428
27/1/92

PRAEFATIO.

Quum de huius editionis consilio et natura, deque codicibus a se collatis, inprimisque Ravennate, copiose et diligenter doctissimus Editor in Prooemio monuerit: nihil significandum lectoribus est, nisi amicum Eius, *Christianum Danielem Beckium*, ita religioni suae consuluisse, ut discedi a scripto Editoris numquam pateretur, nisi pauciſſimis locis, ubi animadversiones docebant, contextae orationis lectionem Brunckianam mutari debuisse. Tenuit enim hanc rationem Editor, ut plerisque locis, neque tamen omnibus, codicis scripturam exhiberet, interdum etiam ubi metricae vel grammaticae Brunckii aliorumve leges adversari viderentur, de quibus suam sententiam saepius dixit. Si quae occurrerent, quod tamen rariſſimum fuit, de quorum scriptura nobis exhibita dubitaretur, maluimus codicem Editoris nobis missum sequi, quam vel tantillum mutare. Fragmenta vero Aristopha-

nis,

nis, a celeb. Editore aliquantum aucta, et verborum Index non poterant huic volumini, iam sic satis grandi, inferi. Itaque cum Scholiis omnibus, emendatis, illustratis, et e codicibus subinde auctis occupabunt tertium Volumen proximo anno proditurum. Hoc excipiet forsan suo tempore quartum, commentarios doctorum Virorum prudenter delectos complexurum. Scripsimus Lipsiae, a. d. VIII. Kal. Iun. CIↃIↃCCXCIV.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἤδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκμηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἕλληνας Ἀριστοφάνης ἰδών· ἱκανὸς γὰρ διϊπτεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος· τὸ δρᾶμα συνέγραψε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς φιλονεικίαν, ὁμόνοιαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἑλέσθαι. παρεισάγει τοίνυν γεωργὸν Τρυγαῖον τοὔνομα μάλιστα τῆς εἰρήνης αὐτὸν ποιούμενον· ὃς ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πευσόμενος παρ' αὐτοῦ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρέχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα τοσοῦτον ποιήσας πόλεμον αὐτοῖς. ὃν δὴ διαποροῦντα, τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν πορείαν ποιήσει, παρεισάγει τρέφοντα κάνθαρον ὡς ἀναπτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θεράποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προσετέτακτο τὸν κάνθαρον, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ σιτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν.

Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις δεδιδαχὼς εἰρήνην ὁμοίως ὁ Ἀριστοφάνης· ἄδηλον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδείδαξεν· ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥ τις οὐ σώζεται. Κράτης μέν τοι δύο οἶδεν δράματα γράφων οὕτως· ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν· ἢ Βαβυλωνίοις· ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ εἰρήνῃ, καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ, θυγατέρες Τρυγαίου.
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ Γεωργῶν Αθμονέων.
ΙΕΡΟΚΛΗΣ, μάντις.
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΡΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

Αἰβοῖ, ἆρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.

Adnotationes in Pacem.

Utrumque argumentum extat in libro Ravennate: quae longe aliter apud alios edita sunt. Ego ea edidi, uti scripta prorsus sunt in eo libro.

v. 3. φάγοι Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius arbitrio suo praeter necessitatem φάγοις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδοὺ μάλ' αὖθις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ποῦ γὰρ, ἣν νῦν δὴ Φέρεις;
οὐ κατέφαγεν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκυψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιϊδεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.
ἐτὸς μέν, ὦ ἄνδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.

ΟΙΚΕ-

v. 5. δὴ Φέρεις. Ita Rav. liber.
v. 7. Vulgo: περικυκλήσας.

v. 7. τοῖν ποδοῖν) πρὸς τὴν τάξιν τῶν ποδῶν. ἀκολούθως τὸ δυικόν. ἐν Νεφέλαις (v. 150.)· ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῷ πόδε.

καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τεσσάρων ἵππων ὄντων τοῦ Ἕκτορος· δύο δὲ ἀριστερῶν πρὸς τὴν τάξιν ἀκολούθως ἐπήνεγκε· ἵν' μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χ' ἑτέραν μοι, χ' ἑτέραν, 15
καὶ τρίβ' ἑτέρας γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Ἀπόλλω γὼ μὲν οὔκ·
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' ὦμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

νὴ τὸν Δί' ἐς κόραμάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὑμῶν δέ γ', ἤ τις εἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω, 20
πόθεν ἂν τερετίσμην εἶνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὃς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
Φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ Φρονήματος 25
βρενθύεταί τε, καὶ Φαγεῖν οὐκ ἀξιεῖ,
ἢν μὴ παραθῇ τρίψας δ' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικί, γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ', εἰ πεπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τηδὶ παρείξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ. 30
ἔρειδε, μὴ παύσαις μηδέποτ' ἐσθίων

v. 16. In libro noſtro deeſt γε.

v. 18. αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβών. Rav. liber. Vulgo: αὐτὴν ἄρ' οἴσω προσλαβών.
Brunckius coniectura non neceſſaria legendum putat: αὐτόν γ' ἄρ'.

v. 31. μηδέποτ' ἐσθίων Rav. liber. Vulgo: μήποτ' ἐσθίων, et v. ſeq. τίως, ἕως αὐτὸν λάθῃς. Vulgo: τίως ἕως σαυτὸν, quae Dawveſius et Brunckius ſine neceſſitate emendant ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς contra librorum omnium auctoritatem. αὐτὸν *ipſum ſe*, *ipſum te*, quod alibi quoque animad-

τέως, ἕως αὐτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
χῴτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ'. Αφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τοῦ γ' ἄρ' ἐστ';

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; — κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ιωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει. —
ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.

ΟΙΚΕ-

animadvertimus. *Confer* v. 967. *huius fabulae*, *Acharn.* v. 769. et v. 878., *Aves* v. 18.

v. 47. Huc ea ſpectant, quae Lucianus in Anacharſi veterem forte Comoediam ſpectans, de Comicorum licentia in civibus non bene meritis de republica notandis, ut meliores evaderent, ceteri illorum exemplo honeſti eſſent.

v. 48. Liber noſter ἀναιδέως. Hoc verſu vellet Brunckius ut ἤσθιεν ineſſet, quod mortuus erat Cleon. Mihi vero tam levem ob cauſam ſollicitare antiquos libros religio eſt.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπὲρ τούτοισιν ἀνδράσιν Φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὠδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διΐ,
καὶ φησίν· Ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔα, ἔα.

ΟΙΚΕΤΗΣ. Β.

σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκπεπικίσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τοῦτ' ἔτι τοῦτὶ τὸ κακὸν αὖθ' οὑγὼ "λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἐνθαδί·
Πῶς ἂν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός; —

ἔπειτα

v. 52. ὑπὲρ τούτοισιν. Liber noster, ut vulgo. Brunckius ex libro suo ὑπερτάτοισιν.

v. 56. Rav. liber. Vulgo: γὰρ &c.

v. 59. μὴ 'κκόρει optime Ravennas liber.

v. 64. Rav. liber: τουτὶ τὸ, vulgo δῆτα τὸ.

v. 66. Rav. liber: τὰ δ' ἄπε.

ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀνερρίχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι,
εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
κἄπειτα τοῦτον ἱππακομεῖν μ' ἠνάγκασε.
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
Ω Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γεννᾶιον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών. —
ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τηδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες.
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ', ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ἑώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίᾳς, καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἵνας πτερύγων ἑὰν.
καὶ μὴ πνεῦ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ
σ'· εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σίγα, σίγα.

ΟΙΚΕΤΗΣ. Β.

ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

ΤΡΥ-

v. 76. μοι, φησὶ, vulgo.
v. 81. Rav. liber: ἱππηδὸν ἐς τὸν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ Φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὁλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾶν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καινοῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἢν μή μοι φράσῃς,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τίνα νοῦν ἔχων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐρησόμενος ἐκεῖνον, Ἑλλήνων πέρι
ἁπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.

ΟΙΚΕΤΗΣ. Β.

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;

ΤΡΥ.

v. 98. Liber noster ἀνθρώποις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ελλάδα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρα.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα.

ΚΟΡΗ.

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις Φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμέ,
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἰπέ, ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δοξάσαι ἐσί, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πώνυ πάμπαν.
ἦν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἦλθω πάλιν, ἔξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

ΚΟΡΗ.

v. 114. Ante hunc versum, atque ita in posterum collocatae sunt in libro nostro filiae *Trygaei*, quas alloquitur pater.

v. 120. In eodem libro deest ἐσί.

ΚΟΡΗ.

καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πτηνὸς πορεύσει πῶλος. οὐ ναυσθλώσομαι.

ΚΟΡΗ.

τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦ 'στιν, ὥστε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.

ΚΟΡΗ.

ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ,
ὦ 'ἐκκυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.

ΚΟΡΗ.

οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

νῦν

v. 129. Rav. liber: ἐξευρέθη.
v. 137. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo: ἀλλ' ὦ μελέα μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

v. 136. τραγικώτερος) ἢ ἀξιοπιστότερος. ἢ ἀτυχέστερος, αἰνίττεται εἰς τὸν Πήγασον καὶ τὸν Βελλεροφόντην Εὐριπίδου.

νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.

ΚΟΡΗ.

τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.

ΚΟΡΗ.

λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν Πειραεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.

ΚΟΡΗ.

ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς
ἐντεῦθεν· εἶτα χωλὸς ὤν, Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετεωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις

τοὺς

v. 155. *Suidas*: ψαλλίοις·
χαλινοῖς. Ἀριστοφάνης·
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων.

τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἴει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ τῆς γῆς,
κἄτα δρομαίκην πτέρυγ' ἐκτείνων,
ὀρθῶς χώρει Διὸς ἐς αὐλάς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπὸ θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειρκιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἔρπυλλον ἄνω,
κἀμὲ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλαντ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιέ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη τροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν.
καὶ μὴ φυλάξεις, χορτάτω τὸν κάνθαρον.
ἀτὰρ ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
κἀμὲ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;

ΕΡΜΗΣ.

πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἱπποκάνθαρός.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ, κἀμὲ τολμηρὲ, κἀνκίσχυντε σὺ,

κἀμὲ

v. 159. Rav. liber: ἀπὸ τῆς γῆς, vulgo: ἀπὸ γῆς.
v. 165. ἐν Πειρκιεῖ. Aristot. de Republ. V, 3. μᾶλλον δημοτικοὶ οἱ τὸν Πειραῖκ οἰκοῦντες τῶν τὸ ἄστυ.
v. 177. ἀτὰρ ἐγγὺς liber noster. Vulgo: ἀλλ' ἐγγύς.

καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

πόθαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοί; μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ πατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐστί σοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐρασὴς πραγμάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ἥκεις δὲ κατὰ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.

ΕΡ-

V. 185. Rav. liber: τί σοί ποτ' ἐστιν ὄνομ'. Versus 188. est scriptus in libro nostro, uti eum Davvesius emendaverat, quem sequutus est Brunckius. Vulgo: ἔσσεθ' ὡς οὐκ.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς,
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.

ΕΡΜΗΣ.

ἰὴ, ἰὴ, ἰὴ,
ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν.
φροῦδοι γὰρ ἐχθὲς εἰσιν ἐξῳκισμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γῆς;

ΕΡΜΗΣ.

ἰδοὺ γῆς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῦ;

ΕΡΜΗΣ.

πόρρω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελήφθης μόνος;

ΕΡΜΗΣ.

τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,

v. 196. ὅτ' οὐδὲ Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius: ὅτι οὐδὲ. v. seq. vulgo: εἰσιν ἐχθὲς.

v. 198. Vulgo: ποῖ loco ποῦ.

χυτρίδια, καὶ σανίδια, κἀμφορείδια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;

ΕΡΜΗΣ.

Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾷν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἴπ' ἐμοί.

ΕΡΜΗΣ.

ὅτι πολεμεῖν ᾑρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·
Ναὶ τὼ σιὼ, νῦν Αττικίων δώσει δίκην. —
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Αττικωνικοὶ,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· Ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Αθηνᾶν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον. —

ΤΡΥ-

v. 202. Rav. liber κἀμφορίδια, ut vulgo, nam errarunt saepe librarii in rebus huiusmodi.
v. 210. Rav. liber: εἵνεχ'.
v. 219. Ravennas liber: ἢν ἔχωμεν τὴν πόλιν.

v. 214. Ναὶ τὼ σιὼ) τοὺς Διοσκόρους οἱ Λακεδαιμόνιοι σιοὺς ἔλεγον, ὡς Αθηναῖοι θεὼ Δήμητραν καὶ Περσεφόνην. ἔθος δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοῦ νὴ τὼ θεὼ τρέπειν τὸ θ εἰς τὸ σ, καὶ τὸ ε εἰς τὸ ι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψεσθ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰς ποῖον;

ΕΡΜΗΣ.

εἰς τουτὶ τὸ κάτω. κἄπειθ' ὁρᾷς,
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶπ' ἐμοί,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν, ὅτι θυείαν ἐσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;

τ. 225. Rav. liber: ἄνωθεν ἐπεφόρησε, ut vulgo omnes libri. Brunck. dedit: ἐπεφόρησε.

ΕΡΜΗΣ.

τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' ἔμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
μέλλει· θορύβει γοῦν ἔνδον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴμοι δείλαιος·
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ἠσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστρίας.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ βροτοί, βροτοί, βροτοὶ πολυτλήμονες·
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ ναξ Απολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.
ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τὸ βλέμμα πως.
ἆρ' οὗτος ἐς' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Πραστικὴ τρισάθλιοι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω.
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Ακκωνικῆς.

ΠΟ-

v. 233. Rav. liber: ἔνδοθεν.

v. 239. Ita Rav. liber, nisi quod pro βλέμμα πως habet ut vulgo βλέμματος. Vulgo: καὶ τοῦ βλέμματος. Brunckius: ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.
Mihi certe videtur, manum Aristophanis propius assequi emendationem meam, aliamve huiuscemodi.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα,
ἅπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Βαβαὶ, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι. 250
οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
Φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τάττικόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος, παρακινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ.
τετρώβολον τοῦτ' ἔστ' Φείδου τάττικοῦ.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

παῖ, παῖ Κυδοιμέ. 255

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί με καλεῖς;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

κλαύσει μακρά.
ἔσηκας ἀργός; οὑτοσὶ γὰρ κόνδυλος
ὡς δριμύς.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;

v. 256. Rav. liber: σοὶ κόιδυλον.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οἵσεις ἀλετρίβανον τρέχων;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ μάλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν παρ' Ἀθηναίων σὺ μεταθρέξει ταχύ;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δί'· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δή, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας.
εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ 'λθοι φέρων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὗτος —

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί ἐστιν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

σὺ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τὸ δᾶνα γάρ,
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, ὁρᾷς,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥ-

v. 261. Edidi hunc verſum, ut ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo: παρ' Ἀθηναίους. Brunckius σὺ pronomen addidit, quod in omnibus libris deeſt.
v. 265. Deeſt γε particula in Rav. et v. 269. deeſt ὁρᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει,
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἕτερόν γ' ἔτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει,
ἀνύσας τι;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ταῦτ', ὦ δέσποθ'.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἧκε νῦν ταχύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ ἄνδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κἆτ' οἴμοι μάλα.

v. 271. Rav. liber: δέσποινα πότνι'.
v. 274. Rav. liber: γ' ἔτ' ἐκ. Vulgo: δῆτ' ἐκ.
v. 275. Rav. liber: χωρῶ ταῦτ' ὦ δέσποτε.

v. 277. ἐν Σαμοθράκῃ) ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελεταί τινες. ὡς ἐδόκουν τελεῖσθαι, προσαλέουν φάρμακά τινα κινδύνων. ἐν δὲ τῇ Σαμοθράκῃ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τῆς Εκάτης, καὶ διαβόητον ἦν τὸ ζηρίνθον ἄτρον, ἔνθα τὴν Εκάτην ὀργιάζειν ἐλέγετο, καὶ τελετὰς ἦγον αὐτῇ, καὶ κύνας ἤσθιον.

v. 278. μεμυημένος) τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων. δοκοῦσι δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα ἐκ τῶν κακῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμώνων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀπόλωλε γὰρ
κἀμὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

πῶς, ὦ πανοῦργ';

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἐς ταὐτὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν, εἶτ' ἀπώλεσαν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαῤῥεῖτ', ὦ βρετοί.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἀπόφερε τὼ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' ἑτέραν ποιήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας·
ὡς ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, κεύφραίνομαι.
νῦν ἐστιν ἡμῖν, ὦ 'νδρες Ελληνες, καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν,
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαι τινά.

ἀλλ',

v. 282. Rav. liber: Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος.
v. 287. ἀπόφερε Rav. liber et Brunckius. Vulgo: ἀπόφυρε.
v. 291. Ita Rav. liber. Vulgo: κἀμὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι.
v. 295. Supra δοίδυκα scriptum in libro noſtro: ἀντὶ τοῦ στρατηγόν.

ἀλλ', ὦ γεωργοὶ, καὶ ἔμποροι, καὶ τέκτονες,
καὶ δημιουργοὶ, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὦ πάντες λεῳ,
ὡς τάχιστ' ἄμας λαβόντες, καὶ μοχλοὺς, καὶ σχοινία.
ὧν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγυθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ πανέλληνες, βοηθήτωμεν εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν Φοινικικῶν.
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε, καὶ ἐγχείρει τόνει,
οὐ γὰρ ἔστ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχανῇσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,
μὴ

v. 313. τὸν κάτωθεν Κέρβερον Ravennas liber. En quam expectabat *Pierſonus* vir doctiſſimus ex libro optimo praeclariſſimam emendationem. Ita vulgo:

τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε.

Florens. ut notat Brunckius, ita emendarat: δεδίττετε, et Pierſonus:

τὸν Κέρβερόν τε δάδετε.

Brun-

μὴ παΦλάζων καὶ κεκραγὼς, ὥσπερ ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτι καὶ νῦν ἐστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἰοὺ, ἰού·
ἐξολεῖτέ μ', ὦ 'νδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε.
ἐνδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ συνταράξει τοῖν ποδοῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω,
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦ 'νδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαΦθείρητε διὰ τὰ σχήματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑΦ' ἡδονῆς,
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'· ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.

ΧΟΡΟΣ.

Brunckius vero poſtremus omnium ita verſum emendandum putavit:

ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον.

Moleſtiam dedit viris doctis alterum illud verbum, quod ex manu interpretum in verſum migravit, perinde ac ſi ad ſententiam primum illud verbum non ſufficeret. Cavere enim iubet Trygaeus canem latitantem.

ΧΟΡΟΣ.

ἠν ἰδού, καὶ δὴ πέπαυμαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φής γε, παύει δ' οὐδέπω.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τι σε. 330

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε.

ΧΟΡΟΣ.

τουτογί, νὴ τὸν Δία,
τὸ σκέλος ἑίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τοι μ' ἐς' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελῶ, 335
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω ταφῶς.

ἀλλ'

v. 334. τοι μ' ἐς' Rav. liber. Vulgo τι. Brunckius: τι μοί 'σ'. Verſu ſeq. idem liber πεπέδακα.
v. 337. Rav. liber: μήτι καὶ νυί γε χαίρετ'. Ita liber noſter.

ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ· ἤ-
δη γὰρ ἔξέσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ἰού, ἰοὺ κεκραγέναι.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτε.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ σιβάδας, οὓς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικασὴν δριμὺν, οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δηπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ
πρὸ τοῦ,
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἰδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατετρίμ-
μεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον, κἀκ Λυκείου, σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι.

ἀλλ'

ſter. Vulgo: μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'. Superiori v. 326. μήτι καὶ νυνί γ' ἔτ'.

v. 346. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτέ.
Ita Rav. liber. Vulgo:
εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν etc.
Brunckius ex ingenio totum verſum ita reſtauravit:
ἔἆθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.

v. 347. Videtur eſſe ſcriptum in libro Rav. κἀνεσχόμην.

v. 355. Edidi hos verſus, uti ſcripti ſunt in libro noſtro. Vulgo:
πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον κἀκ Λυκείου,
σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι τε.
ἀλλ' ὅτι μάλιστα χαιρεύμεθα ποιοῦντες ἄγε.

ἀλλ' ὅτι μάλιστα χαρι-
ούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε σὲ γὰρ αὐτοκράτο-
ρ' εἴλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Φέρε δὴ κατίδω, ποῖ τοὺς λίθους ἀφῆξομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκοῦν, ἢν λάχω.
Ἑρμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἷδ' ὅ τι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς τίν' ἡμέραν;

ΕΡΜΗΣ.

ἐς αὐτίκα μάλ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.

ΕΡΜΗΣ.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καῖτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ἠσθόμην ἀγαθὸν τοσοῦτονὶ λαβών;

ΕΡΜΗΣ.

ἆρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν ἆρ' ἐμὲ
ἅπασ' ἀνάγκη 'σ' ἀποθανεῖν;

ΕΡΜΗΣ.

εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς χειρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ, πρὸς τῶν θεῶν,
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναὶ, πρὸς τῶν κρειῶν,
ἀγὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.

ΕΡΜΗΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἁμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετρήσω ταῦτα κἀλακήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον.
εἶπ' ἐμοί, τί πάσχετ', ὦ "νδρες; ἐσατ' ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ· εἰ δὲ μή, λακήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ερμῆ, μή, μηδαμῶς, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκώς,
τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦ "ναξ δέσποτα;

ΧΟΡΟΣ.

μὴ γένῃ παλίγκοτος
ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν,
ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν
ἀλλὰ χάρισ', ὦ φιλανθρω-

v. 381. Liber noſter: ὑπὸ τοῦ Διός.
v. 385. Rav. liber: καὶ μή.
v. 386. Vulgo: μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς.
v. 388. Deeſt vulgo particula γε.
v. 389. Ita eum exhibent omnes libri. Sollicitum ſe praebet Brunckius, ut hunc verſum emendet claudicantem in quinto pede. Sed hanc ſibi, ut ſaepe alias, comicus poeta licentiam ſumere potuit. Vellet enim Brunckius pro ἐν τῷδε legere non ſine levi mutatione τουτοί.
v. 391. et 92. Hi duo elegantiſſimi verſus ita, unius verſus finibus coangustati, vulgo circumferuntur:

ϑρωπότατε, καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς
ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴϑ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.

ΕΡΜΗΣ.

κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς ϑεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.

ΕΡΜΗΣ.

ἴϑι δή, κἄπειτ' ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ γὰρ Σελήνη, χὠ πανσύργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύοντες πολὺν ἤδη χρόνον,
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΗΣ.

μὴ γέιη παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε.

Quem Brunckius ita emendavit:

ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν, ὦ ναξ, μὴ γέιη παλίγκοτος.

v. 394. Brunckius: ἀλλὰ χάρισαι φιλτ. Ravennas liber ut vulgo.

v. 399. ἡμᾶς ἀεί. Ita Kusterus et liber noster, quod Brunckio non placet.

v. 409. ἐπιβουλεύοντες Ravennas liber. Vulgo: ἐπιβουλεύουσι.

ΕΡΜΗΣ.

ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁτιὴ, νὴ Δία,
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
κἀὴ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ Φιλ' Ερμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως, τήνδε κἀὴ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
Μυσήρι' Ερμῆ, Διϊπόλει, Αδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,
Αλεξικάκῳ θύσουσιν Ερμῆ πανταχοῦ.
χ' ἅτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.

ΕΡΜΗΣ.

οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἶμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦ "νδρες· ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

v. 411. Rav. liber: ὁτιὴ νὴ Δία, ubi vulgo: ὅτιη τὸν Δία.
v. 414. Deeſt in libro noſtro.
v. 416. Rav. liber: παρεκλέπτετον, ut vulgo.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεσὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

ΕΡΜΗΣ.

σπονδή, σπονδή·
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπένδοντες εὐχώμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν·
χώρις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.

ΧΟΡΟΣ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
ἔχονθ' ἑταῖραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόνυσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

ΧΟΡΟΣ.

κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.

ΤΡΥ-

v. 439. ξυλλάβοι Rav. lib. ut vulgo. Brunck. ξυλλάβῃ.
v. 447. Rav. liber: ὦ πότνι' ἐν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κεἴ τις δορυξὸς, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

ΧΟΡΟΣ.

κεἴ τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μασιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ Παιών, ἰή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὴ τοίνυν, ἰὴ, ἰὴ μόνον λέγω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ερμῆ, Χάρισιν, Ωραισιν, ΑΦροδίτῃ, Πόθῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Αρεῖ δέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ, μή.

ΧΟΡΟΣ.

μηδ' Ενυαλίῳ γε;

v. 449. Rav. liber: κἄ τις δορυξὸς. Vulgo: κἄ τις δορυξὸς. Brunckius tamen praetulit δορυξόος.

v. 450. ἵν' ἐμπολᾷ. Ita perſpicue ſcriptum in libro noſtro. Brunck. ἐμπολῇ.

v. 452. κἄ... ξυλλάβῃ. Ita libri omnes. Brunckius arbitrio ſuo κἤν.

v. 457. Ita liber Rav. Brunckius: ἰὴ, ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω, idemque liber v. ſeq. ὥραις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή.

ΧΟΡΟΣ.

460 ὑπότεινε δὴ πᾶς, κἀνάταγε τοῖσιν κάλοις.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτι μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

465 ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἵ' ὀγκύλλε-
σθ'. οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥ-

v. 460. κάλοις Kusterus ex libris vetustis et liber noster. Alii κάλῳς.

v. 464. ἔτι μάλα Rav. liber. Vulgo: ἒα ἔτι μάλα.

v. 467. οὐ ξυλλήψεσθ' Rav. liber uti Brunckius e suo libro emendarat. Ante versum 475. posui ex libro nostro *Trygaeum*, qui vulgo versus *Choro* tribuitur. Ex eodemque versui 481. *Chorum*, ubi erat *Mercurius*, et versui 483. *Mercurium*, ubi erat *Chorus*, praeposui.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφώ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὔργον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμπαδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἶδε γ' εἶλκον οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἅλφιτα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ 'γάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.

v. 476. διχόθεν) ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ ἀποκλινόντων ὁπότε δοκοίη αὐτὰ καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. καὶ ὁ Φιλόχορός φησι, πολεμοποιεῖν-τας πάλιν Κορινθίους προσλαμβάνεσθαι καὶ τοὺς Ἀργείους. ἀπεμφαίνει οὖν καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρόταται σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
485 ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν ποιεῦμεν, ὦ "νδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

490 ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα νὴ Δία.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

μικρόν γε κινοῦμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν, -

τοὺς

v. 492. deeſt in libro noſtro. Sequens vero cum duobus aliis ita vulgo circumfertur:

μικρόν γε κινοῦμεν — οὐ δεινόν,
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;

Brunckius primo verſui hanc medelam appoſuit:

μικρὸν κινοῦμέν γ'.

τοὺς δ' ἀντισπᾷν·
πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἶσ', εἰ κωλύουσιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκεύεσιν ἠλείψατε.
κἀμὲ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω,
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἔλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.
ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.

v. 499. Scriptus est hic versus in libro Ravennate, uti eum Brunckius ex ingenio emendavit. Vulgo:

ὡς κακόν, ἃ τινες εἰσὶν ἐν ἡμῖν.

Cum Brunckio et libro nostro *Suidas* in κακόνοι ab eo laudatus consentit.

v. 501. ἀνδρέως ut Brunckius emendavit. Vulgo libri omnes ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγ', ὦ ἄνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

ΕΡΜΗΣ.

χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦ ἄνδρες, ὑμῖν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.
ὦ εἶ', εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα.
ὦ εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα πᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,

ὅτῳ

v. 512. γέ τοι τὸ. Ravennas liber; vulgo: γε δὴ τὸ.

v. 514. Rav. liber: οἵ τοι γεωργοὶ. Vulgo: νῦν οἱ.

516. Ita liber Ravennas. Vulgo: ἤδ' ἐγγύς, quod ex interpretibus esse Toupius iam et Brunckius viderunt.

v. 521. et 22. Edidi uti scripti sunt in libro nostro.

v. 523. Deest in libro nostro τί.

ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἵκοθεν. 525
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστραπείας καὶ μύρου.

ΕΡΜΗΣ.

μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ; 530

ΧΟΡΟΣ.

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυργεμίας·
ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιγλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου. — 535

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κλαῦσ' ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητὴ ῥημάτων δικανικῶν.

ΧΟΡΟΣ.

κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,

κόλπου

v. 530. Tribuitur hic vulgo *Trygaeo*, inepte, ut videtur. Eum ex libro noſtro *Mercurio* attribui.

v. 532. Supra κρομμυοξυργεμίας ſcriptum eſt in libro noſtro ἀπεψίας.

v. 535. κλαῦσ' ἄρα. Rav. liber.

v. 534. αὐλῶν) ἐπεὶ καθόλου μὲν ὁ αὐλὸς ἐν εὐωχίαις ἀεὶ καὶ θαλίαις ἐξετάζεται· ἐν δὲ τοῖς ἰσαμείοις χοροῖς, οὓς συνίσασιν οἱ χορηγοὶ διὰ τῶν Διονυσίων, πάντως καὶ αὐλητὰς ἔδει παρεῖναι· ὡς Δημοσθένης ἐν τοῖς κατὰ Μειδίου μαρτυρεῖ οὕτως λέγων· εἰ μέντοι Λεφάνης ὁ αὐλητὴς ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ ἐγένετο.

κύλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῦς,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν, ἄθρει,
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἀπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὸ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

ΕΡΜΗΣ.

αἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γοῦν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν;

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀκούετε λεῳ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ', ἄνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·

ὡς

v. 539. εἰς ἀγρὸν Rav. liber. Alii εἰς ἰπνὸν.
v. 548. γοῦν Rav. liber. Vulgo: γὰρ.
v. 550. Idem κατέπαρδεν; vulgo πέπαρδεν.

ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεσὰ ταὐθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέ- 560
λους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ Φύτευον, ὧν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ
θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε, καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία, 565
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ σῖφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν, καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαι-
σία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ Δί', ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διασίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον. 570
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,
ὥς' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.

ἀλλ'

v. 569. Rav. liber: νὴ τὸν Δί', et ἦ, ἄρ', ubi vulgo ἦν, ἄν.

v. 573. Rav. δυκέλλῃ, et v. 576. ἡμῖν recte non ἡμῖν, ut Bruncius voluit. Recolit namque Trygaeus veterum agreſtium hominum parſimoniam ac vitam, eratque ipſe veluti agreſtium ipſorum anteſignanus.

ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦ ἄνδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ἡμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ Φρέατι,
τῶν τ' ἐλαιῶν, ὧν ποθοῦμεν,
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προσείπατε.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονα βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργικὸν βίον ἐτρίβομεν.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
καὶ δάπανα, καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα
χίδρα, καὶ σωτηρία,

ὥστε

v. 581. et ſeq. Hos edidi, ut ſcripti ſunt in libro Ravennate. Vulgo fere ut Brunckius, qui ita eos disponit:

τῷ Φρέατι τῶν τ' ἐλαῶν
ὧν ποθοῦμεν ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

v. 589. Ita hic verſus vulgo editus eſt:

ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
κέρδος, ὦ ποθουμένη.

ὥσε σὲ τά τ' ἀμπέλια,
καὶ τὰ νέα συκίδια,
τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐσὶ φυτὰ,
προσγελάσεταί σε λαβόντ' ἄσμενα.
ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούσατε.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ σοφώτατοι γεωργοὶ, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδᾴξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥσε τῷ καπνῷ
πάντας Ελληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἅπαξ τοπρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ταῦτα τοίνυν, μὰ τὸν Απόλλω, 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενὸς,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόην.

ΧΟ.

v. 600. Rav. liber ut vulgo. Brunckius arbitrio ſuo eum ita emendavit:

τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐσὶ φυτά.

Sequentem verſum edidi, ut eſt in libro noſtro. Vulgo: προσγελάσονταs (alii προσγελάσεταs) σε λαβόντ' ἄσμενα.

v. 608. Liber Rav. ἡμῶν, quod a re non alienum eſt.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' ἔγωγε, πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.

ΕΡΜΗΣ.

καί τ', ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν
κἄτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά.
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γ' ἐμοῦ
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ.

v. 619. οὖσα συγγενὴς ἐκείνου, *cognata ipsius cum sit. Paulus* in leg. 10. §. 1. D. de gradib. et affin. *Nomen cognationis*, inquit, *a graeca voce dictum videtur.* συγγενεῖς *enim illi vocant, quos nos cognatos appellamus.*

v. 628. αἰτίων ἂν ἀνδρῶν, Rav. liber. Vulgo: αἰτίων ἀνδρῶν γε. Brunckius ex ingenio αἰτίων πεξ ἀνδρῶν.

v. 629. et 31. Restitui ex eodem libro personas. In eodem versu 629. κορώνειον legitur in libro nostro. Et v. 630. idem est error in libro nostro, qui in ceteris:

ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην.

Davvesii emendationem *Euripidis* versus confirmat Brunckio allatus ex *Medea* 1349.

οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', ἐπεὶ δὴ κἀμοῦ, λίθον
ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

ΕΡΜΗΣ.

κἄτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν ὀργάτης λεώς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
ἀλλ', ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ Φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας αἰσθανοῦντας, κἀπεροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκραγμασι,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς Φρονεῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι, ἐσπαράττετε.
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα, κἀν Φόβῳ καθημένη,
ἅττ' ἂν διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἤδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἐτύπτονθ', οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ σόμα,
ὡς' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἕς', εἶναι κάτω.
οὐ

v. 631. Ita Rav. liber, nisi quod δὴ ex Brunckii coniectura adieci, deficiente libro. Vulgo: δῆτά γ' ἐπεὶ κἀμοῦ τὸν λίθον; Brunckius vero δῆτ' ἔγε δὴ κἀμοῦ λίθον.
v. 643. Rav. liber: ὠχριῶσα — αἰσθανοῦσα.
v. 645. ἐτύπτον θ' οἱ ξένοι. Ita liber noster, qui v. seq. habet ἐβύουν.

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔς' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.
ἄττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους.
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἦδ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.

ΕΡΜΗΣ.

εἰφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἐμ', ὦ φιλτάτη.
ἰοὺ, ὦ γυναικῶν μισοπερπακισάτη.
εἰέν γ', ἀκούω. — ταῦτ' ἐπικαλεῖς; — μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέων,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.

ΕΡΜΗΣ.

v. 651. Ita belle Rav. liber. Vulgo: τις ἔτ' ἔς' ἐκεῖνος. Brunckius vero ita de ſuo verſum concinniorem vult facere:

οὐ γὰρ ἔς' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.

v. 657. Rav. liber hunc et antecedentem verſum uno complectitur et pro σεαυτοῦ habet σαυτοῦ, et v. 659. habet ἄποιμι, et v. 662. αὐτοῖς, et v. 664. deeſt γ', et v. 668. τρεῖς.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅσις κακόνους αὐτῇ μάλις' ἦν ἐνθάδε,
χὤς τις φίλος, κἀσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.

ΕΡΜΗΣ.

ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ψυχὴν ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ', οὔπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὁπλιτῶν ἐγίγνετο.

ΕΡΜΗΣ.

ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πυκνῒ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὑπερβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

ΕΡΜΗΣ.

ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι

v. 675. In libro Rav. deeſt οὖν, in eodemque v. ſeq. γ' ἄριστος ut vulgo, quod Brunckius expulit.

v. 677. οὔπερ φησὶν. Ita nemo non videt eſſe debere. Vulgo: ὥσπερ φησὶν: inepte Rav. liber ὅπερ.

v. 681. 'ν τῇ πυκνῒ Rav. liber ex conſtantiſſimo eius uſu, quem evertere nolui.

685 αὑτῷ πονηρὸν προσάτην ἐπεγράψατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὤν,
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

690 εὐβουλότεροι γενησόμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

τρόπῳ τίνι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ, ὦ·
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ τί;

ΕΡΜΗΣ.

695 πάμπολλα, καὶ ταῦρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.

ΤΡΥ-

v. 685. Rav. liber: ἐπεγράψατο — ἐχειροτόνησεν, κατέστησεν.
v. 690. τρόπῳ τίνι. Haec verba inepte vulgo ipsi *Trygaeo* tribuuntur. Recte puto, me ex libro nostro Mercurium ante ea verba collocasse.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμασόν.

ΕΡΜΗΣ.

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.

ΕΡΜΗΣ.

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι, γέρων ὢν καὶ σαπρὸς,
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ξίπὸς πλέοι·

ΕΡΜΗΣ.

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπέθανεν,
ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

ΕΡΜΗΣ.

τί παθών;

v. 698. Rav. liber: γίνεται ex more ſuo.
v. 700. ἐπὶ ξιπὸς. Ita Rav. liber et Brunckius ex libro ſuo.

v. 698. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους) ὁ Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος σμικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ὄψματα καὶ γράψαι ὄψμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Πυθιονίκαις φησὶν αἰνιττόμενος. τὸ μέντοι περὶ κιβωτῶν ἐπὶ Σιμωνίδου λεγόμενον, ὅτι πεπλακωμένας εἶχε δύο, τὴν μὲν κενήν, τὴν δὲ μεστήν. καὶ τὴν κενὴν χαρίτων ἔλεγεν εἶναι γνώριμον. πλὴν τοῦτο λέγω περιφερόμενον εὑρίσκεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι;
ὠρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χ' ἕτερα πόσ' ἄττ' εἰσὶ γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει;
ὡς' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφησόμεσθά σου.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Οπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν, ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθέ, καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ερμῆ, τῆς Οπώρας κατελάσας;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβών, ἥπερ ποτ' ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον

v. 704. Rav. liber ἰδὼν ut vulgo, cuius loco Brunckius maluit ex libro suo ὁρῶν, et v. seq. γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει, vulgo γεγενῆσθαι τῇ πόλει.

v. 706. ἀφησόμεσθα, vulgo legitur ἀφεξόμεσθα.

v. 716. σὺ Βουλὴ omnes libri et Ravennas. Brunckius, ne *spondeus* in quarta sede esset, emendavit Βουλὴ σύ. Graeca sane poesis recte consideranti parum aut nihil ab Itala dissentire videtur: in qua tamen per summam elegantiam suavissimis poetis nostris saepe licuit a vulgari ratione discedere, nemine contradicente, cum suos versus numeros aurium iudicio haberet.

ὅσον ἐσφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἐφθὰς κἀ κρέα.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ερμῆ, χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ.

κἀ σύ γε
ὦ 'νθρωπε, χαίρων ἄπιθι, κἀ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἐνθάδ', ὦ 'τάν ἐσι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ.

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ.

τάρσει καλῶς·
τηδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

v. 726. τάρσει liber noſter, ut vulgo, quod quia Tragicum eſt, ſuſtulit Brunckius, et eius in ſede θάῤῥει collocavit.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ', ὦ κόραι,
ἔπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
πεθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐσυκότες.

ΧΟΡΟΣ.

730 ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.

735 Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ξαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις.
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναι φήσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
740 πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ξάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας·
τούς θ' Ηρακλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,

ἐξήλασ'

v. 733. In libro Rav. deeſt σὺ, et v. ſeq. ὅσα τε νοῦς ἔχει.

ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεί, καὶ τούτους οὕνεκα τουδί,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πληγὰς εἶτ' ἐπανέροιτο.
Ω κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑσιχὶς εἰσέβαλέν σοι
εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ σρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα; —
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ Φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ηρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίσοις ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινότατόν μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,

D 5 ἐπα-

v. 746. ἐπανέροιτο libri omnes, quod sollicitare Brunckius haudquaquam debebat, qui facit ἅτ' ἀνέροιτο. Nam potuit Aristophanes trochaeum adhibere.

v. 748. τὸν νωτὸν Rav. liber.

v. 754. ὀσμὰς δεινὰς. In Nubibus v. 1007. δεινῶν, ubi Ravennas liber ἀντὶ τοῦ μεγάλων. In Vespis v. 26. δεινὸν *portentum*. In Avibus rursus v. 1175. δεινότατά μοι πεισόμεσθα *infanda nobis eveniunt*, et v. 1237. δεινόν γε, εἰ.... *grave accideret, si*...., tum v. 514. ὃ δὲ δεινότατόν ἐστιν *sed quod gravius est*, aliaque plura huiusmodi.

ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων
ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ' εἶχεν χαρᾶδρας ὄλε-
θρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκ-
τὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ' ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν
πολεμίζων,
ἀντεῖχον ἀεί, καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμονας
εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαί-
στρας περινοσῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἁράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς
ἐχώρουν,
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρα-
σχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς Φαλακροῖσι παρωνοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
Φέρε τῷ Φαλακρῷ, δὸς τῷ Φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ 'Φάϊρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους
ἀπωσαμένη, μετ' ἐμοῦ
τοῦ Φίλου χόρευσον,

κλείου-

v. 769. Rav. liber: ξυσπουδάζειν, nec ſecus in hac ipſa Comoedia v. 1118. συσπλαγχνίζετε.
v. 775. Rav. liber: τὸ μέτωπον — λάπα λαμπρόν.

κλείουσα θεῶν τε γάμους,
ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας.
σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολεῖ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι,
μήθ' ὑπακούσῃς, μήτ' ἔλ-
θῃς συνέριθος αὐτοῖς·
ἀλλὰ νομίζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς,
γυλιαύχενας ὀρχησὰς
ναννοφυεῖς, σφυράδων ἀποκνίσματα,
μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ, ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δρᾶμα, γαλῆν
τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν
φωνῇ χελιδὼν ἑξομένη κελαδῇ,

χορὸν

v. 780. Ita hic versus est in libro Ravennate. Vulgo:

ἀνδρῶν τε δαῖτας,
καὶ θαλίας μακάρων,

quod non probandum est.

v. 783. et seq. Ita vulgo distincti sunt, acceditque auctoritas libri Ravennatis, qui v. 790. habet ὑποκνίσματα. ἢν... ἀντιβολεῖ libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀντιβολῇ.

v. 790. Vulgo in duos versus distributus est. Toto hoc loco versus edidimus ex auctoritate libri nostri. Vulgo namque in duos versiculos divisi sunt versus 792. 799. 809., et 811.

v. 798. ἠρινὰ bene Rav. liber, ut Brunckius.

χορὸν δὲ μὴ "χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος· οὗ δὴ
πικροτάτην ὅπα γη-
ρύσαντος ἤκουσ',
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι,
βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροὶ, τραγομάσχαλοι,
ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ' ἐμοῦ
ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

v. 811. καταχρεμψαμένη — κατακτύσασα Rav. lib.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὡς χαλεπὸν ἐλθεῖν ἦν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη.
μικρὸν δ' ὁρᾶν ἄνωθεν ἦς ἔμοιγέ τοι·
ἀπ' οὐρανοῦ φαίνεσθε καποήθεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποθ', ἥκεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ἐγὼ 'πυθόμην τινός.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔπαθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ τί;

ΟΙΚΕ-

v. 814. Brunck. ed. χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ'.
v. 817. Liber noster: ἀπό τ' οὐρανοῦ φαίνεσθαι, et v. seq. ἐγωγ' ἐπυθόμην.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον, πλὴν σαυτόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ, εἰ μή γε που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔδρων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἐνδιαεριανερινηχέτους τινάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μάλιστα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ιων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν Ἀοῖον ποθ', ὡς δ' ἦλθ' εὐθέως
Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καομενοι θέουσιν;

ΤΡΥ-

v. 831. ὡς δ' ἦλθ' εὐθέως. Ita elegantissime Ravennas liber. Vulgo iugulata sententia: ὥστε γ' εὐθέως.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὕτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἱππεῖς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἱπποῖσι πῦρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβών,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ·
σόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ' αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα σύ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδέν. οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.

ΟΙΚΕ-

v. 840. Rav. liber: αὖθι.
v. 842. Edidi ut est scriptus in libro nostro. Vulgo: ταῦτα σύ.... ἐκ τῶν οὐρανῶν. Brunckius σὺ eiecit.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευασέον;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικῶς ὁ πρε-
σβύτης, ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν,
ταυῦν τάδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;

ΧΟΡΟΣ.

ζηλωτὸς ἔσει, γέρον,
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶμαι. τί δῆθ', ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου τροβίλων.

ΤΡΥ-

v. 850. Ita belle Ravennas liber. Vulgo inepte:

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ κἀ καινᾶ σκευασέον.

Propius ad rem *Fracinus*: κἀ καθάδε. Brunckius ex ingenio iocum frigidissimum poetae apponit:

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ κἀ λεκάνην σκευασέον,

et *Martialis* versus, quos affert, parum cum loco Aristophanis conveniunt. Versus, ut eum nos edidimus, totum iocum, foedum illum quidem, continet: *Numne parandum est etiam ei nobis quomodo lingat.*

v. 852. ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν
ταυῦν τάδε πράττει.

Ita Rav. liber. Brunckius ita hunc locum profert partim ut vulgo, partim ex ingenio emendatum:

. . . . ὅσα γ' ἐς' ἰδεῖν
ταυῦν ὧδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δικαίως; ὅστις, εἰς
ὄχημα καινθάρου 'πιβὰς,
ἔσωσα τοὺς Ελληνας, ὥσ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε κἀν καθεύδειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἡ πῶς λέλουται, κἄ τα τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῇ ξυμπλάττεται,
κἀν τἄλλ' ἅπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ ταυτηΐ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί φῄς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε

ἐπαίσ-

v. 860. Alio modo hi versus vulgo circumferuntur:

οὔκουν δικαίως; ὅστις εἰς ὄχημα καινθάρου βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ελληνας, ὥσ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας etc.

v. 864. κἄ τα τῆς Rav. liber. Vulgo: κἀν τἀτῆς, et v. seq. ut vulgo σησαμῇ, non ut Brunckius sine ullius libri auctoritate σησάμοῦς.

v. 868. τῇ βουλῇ ταυτηΐ — τί φῄς. Ita Rav. liber. Aeque bonum est, quod vulgo legitur:

τῇ βουλῇ — τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς.

Quamquam ridiculum videtur esse, ut servus ille callidus, qui tot iam de his feminis dixerat, modo interroget dominum:

τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς;

Mihi praebere meliora Ravennas liber videtur.

ἐπαίσμεν Βραυρωνίαδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, καλήφθη γε μέλις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τὸ δεῖν', ἐς Ἰσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ·
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.

ΘΙΚΕΤΗΣ.

ἐκεῖνοσὶ νεύει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τίς;

ΘΙΚΕΤΗΣ.

ὅσις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.

ΤΡΥ-

v. 870. Rav. liber ut vulgo: ὑποπεπτωκότες.

v. 876. ἐς Ἰσθμια) οἱ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους. εἰς Ἰσθμια δὲ ἥκει, ἅμα ὅτι καὶ ἀγὼν Ἰσθμια, καὶ διὰ τὴν σεμνότητα τοῦ αἰδοίου τῆς πόρνης. διὸ καὶ ἔπεν τῷ πέει σκηνὴν ποιῶ· σεσὸς δὲ καὶ ὁ Ἰσθμός. πάσας δὲ παιηνίσας θεωρίας ἐκάλουν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλὴ, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥς' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν.
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἆρ' ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά τ' εὐθὺς ἐξέσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·

 τρίτῃ

v. 887. Rav. liber: ἡμῖν ὡς καλόν.

v. 888. Brunckius metri causa scribi iubet: κεκάπνικεν ἆρ'.

v. 893. πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑστάναι.
Edimus hunc versum ex libro Ravennate, qui in impressis deest. In *Thesmophoriazusis* seminam agens *Mnesilochus* haec ait v. 494.

— — εἶτ' ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Αγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Hic vero ἐς γόνατα κύβδ' ἑστάναι. Pertinent haec aliaque plura, quibus toto hoc loco Aristophanes versatur, ad *figuras ex Elephantidos libellis*, quas *Philenis enarrat*, ut in *Lusibus* scriptum est. Eiusdemque generis est illud, atque in eumdem sensum ad figuram exprimendam comparatum, quod est in *Equitibus* v. 365. ubi nos edidimus:

ἐγὼ δ' ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.

v. 894. Rav. liber: παγκράτειον. Apuleius in secundo: *Praeliare*, inquit, *et fortiter praeliare. Nec enim tibi cedam nec terga vertm etc.*

τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κεἰσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
θέασ' ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' σὺ μὲν, εἴ τι πρῶτα ἂν προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὖρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκχειρίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅστις γ' ἐσθλὸς τοιοῦτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπασήν;

ΧΟΡΟΣ.

v. 897. ἵνα δὴ κέλης. Ita Rav. liber. Vulgo: ἡνίκα δὲ κέλης, Brunckius: ἡνίκα γε κέλης.

v. 901. Rav. liber: περὶ δὲ ταῖσι.

v. 903. Rav. liber: θέασ' ὡς, quod Brunckius in suo quoque libro esse testatur. Vulgo: ἴδ' ὡς, quod ex adnotatione in versum irrupit.

v. 904. Rav. liber: προῖκ' ἂν. Vulgo: προῖκα.

v. 913. Ita Rav. liber. Vulgo: φήσας τί δῆτ' ἐπαδάν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ, πλήν γε τῶν θεῶν, ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ὦ θμονεὺς ἐγὼ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεὼν, Ὑπέρβολόν τε παύσας.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δὴ, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην ἱδρυτέον χύτραις.

ΧΟΡΟΣ.

χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον Ερμίδιον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε Λαρινῷ βοΐ;

ΧΟΡΟΣ.

βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὑΐ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, μή.

v. 916. ὦ 'θμονεὺς. Ita legendum esse bene Brunckius animadvertit. Rav. liber ut vulgo Αθμονεὺς.
v. 922. Rav. liber: βούλεσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τιή;

ΧΟΡΟΣ.

ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;

ΧΟΡΟΣ.

οἱ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἱ;

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' τοῦτό γ' ἐς' Ιωνικὸν
τὸ ῥῆμά γ'.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίτηδές γ', ἵν', ἐν τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ιωνικῶς οἱ. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ τοι λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τἄλλα γ' ὧσιν ἥπιοι·
ὥς' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἁμνοὶ τοὺς τρόπους,
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πραότεροι πολύ.

ΤΡΥ-

v. 926. τῷ δή. Recte Rav. liber. Alii τί δή.
v. 928. ῥῆμα — ἐπίτηδές γ' ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ Rav. liber. Alii: ἐ τῇ 'κκλησίᾳ. — ἄ τις λέγοι. Brunckius λέγοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' ἡ Τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ' ὁ γὰρ βωμὸς θύραισι καὶ δή.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν
κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὖρα.
νῦν γὰρ δαίμων Φανερῶς
εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ κανοῦν πάρεσιν, ὁλὰς ἔχον, καὶ σέμμα, καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτί, κοὐδὲν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.

v. 936. Deest in libro nostro particula γε, idemque liber distinctos exhibet versus 941. et seq. qui coniuncti sunt vulgo.

v. 946. Rav. liber: πάρες.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν ἁμιλλήσεσθον;
ὡς, ἣν Χάριις ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κἄτα, τοῦτ' εὖ εἰδ' ὅτι,
φυσῶντι κἀμὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα,
περίθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δὴ, τὸ δρᾴδιον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρόσθεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοὶ,
καὶ τοῖσι θεατᾶς ῥίπτε τῶν κριθῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔδωκας ἤδη;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπερ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.

ΤΡΥ-

v. 949. et seq. Male hos versus Brunckius reprehendit, tamquam in metri leges peccantes: de qua re iam alibi saepe dixi.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐχ αἱ γυναῖκές γ' ἔλαβον;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἀλλ' εἰς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τοισδὶ φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐ γὰρ, οἵ τινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ
ἐς ταυτὸ τοῦθ' ἑξᾶς ἰόντες χωρίον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ', εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια, θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.

ΧΟΡΟΣ.

δέξαι δῆτ', ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.

v. 967. τοισδὶ φέρε. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῖσι. Brunckius vellet τούτοις.

καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἂν τις προσέχει τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
κἄτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρωτικοῖς
ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορυθαιολίδας,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, αἷς σωμυλλόμεθ' εἰς ἀλλήλους· μίξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πρωτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
σικύων πρώων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι

Μορύ-

v. 981. κἂν τις προσέχῃ. Ita plane Rav. liber. Brunckius προσέχῃ.

v. 992. Rav. liber: σε βυλλόμεθ'.

Μορύχω, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς. κἄτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν·
τὰς δὲ πεπράσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς
τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐ θέμις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τιὴ τί δή;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' ἔασω Φέρων,
θύσας, τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χ' οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

ΧΟΡΟΣ.

v. 1009. Rav. liber: ὀτοτύζαι — θρηνεῖν.

v. 1013. Supra ſcriptum in Rav.: τοὺς ὀρῶντας ἐπιχαίρειν αὐτῷ θρηνοῦντι.

v. 1006. Μορύχω, Τελέᾳ) ηᾳ) τούτους ἀεὶ ἀπεῖναι βούλεται τῶν ὄψων· διὰ τοῦτο αὐτοὺς κολάζει ὡς γαστριμάργους· ὡς φησιν ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. νῦν δὲ οὐκ οἶδα, ὅπως τὸ ἐ..... ἴσως οὖν τῇ παρουσίᾳ τούτων Μελάνθιον λυπῆσαι βούλεται ὄντα ηᾳ) αὐτὸν λίχ.... ἢ τραγῳδικὸς ποιητής, ὡς περιέρηται.

ΧΟΡΟΣ.

σὲ δὴ Θύραιτι χρὴ μένοντα νῦν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορ' ἅπαντ' ἐπὶ τούτοις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς,
ὁπόσ' ἂν χρεών ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν εἴσομαι, καὶ πικιδὶς οὐ δεήσει.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἂν οὖν οὐκ ἐπαινέσειεν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅστις

v. 1021. Ravennas liber: *σέ τοι* et *τοίνυν*. Nisi forte legendum sit:

σὲ δή τοι Θύραισι χρὴ μένοντα τοίνυν.

v. 1026. Ita hi versus vulgo circumferuntur:

σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσα
ἐστὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον
φρενὶ καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ.

Errores, quibus hi postremi duo turpiter abundabant, Brunckius ingenio suo eiecit.

v. 1031. et seq. Ita editi vulgo sunt hi versiculi:

τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσειεν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅστις etc.

v. 1022. σχίζας δευρὶ) σχίζας κυρίως ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ξύλα· ὡς καὶ Ὅμηρος· καῖε δ' ἐπὶ σχίζας ὁ γέρων.

τις πόλλ' ἀνατλὰς, ἔσω-
σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὡς' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν
ζηλωτὸς ἅπασιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών.
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι κἀὶ θυλήματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα καλῶς νῦν ταῦτα· κἀὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἆρα ποτ' ἐστίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τις ἔστιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἱεροκλέης.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὗτός γε, ποῦ 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὐξ Ὠρεοῦ;
τί ποτ' ἆρα λέξει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.

ΟΙΚΕ-

v. 1038. Rav. liber: θηλύματα.
v. 1045. Ita Rav. liber. Vulgo: αὐτός γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κίσσαν εἰσελήλυθε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εὖ λέγεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηί, καὶ τῶ θεῶν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ κέρκος ποιεῖ καλῶς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἄγε νυν ἀπάρχου, κἄτα δὸς ταπάργματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλὰ ταυταγί ἤδη 'στὶν ὀπτά.

ΤΡΥ-

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλὰ πράττεις, ὅσις εἶ.
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μεμνήμεθα.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἢν φράσῃς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνη γὰρ ἱερᾶ θύομεν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὦ μέλεοι θνητοί, καὶ νήπιοι —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς κεφαλήν σοί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οἵ τινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,
συνθήκας ποιήσθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις —

ΟΙΚΕΤΗΣ.

αἰβοῖ, βοῖ.

ΤΡΥ-

v. 1057. Personas, ut vulgo sunt, accedente libri nostri auctoritate, reliquimus. Nihil enim in iis reprehendi potest.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί γελᾷς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαὶ, δόλιαι φρένες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν, ὦ 'λαζὼν, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητοὺς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν—

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξώλης ἀπόλοι, εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τότε πρῶτον —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῖς ἁλσί γε παστέα ταυτί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι
φυλό-

v. 1065. Tzetz. ad Lycophr. v. 72. et 76. κέπφος θαλάσσιον ὄρνεον λαροειδὲς, ὅπερ ἀμφῷ θηρῷσιν οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων.
v. 1072. Ita scriptus est in libro Ravennate: ἀλλὰ τόγε πρότερον — τοῖς δ' ἁλσί γε etc., et v. 1074. πρὶν καὶ et ὑμε εσῖ.

Φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ πῶς, ὦ κατάρατε, λύκος ποτ' ἂν οἶν ὑμεναιοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὡς ἡ σφενδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χ' ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τευτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζω,
ἑξὸν σπεισαμένους κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔ ποτε πείσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔ ποτε δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιπ' ἐν Πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;

ΙΕΡΟ-

v. 1075. Hic versus ex libro Ravennate, quo carent vulgo editi. Sollicitandum ergo non est in versu sequenti ὡς ἡ, cuius loco Brunckius ἕως ἡ ingenio suo posuit.

v. 1080. Rav. liber: κλαυσόμεσθα μᾶζον.

v. 1083. ἔτι τοῦ λοιπ' ἐν. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῦ λοιποῦ γ' ἐν.

v. 1086. φενακίζων. Cum alibi, tum in Nubibus φενακίζων occurrit, ubi Rav. liber: φενακίζειν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὁμηρος·
Ὡς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσαντ' ἱερεῖω.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὁ σεφός τοι, νὴ Δί', Ὁμηρος δεξιὸν εἶπεν·
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Φράζεο δὴ, μή πως σε δόλῳ φρενας ἐξαπατήσας
ἔκτινος μάρψῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦτ' μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὲ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.

ΙΕΡΟ-

v. 1094. Rav. liber: ἔπεσ.

v. 1095. Versus sunt ex *Homeri Iliade* ι, 63. et 64.

v. 1098. Rav. liber: δὴ ὧν μὴ.

v. 1100. Pone hunc scriptum est ex eadem manu in libro nostro παρεπιγραφή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπονδή, σπονδή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἔγχει δὴ κἠμοί, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

πρόσφερε τὴν γλῶτταν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

σπονδή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

εὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχνων;

v. 1108. Rav. liber: γ' ἀπένεγκον.
v. 1110. Rav. liber: προδώσει μοι, quod exscriptor mutuatus est ex v. sequenti, ubi vulgo πρὶν διδόναι, πρὶν καὶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν περδιδόναι, πρὶν καὶ λύκος εἶν ὑμεναίοι.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄλλως, ὦ 'τὰν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δή, θεαταί, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τί δ' ἔγωγε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατεδέσθιον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σῷῶν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

μαρτύρομαι.

ΤΡΥ-

v. 1118. ὦ παῖε, παῖε. Ita Rav. liber. Atque ita in hac comoedia inversibus 1354. etc. ex nostro libro editis:
ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες.
Vulgo: παῖε, παῖε, cum metri labe. Quare Davvesius, et cum eo Brunckius: παῖ, παῖε, παῖε, esse emendandum sibi putavit.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
πρὸς αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα. 1120

ΟΙΚΕΤΗΣ.

σὺ μὲν οὖν ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κωδίων,
ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κώδι', ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ωρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ελύμνιον; 1125

ΧΟΡΟΣ.

ἥδομαί γ', ἥδομαι,
κράνους ἀπηλλαγμένος,
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ Φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀν- 1130
δρῶν ἑταίρων φίλων,
ἐκκέας τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ
δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοῦ 'ρεβίνθου, 1135
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἅμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν,

F 3 τῆς

v. 1122. Liber noſter: ἐκβολιῶ.
v. 1126. Vulgo: Ημιχορ. ἥδομαι, ἥδομαι.
v. 1130. et ſeq. Ita vulgo hi verſus editi ſunt:

ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων φίλων
οὐ λᾷς τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ.

In penultimo Brunckius ex veteribus libris ſuis poſuit ἑταίρων, ultimum vero ita emendavit συγκέας τῶν etc. Recte quoque *Berglerus* ἐκκέας ex ingenio ante Brunckium coniecit, quae docti illius hominis coniectura a libro noſtro vetuſtiſſimo ſuſtentatur.
v. 1134. ἐκπεπισμένα liber noſter.
v. 1137. κυνῶν, vide quae diximus ad *Ranas* v. 546.

τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἥδη σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωσρησάτω 'κ τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐσὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῶὰ τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἐσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἄττα, κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί.
μυρρίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χᾆμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαριναδήν τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.
ἡνίκα δ' ἂν ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,

διασκο-

v. 1141. Rav. liber et vulgo τί τηνικάδε. Facile exscriptores τηνικαῦτα, quod ex ingenio Brunckius restituit, in eum modum corrumpere potuerunt. Ceterum non repugnarem, si quis veterum librorum omnium scripturam adoptaret, de qua re nullus certe magister Aristophanem in ius vocaret.

v. 1145. 'κ τοῦ χωρίου. Ita recte Ravennas liber. Vulgo deest praepositio.

v. 1149. Rav. liber: ποῖός τις.

v. 1151. Rav. liber: καὶ κυδοιδόπα.

v. 1158. Ita Rav. liber. Vulgo:
Ημιχ. ἡνίκ' ἂν ἀχέτας.

διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη· τὸ γὰρ
φίτυ πρῶον φύει·
τόν τε φήλικ' ὁρῶν οἰδαίνοντ'. εἶθ' ὁπόταν ἡ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω,
χἄμα φημί, Ὦραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κἄτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἢν δέ που δέῃ μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν·
κἄτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱπταλεκτρυών,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἑστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκα δ' ἂν οἵκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ
κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Αὔριον δ' ἔσθ' ἡ ξοδος·
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ἤδειν ἐξιών·
εἶτα προσὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Παυδίονος,
εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὁπόν.

v. 1162. et seq. Vulgo:
ἃ πεπαίπουσιν ἤδη·
τὸ γὰρ φίτυ πρῶον φύει.
Rav. liber: φύσει.
v. 1173. Rav. liber: σαρδανικόν.
v. 1175. Rav. liber: κυζικηνόν, quo loco vulgo κυζικηνικόν. Faceta *Marklandi* emendatio (*Euripid. Supplic.* v. 1181) a Brunckio laudata, quam retinuimus.
v. 1178. Rav. liber: ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι.
v. 1183. θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὁπόν. Ita Rav. liber plana sententia. Vulgo: ἔθει τὸ κακὸν. Brunckius:
ἔθει κακὸν βλέπων ὁπόν.

ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι· τοὺς δ' ἐξ
ἄστεος
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ἐριψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ μὲν γάρ μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἷκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

v. 1186. Liber noſter: ὧν ἐντεῦθεν εὐθύνας. Idemque v. ſeq. γάρ μ'. Vulgo: δή μ'.

ΤΡΥ-

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ,
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ, ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ,
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ,
ΔΟΡΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ,
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ,
ΧΟΡΟΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ιοὺ, ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔς' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,
καὶ τῶν λαγώων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὖτ' ἐμπολῶ·

v. 1193. Rav. liber: ἐπισφόρει τοὺς ἀμύλους.
v. 1199. In libro Rav. deeſt αὖτ', ut vulgo, quod recte ex ingenio Brunckius appoſuit.

οἰδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγροὺς.
ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα, κἀπερδαίνομεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὗτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

οἴμ', ὡς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἐστίν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι που λοφᾷς;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουΐ, καὶ τοῦ δερυξοῦ κεινουΐ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι;
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολύν.

δοίην

v. 1200. οἰδὶ δὲ. Ita Rav. liber. Vulgo: ὁδὶ δὲ.
v. 1214. Ita voces arbitrio suo Brunckius collocat:
τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον.
v. seq. liber noster αὐτῶν, ut vulgo. Brunckius ex libro suo αὐτοῖν.

δοίην ἂν αὐτῶν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳί.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας.
κρεῖττον γὰρ, ὦ 'τάν, ἐστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
τριχορρύειτον, οὐδὲν ἐσόν. τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.
ἐναποπατεῖν γάρ ἐς' ἐπιτήδειος πάνυ —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὠδί, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ 'μαθέσατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τῇδι, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
κἀὴ τῇδ' —

ΘΩΡΑ-

v. 1219. ἀπὸ τῆς. Liber noster. Vulgo: ἐκ τῆς.
v. 1222. Rav. liber: θώρηκος.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἆμ' ἀμφοῖν δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε, νὴ Δία,
ἵνα μή γ' εἰλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε, νὴ Δί', ὦ 'πίτριπτ'· οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἴθι δὴ 'ξένεγκε ταργύριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
θλίβει τὸν ὄρρον· ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

τί δ' ἆρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι;
ἦν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπομακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΣΑΛ-

v. 1238. Ita Rav. liber ut vulgo: τί δ' ἆρα τῇ. Brunckius ex libro suo: τί δ' ἔγωγ' ἆρα τῇ.

v. 1240. Et paulo post Ravennas liber: μόλυβδον, ut Brunckius edidit.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

οἶμοι καταγελᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον'
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάσιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἰσάνιον.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ὦ δυσκάθαρτε δεῖμον, ὡς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὖτ' ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

οἴμ', ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΚΡΑ-

v. 1247. Rav. liber: ἐσάνια.
v. 1249. Rav. liber: ὅτ' ἀντέδωκ' ἀντὶ.
v. 1253. Σαλπι. οἴμ', ὦ. Ita emendate Rav. liber. Vulgo: Δορυξ. οἶμαι, ὦ.
v. 1253. ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν. Paulo ante, ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττειν *cum nihili esset, magnorum modo negotiorum arbiter est.* In Avibus v. 134. ὅτ' ἂν ἐγὼ πράττω κακῶς *cum utar adversa fortuna*, et rursus εὖ πράττειν *secunda fortuna vivere*, et κακῶς πράττειν *adversa*. Et alio loco ὅσα δεῖ πράττειν ἐμὲ *quaecumque corporis viribus perficienda sunt*, et ὅσα γιγνώμη βουλεύειν δεῖ, *quae peragenda consilio*: aliaque passim huiusmodi.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀλλὰ τί

ἔτ' ἐσὶ τοῖσι κρᾴνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὖτ' ἀποδώσεται πολύ.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδαμῶς γ', ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

πόσου δίδως δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὖτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ 'τὰν, ἐκποδών.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδία γ' ἤδη ξέρχεται
οὑρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληταί, μοι δοκεῖ.

ἀλλ'

v. 1255. Rav. liber: ἔνεσι τοῖς, et v. seq. μάθῃς.

v. 1258. Vulgo: ἐπὰ.

v. 1259. Deest vulgo particula γ'.

v. 1261. Deest vulgo ἄν, et pro τῆς δραχμῆς est τῇδε δραχμῆς.

v. 1263. Rav. liber: παιδί' ἤδη.

ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ σὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.

ΠΑΙΣ Α.

Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθὲς γ' εἶ καὶ κατάρατον.

ΠΑΙΣ Α.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;

ΠΑΙΣ Α.

Ἐνθάδ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

ΠΑΙΣ Α.

ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἷς τισι χαίρεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἄτθ' ἥδισα πάσασθαι.

ΠΑΙΣ

v. 1268. Ante hunc versum est in libro nostro scriptum παῖδες, atque ita deinceps.
v. 1269. Deest in libro nostro ὁπλοτέρων.

ΠΑΙΣ Α.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἕκλυνον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κἄτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ἄδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.

ΠΑΙΣ Α.

Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄσμενοι, οἶμαι.

ΠΑΙΣ Α.

Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κἄπις' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ἄδεις, πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

ΠΑΙΣ Α.

ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ μέντοι, νὴ Δί'.

ΠΑΙΣ Α.

υἱὸς Λαμάχου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ 'θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς

v. 1283. κεκορημένοι liber noster. Brunckius cum Daweſio κεκορεσμένοι.

v. 1289. ἀ σὺ μὴ εἴης. Ita Rav. liber, ut Davveſius ex ingenio

ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ἆδ' ἴον.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'σὶ παιδίον;
ἧσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ἄσεις· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

ΠΑΙΣ Β.

Ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶπ' ἐμοί, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ἄδεις;

ΠΑΙΣ Β.

Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κατήσχυνας δὲ τοκῆων.
ἀλλ' εἰσίωμεν. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ἦσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.

ὑμῶν

genio emendarat. Vulgo: ἀ σὺ μὴ ᾖς. Nec minus eleganter ex libro suo Brunckius: ἀ σὺ μὴ ἦσθα. v. seq. Liber noster: κλασιμάχου.

v. 1294. ἄσεις. Ita ut vulgo liber noster, quod etsi Brunckius aliique non probent, perinde ac si hoc futuro numquam usus sit Aristophanes, a libri tamen nostri auctoritate discedere nolui.

v. 1298. Rav. liber: τοκῆας.

ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν·
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν.
οὐδὲν γὰρ, ὦ πόνηροι,
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔς', ἢν μή τι καὶ μάσωνται.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν Φημὶ μεταμελήσειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,

δᾷδάς

v. 1303. φλᾶν ταῦτα πάντα. In Nubibus Rav. liber: ἔφλα —ἔτυπτε. Aiol. Frag. XIII. ἄνδρες, ὦ γυναῖκες, φλῶσιν ἡμᾶς πᾶσι κακοῖσιν *macerant nos, o feminae, omni malorum genere viri.*

v. 1304. Rav. liber: ἐμβάλλετον. Vulgo: ἐμβάλλετε.

v. 1305. Rav. liber: καὶ σμόχετ' ἀμφοῖν τοῖν. v. seq. Vulgo: οὐδὲ.

v. 1329. Hic et qui sequuntur usque ad versum 1330. Try-

δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν, καὶ πικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ἐρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Τπερβολον ἐξελάσαντας·
καὶπευξαμένους τοῖσι θεοῖς
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ελλησιν,
ῥιθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
σῦκά τε τρώγειν·
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν·
καὶ τἀγαθὰ πάνθ', ὅσ' ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
λῆξαί τ' ἀΐθωνα σίδηρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ', ὦ γύναι, εἰς ἀγρὸν,
χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.

Trygaeo vulgo tribuuntur. Nos primi ex libro praestantissimo Ravennate totum hunc locum integrum edimus, attributis ex eodem libro unicuique versui personis suis, inductisque duobus semichoris, tum v. 1313. et 1323., tum 1329. 43. 50. 51.

v. 1315. Rav. liber: ὧν.

v. 1317. καὶπευξαμένους τοῖσι θεοῖς. Ita Rav. liber. Vulgo: ἐπευξαμένους. Brunckius ex ingenio καὔπειτ' εὐξαμένους.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Υμὴν, Υμέναι' ὦ.
ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαί-
ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.

Υμὴν,

v. 1329. et seq. Plura desunt in libris editis toto hoc loco, et nonnulla ex adnotationibus inter versus inepte manarunt. Proponam locum eum ut Brunckius edidit, ab ineptiis quibusdam expurgatum, ut cognosci inde possit, quantum praestet liber Ravennas ceteris iis, quos hactenus viri docti noverunt:

Υμὴν, Υμέναι' ὦ. Υμὴν, Υμέναι' ὦ.
ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Υμὴν, Υμέναι' ὦ. Υμὴν, Υμέναι' ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν
οἱ προστετακγμένοι
τὸν νυμφίον, ὦ ''νδρες.
Υμὴν, Υμέναι' ὦ. Υμὴν, Υμέναι' ὦ.
Χορ. οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ' ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Υμὴν, Υμέναι' ὦ. Υμὴν, Υμέναι' ὦ.
τοῦ μὲν μέγα ηχῇ παχύ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.
φήσεις γοῦν, ὅταν ἐσθίῃς,
οἷόν τε πίῃς πολύν.
Υμὴν, Υμέναι' ὦ. Υμὴν, Υμέναι' ὦ.

* * *

Χορ. πλακοῦντας ἐδεσθε.

Non

Υμὴν, Υμέναι ὦ·
Υμὴν, Υμέναι ὦ.
τί δράσομεν αὐτὴν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι Φέρω-
μεν οἱ προστεταγμένοι,
τὸν νυμφίον, ὦ ἄνδρες.
Υμὴν, Υμέναι ὦ·
Υμὴν, Υμέναι ὦ.
οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ' ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Υμὴν, Υμέναι ὦ·
Υμὴν, Υμέναι ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
Υμὴν, Υμέναι ὦ.
Υμὴν, Υμέναι ὦ.

Non placet Brunckio, quod eſt in v. 1340. οἱ προστεταγμένοι. Ego vero nihil in eo video, quod ineptum ſit. In tanto agreſtium hominum numero, qui duos choros efformant, non ineptum videtur eſſe, horum alterum iuberi, ſponſum ad menſam et lectum comitetur.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ χαίρετε, χαίρετ' ἄνδρες,
καὶν ξυνέπησθέ μοι,
πλακοῦντας ἔδεσθε.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Λυσισράτη τις Αθήνησιν τῶν πολιτίδων, καὶ τῶν Πελοποννησίων,
ἔτι δὲ καὶ Βοιωτίων γυναικῶν σύλλογον ἐποιήσατο· διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ελλησιν· ὁμόσαι δὲ ἀναπείσασα
μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάζειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλων παύσωνται, τὰς μὲν ἐξωπίσυς ἐμπρήσασα καταλιποῦσα ὀπίσω, αὐτὴ δὲ πρὸ προσὰς κατειληφυίας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας, τὴν ἀναστολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα, καὶ Προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρυσθέντος, καὶ διαπυθανομένου, τί βουλόμεναι ταῦτα δεδρά-

 κασιν,

Adnotationes in Lysistratam.

Duo haec argumenta, quae alia ratione vulgo edita sunt a Kustero et Brunckio (ante illos enim nulla argumenta fabula haec habuit) ego, ut scripta sunt in libro Ravennate, sine ullo alio studio edenda curavi. Varietates nullius momenti hae sunt: Αθήνησι Edit. Brunckii, Rav. liber: Ἀθήνησιν

ἀλλήλοις — ἀλλήλων.

πρὸς τὰς κατειληφυίας — πρὸ προσὰς κατειληφυίας.

δεδράκασι — δεδράκασιν.

κἀκταπλαγεῖς — καταπληγεῖς.

σφίσιν οἱ Αθηναῖοι πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν. οἱ μὲν — σφίσιν πρέσβεις αὐτοκράτορας. οἱ μὲν. πρέσβεις .... — πρέσβεις καὶ.

Postrema Brunck. sic explevit: ἀναμνήσασα (τῆς) παλαιᾶς πρὸς ἀλλήλους γενομένης (εὐνοίας).

κασιν, τὸ μὲν πρῶτον, Φασὶν, ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου, μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν· δεύτερον δὲ, ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύσονται, καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλήττει τοῦ Θράσους, ὡς τοὺς συμπροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδορεῖσθαι. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσι μάλα γελοίως, δι' ἀπορίαν, ὡς τοὺς ἄνδρας, ἁλίσκονται· ἐγκαρτερεῖ δὲ, Λυσιστράτης ἱκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν, ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικὸς, παραγίνεται· ἡ δὲ χυτροτομοῦσα αὐτὸν, ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. συνταχθέντες δὲ σφίσιν πρέσβεις αὐτοκράτορας. οἱ μὲν γέροντες εἰς ταυτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκατασάντες, ἕνα χρὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεις καὶ ὀργῶντας διαλλάττεσθαι προσέλκει· καὶ ἑκατέρους ἀναμνήσασα παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης διαλλάττει ἐν Φανερῷ· καὶ ξενίσασα κοινῇ, παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἑκάστοις ἄγεσθαι. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος· εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου· ἐκλήθη Λυσιστράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν στρατόν.

ΑΛΛΩΣ.

ΑΛΛΩΣ.

Λυσιστράτη καλέσασα τὰς πολίτιδας, ὑπέθετο φεύγειν, μὴ δὲ μίγνυσθ' ἀρρένεσιν, ὅπως, γενομένης νῦν στάσεως ἐμφυλίου, τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον ἄρρωσιν λόγῳ μένωσί τ' οἶκοι πάντες. ὡς δὲ συνέθετο, τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκράτουν· τινὲς δ' ἀπεχώρουν. αἵ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν ταυτὸν διεβουλεύοντο. κήρυξ ἔρχεται λέγων περὶ τούτων· τῆς δ' ὁμονοίας γενομένης, σπονδὰς θέμενοι, τὸν πόλεμον ἐξέρρηξαν.

Haec ap. Brunck. ita per verſus ſunt deſcripta, ut in verbis πολίτιδας — ἄρρεσιν — ἐμφυλίου — λόγῳ — συνέθετο — διεκράτουν — πάλιν — ἔρχεται — γενομένης — verſus terminentur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.
ΚΑΛΟΝΙΚΗ.
ΜΥΡΡΙΝΗ.
ΛΑΜΠΙΤΩ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.
ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ.
ΠΑΙΣ.
ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.
ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΚΑΛΟΝΙΚΗ, ΜΥΡΡΙΝΗ, ΛΑΜΠΙΤΩ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀλλ' εἴ τις εἰς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
νῦν δ' οὐδεμία πάρεσιν ἐνταυθοῖ γυνή·
πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον.
σὺ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάσμαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὅτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσι νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ γὰρ ἐσμὲν, νὴ Δία.

ΛΥ-

v. 1. τις ὡς liber noster ut vulgo. Brunckius ἐς.
v. 7. μὴ σκυθρώπαζ'. Explicat vim verbi huiusce, quod sequitur: σὺ πρέπει σοι τοξοποιῶν τὰς ὀφρῦς.
Eadem significatio apud D. Lucam, cap. 24. v. 17.
τίνες οἱ λόγοι οὗτοι ..., καὶ ἐστὲ σκυθρωποί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἰρημένον δ' αὐταῖς ἁπαντᾶν ἐνθάδε,
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
εὕδουσι, κοὐχ ἥκουσιν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλ', ὦ φιλτάτη,
ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν·
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν· ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν· ἡ δ' ἔλουσεν· ἡ δ' ἐψώμισεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' ἕτεραι γὰρ ἦν γε τῶνδε προύργιαίτεραι
αὐταῖς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ' ἐστίν, ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας συγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μέγα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μῶν καὶ παχύ;

ΛΥ-

v. 16. χαλεπή τε ut vulgo Rav. liber. Brunckius τοι ex libris suis.

v. 20. Deest in libro nostro particula γε, quae et vulgo deest.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ, νὴ Δία, παχύ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κἄτα πῶς οὐχ ἥκομεν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν.
ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν ἐρρίπτασμένον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὅπου τι λεπτὸν ἐστὶ τοὐρρίπτασμένον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὕτω γε λεπτὸν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἐστὶν ἡ σωτηρία.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γὰρ εἴχετο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς ἐς' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίους.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

βέλτιστα τοίνυν μηκέτ' εἶναι, νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.

ΚΑ-

v. 24. Brunckius ex libris ſuis νὴ τὸν Δία.
v. 27. Brunckius: πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν.
v. 31. ἐπ' ὀλίγου γὰρ εἶχετο, ut plane ſcriptum eſt in libro noſtro, quod in libris ſuis Brunckius inveniſſe teſtatur. Alii vulgo aut γὰρ εἶχετο, aut γ' ἂρ' εἴχετο.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὴ δῆτα πάντας γ'· ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι.
ἢν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,
αἵ τ' ἐκ Βοιωτῶν, αἵ τε Πελοποννησίων,
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο,
ἢ λαμπρὸν, αἳ καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ πεκαλλωπισμέναι,
καὶ Κιμβερικὰ ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταῦτ' αὐτὰ γάρτοι κἄσθ', ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
κ' ἡ 'γχέουσα, καὶ τὸ διαφανῆ χιτώνια.

ΚΑ-

v. 36. Brunckius ex libris ſuis πάσας γ'.

v. 48. Hic verſus, ut vulgo, ita etiam in libro noſtro male poſt verſum 45. collocatus eſt. Quare eum bene Kuſterus et Brunckius ex auctoritate librorum ſuorum huc transtulerunt. *Muliebres munditias et laevitatem ac polituram corporis*, ut ait Seneca *N. Q.* Lib. VII. cap. 31. Lyſiſtrata hoc loco commemorat, quibus ad viros pro armis ſe uſuram dicit. Sunt vero διαφανῆ χιτώνια veſtes illae, quas *rallas* latini appellarunt, quam rem *Plautus*, *Petronius*, aliique meminerunt. *Nonius* namque in libro *de genere veſtimentorum rallam veſtem dictam a raritate teſtatur.* Apuleius in decimo: *tenui pallio bombycino inumbrabat ſpectabilem pubem.* Teſtis eſt *Plinius* Lib. XXXV. *H. N.* cap. 9., Polygnotum Thaſium ante nonageſimam Olympiadem

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τίνα δὴ τόπον ποθ'; 50

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὥστε τῶν νῦν μηδένα
ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κρεκωτὸν ἄρα, νὴ τὼ θεώ, 'γὼ βάψομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.

ΛΥ-

piadem mulieres *lucida veste* primum omnium pinxisse, eumque, testatur Aelianus (*Var. Histor.* Lib. IV. cap. 3.) belle imitatum esse Dionysium Colophonem, praesertim cum pingeret ἱματίων λεπτότητας. Eiusdem fere generis fuere vestes sericae, de quibus haec *Seneca* in *septimo de Beneficiis cap.* 9.: *video sericas vestes, si vestes vocandae sunt, in quibus nihil est, quo defendi aut corpus, aut denique pudor possit, quibus sumtis, mulier parum liquido nudam se non esse iurabit. Haec ingenti summa ab ignotis etiam ad commercium gentibus accersuntur, ut matronae nostrae ne adulteris quidem plus sui in cubiculo, quam in publico ostendant.* Quod alibi saepe ipse confirmat, cum viveret eo tempore, quo vestes sericae licet plurimi venirent, frequenti tamen in usu apud omnes ordines erant, ut ex multis *Athenaei*, *Catulli*, *Dionis*, *Ammiani*, *Lampridii*, *Vopisci*, *Apulei*, *Plutarchi*, *Aeliani*, *Pollionis*, *Martialis*, veterumque iurisconsultorum locis intelligimus. Postremo *Athenaeus*, ne plura persequar, quae de perlucida veste dici possent, testatur, Tarantinos omnes παρυφὴν διαφανῆ adhibuisse, οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν, ut ait ille, ἀβρύνεται βίος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μήτε ξιφίδιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κτήσομαι περιβαρίδας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ', ὦ μέλ', ὄψει γε σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.
ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐδ' ἂς προσεδόκων καλλογιζόμην ἐγὼν
πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσιν.

ΚΑ-

v. 56. ὄψα γε ut vulgo. Brunckius ex libris suis ὄψει τοι.

v. 61. Brunckius ἐγὼ, quando libri omnes editi, cum quibus noster liber consentit, ἐγὼν habent.

v. 62. τὰς Ἀχαρνέων) ἀκόντως, ἐπεὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀχαρνέων ἐτετίμητο, διὰ τοῦτο τὰς ἐκεῖθεν προσδοκᾷ γυναῖκας. ὁ δὲ Θεογένης κοππάτης ἀχαρνεύς· ἐπειδὴ δὲ κέλητα ἔπεσε, ἐπήγαγεν ἀκάτιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἡ γοῦν Θεαγένους,
ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, θοὐκάτειον ἤρετο.
αὐτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες·
αἵδ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰοὺ, ἰού·
πόθεν εἰσίν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Αναγυρουντόθεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

νὴ τὸν Δία·
ὁ γοῦν Αναγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μων υστεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιστράτη;
τί φῄς; τι σιγᾷς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐκ ἐπαινῶ Μυῤῥίνην,
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μόλις γὰρ ευρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ' εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.

v. 64. θοὐκάτειον ἤρετο. Certissima emendatio haec est Bentleji viri clarissimi *Callim. Frag.* 227., quam probarunt merito Kusterus et Brunckius. Vulgo libri τοὐκάτιον ἤρετο vel ἤρετο, quo nil melius hoc loco praebet liber noster.

v. 65. αὐτὰρ liber noster, vulgo ἀτὰρ.

v. 70. Rav. liber Μυῤῥίνην eleganter, ubi vulgo Μυῤῥίνη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐπαναμενῶμεν ὀλίγου γ' εἵνεκα
τὰς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τάς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἤδη δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ.
οἷον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, σοῦ φαίνεται·
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου.
κἂν ταῦρον ἄγχοις.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

μάλα γὰρ οἴω, ναὶ σιώ.
γυμνάδδομαί γα, κἀπὸ πυγὰν ἄλλομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ἅπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἤδη δὲ ποδαπή 'σθ' ἡ νεᾶνις ἑτέρα;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

πρέσβειρά τοι, ναὶ τὼ σιώ, Βοιωτία
ἥκει ποθ' ὑμέ.

ΛΥ-

v. 74. Rav. liber ἕνεκα, quod ſaepe alias et vulgo, et in libro noſtro occurrit, tametſi Brunckius neget, eo quandoque Atticos poetas uſos eſſe.
v. 79. Rav. liber: ὦ γλυκυτάτη.
v. 83. Rav. liber: τῶν τιτθίων.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ Δί', ὦ Βοιωτία,
καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ, νὴ Δία,
κεμψότατα τὴν βλιχὼ γε παρατετιλμένη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς δ' ἡ 'τέρα παῖς;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

χαία, ναὶ τὼ σιώ,
Κορινθία δ' αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

χαία, νὴ τὸν Δία,
δήλη 'στιν οὖσα ταυταγὶ τἀντευθενί.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

τίς δ' αὖ συναλίαζε τόνδε τὸν σόλον
τὸν τῶν γυναικῶν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἥδ' ἐγώ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

μύσιδδέ τοι
ὅ τι λῇς ποθ' ἁμέ.

v. 90. Ita Rav. liber. Vulgo:
τίς δ' ἥτέρα παῖς — χαῖα μὲν, ναὶ τὼ σιώ.
Brunckius vero μὲν retinuit, expulitque τώ.
v. 93. συναλίαζε. Ita Rav. liber et Augustanus a Brunckio collatus.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ Δί', ὦ φίλη γύναι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐστί σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λέγοιμ' ἂν ἤδη. πρὶν λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαί τι μικρόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὅ τι βούλει γε σύ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; εἶ γὰρ οἶδ', ὅτι
πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,
ἄπεστιν ἐπὶ Θράκης Φυλάττων Εὐκράτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ὁ δ' ἐμός γα, καὖν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα,

πορ-

v. 97. πρὶν λέγειν Rav. ubi vulgo πρὶν δὲ λέγειν.

v. 100. Male hoc loco et alibi saepe tota hac in fabula distinctae vulgo personae. Eas ad sententiam cuiusque suam ubique accommodavimus ex libri Ravennatis auctoritate.

v. 101. Vulgo: ἡμῖν ἐστὶν.

πορπακισάμενος Φρυγὸς ἀμπτάμενος ἔβα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται Φερυλλύξ.
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη πικουρία.
ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγώ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὼ θεώ.
ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἂν εἴ με χρείη τοὐγκυκλου
τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἂν ὥσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ
δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θἤμισυ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν γ' ἄνω
ἕλσοιμ', ὅπα μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γὰρ, ὦ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐστιν —

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τοῦ; φράσον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποιήσετ' οὖν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀφεκτέα τοίνυν ἡμῖν ἐστι τοῦ πέους.
τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῖ βαδίζετε;
αὗται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανεύετε;
τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσετ', ἢ οὐ ποιήσετ'; ἢ τί μέλλετε;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐκ ἂν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μὰ Δί' οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλ', ἀλλ' ὅ τι βούλει· κἂν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρός
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους.
οὐδὲν γὰρ οἷον, ὦ Φίλη Λυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δαὶ σύ;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ παγκατάπυγον θημέτερον ἅπαν γένος.
οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γὰρ ἐσμὲν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

ἀλλ',

ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι,
ξυμψήφισαί μοι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

χαλεπὰ μὲν, νὴ τὼ σιὼ,
γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψωλᾶς, μόνας.
ὅμως γα μὰν δεῖ· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φιλτάτη σὺ, κἀγὼ μόνη τούτων γυνή.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ δ' ὡς μάλιστ' ἀπεχοίμεθ' οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογί . . .

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

γένοιτ' ἂν εἰρήνη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

πολύ γε, νὴ τὼ θεώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἰ γὰρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι,

v. 141. ἀνασωσαίμεσθ'. Ita Brunckius ex veteribus libris. Vulgo ut liber noſter ἂν σωσαίμεσθ' ἔτι, qui quidem Brunckius ἔτι in ἔτ' ἂν convertit. Et v. ſeq. Liber noſter: ξυνψήφισαί μοι.

v. 144. Ita eleganter Toupius ad Suidam. Neque enim aliter ſcribere Ariſtophanem potuiſſe videtur. Rav. liber ut vulgo:
ὅμως γα μὰν (vulgo γε μ' ἂν) δεῖ. τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

v. 145. et ſeq. Hoc loco perſonas appoſuimus ſecuti auctori-

v. 149. καθήμεθ') . . . . ἂν κορέσαιεν ἀνὴρ οὐδὲ τήθεα διφῶν. ἢ μητρός. τήθας δὲ καὶ τὰς τροφοὺς ἔσχεν. Ομηρος· πολλοὺς

καὶν τοῖς χιτωνίσιτοῖς ἀμεργίνοις
γυμναὶ παρίοιμεν, δέλτα παρατετιλμέναι,
σύοιντ' ἂν ἄνδρες, κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εἰ σὶδ' ὅτι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ελένας τὰ μᾶλά πο
γυμνὰς παρεσιδὼν, ἐξέβαλ', οἴω, τὸ ξίφος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τὸ τοῦ Φερεκράτους. κύνα δέρειν δεδαρμένην.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.
ἐὰν δὲ λαβόντες δ' ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ
ἕλκωσιν ἡμᾶς;

ΛΥ-

ctoritatem libri Ravennatis. Atque ut caetera taceam, obſervanda eſt diviſio verſus 148., quae ſane elegantiſſima eſt. Nam *Lyſiſtrata* dicenti feminae occurrit *fiet pax*, illaque per ironiam, *omnino per deos*, reſpondet. Nam ſaepe in hanc ſignificationem adverbium iſtud occurrit. *Vide infra* v. 588. Alii alio modo perſonas collocarunt. v. ſeq. Rav. liber: καθήμεθ', ut vulgo. Non probo itaque Brunckii emendationem arbitrio ſuo factam καθοίμεθ', perinde ac ſi particula ἂ perpetuo optativi modi tempus neceſſario ſibi vindicaret, de quo alibi tractavimus.

v. 155. πο ex libro noſtro, alii πα.

v. 160. Brunckius ex libris ſuis λαβόντες ἐς.

v. 155. μᾶλά πω) κμ᾽ ξίφος φίλημ' ἰδέξω. μασθοὺς μᾶλά φησιν· ἡ ἱστορία παρὰ Ιβύκῳ. κμ᾽ Εὐριπίδης· ἀλλ' ὡς ἐσίδω μασθόν, ἐκβαλῶν ἰδωσιν οἱ ἄνδρες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐὰν δὲ τύπτωσι; . . . . . .

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς.
οὐ γὰρ ἔνι τούτοις ἡδονή, τοῖς πρὸς βίαν.
κἄλλως ὀδυνᾷν χρή· κἀμέλει ταχέως πάνυ
ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέποτ' εὐφρανθήσεται
ἀνήρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἴ τοι δοκεῖ σοφῶν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

κἀγὼ τὼς μὲν ἀμῶν ἄνδρας ἄμες πείσομες,
παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
τὸν τῶν Ασανκίων γα μὰν ξυγχάχετον
πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

οὐχ ὡς σποδᾶς ἔχωντι ταὶ τριήρεες,

κἀγὼ

v. 162. In libro Rav. ſcriptum eſt χρὴ κακᾶς.
v. 167. Rav. liber:
εἴ τοι δοκεῖ ταῦτα σοφῶν, ταῦτα χ' ἡμῖν ξυνδοκᾶ.
v. 170. ξυγχάχετον. Rav. liber ut vulgo, cuius auctoritate emendandus eſt *Heſychius*, quem ſequitur Brunckius, qui legendum eſſe putat ξυάχετον.
v. 171. πλαδδιῆν, Rav. liber. Alii vulgo πλαδδικῶ.
v. 173. Ita Rav. liber, qui tamen praebet σπουδᾶς. Aliis placuit ἔχοντι.

καὶ ταργύριον τὤβυσσον ἢ παρὰ τᾷ σιᾷ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον.
καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προσέτακται τοῦτο δρᾶν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

παιτᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀρρήκτως ἔχῃ;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιώμεθα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; πᾷ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα.
καί μοι δότω τὰ τομία τις.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Λυσιστράτη,
τίν' ὅρκον ὀρκώτεις ποθ' ἡμᾶς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὃν τινα;
εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ φάσ' ἐν Αἰσχύλῳ ποτέ,
μηλοσφαγοῦσαι.

ΚΑ-

v. 140. ὥσπερ φάσ' ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ μηλοσφαγοῦσαι.
Ita plane ſcriptum eſt in libro Ravennate, qui a libris im-

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὴ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη, 190
εἰς ἀσπίδ' ὀμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πέρι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ λευκόν ποθεν
ἵππον λαβοῦσαι, τόμιον ἐντεμούμεθα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποῖ λευκὸν ἵππον;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλὰ πῶς ὀμούμεθα
ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἐγώ σοι, νὴ Δί', ἣν βούλῃ, φράσω.
θεῖσαι

impressis omnibus parum dissentit. Eum sequor. Nihil est enim, quod impedimento sit, ne poetam ita scripsisse credamus. Adumbrare namque ille potuit hoc loco, quod ego pro certo habeo, comoediam quamdam vulgo celebrem, cui titulus esset *Aeschylus*, in quo essent ridiculo aliquo modo viri feminaeve sacrificantes. Brunckius:

ὥσπερ, φησὶν, Αἰσχύλος ποτὲ μηλοσφαγούσας.

Ravennatis libri sententia planissima est. *Quae vis, quomodo iurare debeamus? Ad clypeum, ut quondam illae in Aeschylo dixerunt, sacrificare, hoc iuramentum est. Clypeus* in instrumento pictorum fuit. Lex 5. §. 12. ff. *de his qui effuder.* Facili hinc coniectura assequimur, *Clypeum* illum, quem Lysistrata statuendum curavit, ut feminae apud eum iurarent, picturam prae se tulisse ridiculam, et maxime illi rei, quae agenda ab iis erat, accommodatam.

θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σαμνίον,
ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

φεῦ δᾶ τὸν ὅρκον· ἄφατον ὡς ἐπαινιῶ.
φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ σαμνίον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὄχλος κεραμῶν ὅσος
ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.
καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εὔχρων γε θᾶμα, κἀποπυττίζει καλῶς.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

καὶ μὰν ποτόδδει γ' αἰδὺ, ναὶ τὸν Κάστορα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἐᾶτε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὀμνύναι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ·
λεγέτω

v. 197. ὀμόσωμεν. Ita Rav. liber ut Davvesius et Bruncklus.

v. 200. ὄχλος κεραμῶν ὅσος. Ita ex Toupio Brunckius. Deest ὄχλος ab omnibus libris atque a Ravennate, in quo κεραμῶν. Vulgo vero κεραμέων. Emendatio elegans est.

v. 205. κἀποπυττίζει Rav. liber, ut vulgo.

v. 209. λάζυσθε ut Brunckius, ubi vulgo λάζεσθε.

λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἅπερ ἂν κἀγὼ λέγω.
ὑμεῖς δ' ἑπομεῖσθε ταὐτὰ, κἀμπεδώσετε.
„Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐσυκῶς. „λέγε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐσυκῶς. παπαὶ
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οἶκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οἶκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

ΛΥ-

v. 211. Rav. liber: ταὐτοῦ.

v. 212. μοιχὸς non raro instrumenti feminei loco occurrit. Pudet ac taedet persequi scriptorum loca. Praeter Acharnenses et Fragmentum Δαιδ. III. elegantissimi Aristophanis versus in Θεσμοφοριαζ. B. consulendi sunt, ubi recensentur ea, quibus ornatiores, mundiores, atque elegantiores fiunt feminae: qui quidem Aristophanis versus digni sunt, qui cum universo *Digestorum* titulo *de auro et argento etc.* conferantur, potissimum vero *cum leg.* 23. §. 2. l. 25. 26. 32. §. 9.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλισά μου.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλισά μου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τᾧ 'μῷ πείσομαι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οὐ πρὸς τὸν ὄρροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

ΚΑ-

v. 221. ἀνὴρ. Ita libri omnes, cum quibus Ravennas liber consentit. Male putat Brunckius articulum hoc loco necessarium esse, ut determinata sit viris oratio. Orationem namque satis determinant tum ea, quae antecedunt, tum quae sequuntur. Nam quod est in versu 213. οὐδὲ μοιχὸς οὐδ' ἀνὴρ unaquaeque istarum impudentium feminarum de adultero deque viro suo singillatim et determinate dicit.

v. 229. τὰ περσικά. Ita plane, ut vulgo scriptum est, in libro nostro. Sollicitandus ergo locus non est.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εὐ πρὸς τὸν ἕρομον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οὐ σήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήσιδος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εὐ σήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήσιδος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τὸ μέρος τ', ὦ φίλη,

ὅπως

v. 235. Ita Davvesius et Brunckius. Ravennas liberut vulgo: ἐμπλησθῇ κύλιξ.

ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλαι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

τίς ἄδ' ὀλολυγά;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ 'λεγον.
αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ
ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,
σὺ μὲν βάδιζε, κἀμὲ τὰ περὶ ὑμῶν εὖ τίθει,
ταυτδὶ δ' ὁμήρους καταλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει
ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν ὀΐει
τοὺς ἄνδρας εὐθύς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλὰς, οὐδὲ πῦρ,
ἥξουσ' ἔχοντες, ὥσθ' ἁνεῖξαι τὰς πύλας
ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἥκομεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτέ γ'· ἄλλως γὰρ ἂν
ἄμαχοι γυναῖκες κἀμιαραὶ κεκλήμεθ' ἄν.

v. 240. Rav. liber: τίς ἀολελυγά, et οὖν ἐγὼ 'λεγον.
v. 253. Rav. liber: κεκλήμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς,
κορμοῦ τοσουτονὶ φέρων βάρος χλωρᾶς ἐλάας. 255

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἔστ' ἐν
τῷ μακρῷ βίῳ. φεῦ.
ἐπεὶ τίς ἂν ποτ' ἤλπισ', ὦ
Στυμμώδωρ', ἀκοῦσαι,

v. 254. Χορὸς ἀνδρῶν γερόντων liber noſter.

v. 256. Hunc verſum edidi, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo:

ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἐστὶν ἐν.

Brunckius ex ingenio:

ἦ πόλλ' ἄελπτά γ' ἐστὶν ἐν.

Superiorem quoque verſum Brunckius ſollicitat. Nam quia ille ſexto verſus loco *ſpondeum* non probat, idcirco verſus verba ita ex arbitrio ſuo collocat:

κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας.

Neque hic modo Brunckius, vir praeſtantiſſimus, ita ſibi agendum putavit, ſed aliis pluribus locis harum fabularum. Sed, ut alibi quoque diximus, conſtituenda ſunt ex his exempla certiſſima, quando libri veteres omnes conſentiunt. et nequaquam eſt ſcriptura ſollicitanda. Non enim haec in uno aut altero tantum verſu, ſed ſaepe occurrunt, neque ab uno tantum

γυναῖκας, ὡς ἐβόσκομεν
κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακὸν,
κατὰ μὲν ἄγιον ἔχειν βρέτας,
κατά τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν,
μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι
τὰ προπύλαια πακτοῦν;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,
ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτί,
ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεσήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες, ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας, ὑπὸ ψήφου μιᾶς· πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐμοῦ
ζῶντος ἐγχανοῦνταί
ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὃς αὐτὴν κατέσχε πρῶτος,
ἀπῆλθεν ἀψάλακτος. ἀλλ' ὅμως Λακωνικὸν πνέων
ᾤχεθ' ὅπλα παραδοὺς ἐμοί,
σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον,

πινῶν,

tum veteri libro et modicae auctoritatis, sed ab omnibus libris antiquis, et maximae auctoritatis sustinentur, ita ut, si liceret haec emendare, omnia quidem essent rerum novarum, atque ab usu communi discedentium exempla revocanda. Ante hunc versum 256. in libro nostro non pars Chori, sed Δράκης est collocatus. — ἐσὶν ἐν vitio librariorum verti debet. Ii enim frequentissime extremas syllabas, quas metrum respuebat, describere, nescio quo malo, voluerunt, ex quo plurimi iique maximi errores in veteres poetas manarunt.

v. 264. Rav. liber: μοχλοῖσιν δὲ καὶ κλήθροισιν.

v. 277. Totum locum hunc Brunckius ex arbitrio sollicitat contra librorum omnium auctoritatem. Edidit: ᾤχετο θώπλα.

πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος,
ἔξ ἐτῶν ἄλουτος.
οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς τὰς πύλαις καθευδόν.
ταυδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου;
μὴ νῦν ἔτ' ἐν τετραπόλει τοὐμὸν τρόπαιον εἴη.
ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ
λοιπὸν ἐστὶ χωρίον
τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμόν, εἶ σπευδὴν ἔχω·
χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν
τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.
ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὼ ὦμον ἐξιπώκατον·
ἀλλ' ὅμως βαδιστέον,
κἀμὲ τὸ πῦρ φυσητέον,

v. 281. ἐκεῖνον ὅμως. Ita liber Rav. ut vulgo. Brunckius, ut ad vulgatas metrorum leges versum accommodet, eum ita emendat:

ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως.

In hoc versu liber ipse noster pro οὕτως habet οὕτω δ'. Tum v. 285. libri omnes exhibent τετραπόλει, producta secunda syllaba. Quod cum confirmat sententiam nostram alibi saepe inculcatam, nil videlicet curae apud poetam, comicum praesertim, fuisse, ut versus omnes pedes ad communes regulas essent accommodati, dummodo aures in iisdem conquiescerent; tum Brunckium conturbat, emunctae certenaris et doctissimum hominem, qui legendum esse putat ob eam causam τετράπτολιν, ut est apud *Euripidem Heracl.* 81.

v. 289. ἐξαμπρεύσομεν. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo: ἐξαμπρεύσωμεν.

v. 291. Vulgo omnes atque ita liber noster ἐξεπιώκατον, qui error antiquissimus est. Aliis ergo placet ἐξεπιάκατον, ut *Florentii*, aliis, ut Brunckio, ἐξιπώκατον, quod retinendum est, quoniam meliora ne a libris quidem veteribus sperare possumus.

μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.
ΦΥ, ΦΥ.
ἰού, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
ὡς δεινόν, ὦ 'ναξ Ηράκλεις,
προσπεσόν μ' ἐκ τῆς χύτρας,
ὥσπερ κύων λυττῶσα, τὼ 'φθαλμὼ δάκνει·
κἄξι Λήμνιον τὸ πῦρ
τοῦτο πάσῃ μηχανῇ.
οὐδ' ἂν γάρ ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμνας ἐμοῦ.
σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν,
καὶ βοήθει τῇ θεῷ,
εἰ πάτ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρήξομεν;
ΦΥ, ΦΥ.
ἰού, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ.
εὔκουν ἂν, εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,
ἅψαντες, εἶτ' ἐς τὴν θύραν κρηδὸν ἐμπέσοιμεν;
κἂν μή, καλούντων, τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ.

τίς

v. 294. τῆς ὁδοῦ. Has voces, quae vulgo deerant, reposuit ex libris suis Brunckius. Eae quoque sunt in libro Ravennate.

v. 301. οὐδ' ἂν γάρ. Vulgo: οὐδὲ γάρ. Liber Ravennas, a quo excidit particula, ἂν ita se habet: οὐ δὲ. Brunckius οὐ γάρ ἂν.

v. 304. Liber noster: ἀρήξομεν.

v. 307. Ita liber Ravennas versum hunc exhibet:
οὔκ' οὖν ἂν οὖν τὼ μὲν ξύλω θώμεσθα πρῶτον αὐτοῦ.

v. 311. Rav. liber: ἐμπιμπράναι, ut Brunckius edidit.

τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ἐάχιν θλίβοντά μου πέπαυται·
σὸν δ' ἔσιν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν,
τὴν λαμπάδα θ' ἡμμένην ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.
δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρεσῶτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνόν, ὦ γυναῖκες,
ὥσπερ πυρὸς καιμένου· σπευστέον ἐσὶ θᾶττον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ

πέτου, πέτου, Νικοδίκη,
πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην
τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω
ὑπό τε γόμων ἀργαλέων,
ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία
μόγις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου,

v. 313. τοῦ ξύλου. Ita Rav. liber, ut vulgo. Ac bene quidem. Significat enim hic poeta lignum illud, quo veluti ariete, incensa olla ipsi addita, expugnare portam tentabat. Brunckius ex suis libris τῶν ξύλων.

v. 314. Rav. liber: ἤδη ἐάχιν.

v. 316. Rav. liber: λαμπάθ... ὅπως πρῶτον ἐμοί.

v. 320. Rav. liber: ὡς πυρός.

v. 327. Rav. liber: τὴν οἰκίαν pro ὑδρίαν. Toto hoc loco secuti sumus versuum distinctionem, quam exhibet liber noster.

καὶ πατάγου χυτρείου,
δούλησιν ὠσιζομένη,
σιγματίαις θ', ἁρπαλέως
ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις
φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἐρρεῖν, σελέχη
φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος,
δεινοταθ' ἁπειλοῦντας ἐπῶν,
ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν·
ἃς, ὦ θεά, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι,
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας
Ἑλλάδα καὶ πολίτας·
ἐφ' εἷσπερ, ὦ χρυσολόφα
πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἕδρας.
καί σε καλῶ σύμμαχον, ὦ
Τριτογένει', ἤν τις ἐκείνας
ὑποπίμπρησιν ἀνὴρ,
φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἔασον ὦ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τουτὶ τί ἦν; ὦ ἄνδρες πόνῳ πονηρέ·
οὐ γάρ ποτ' ἂν χρηστός γ' ἔδρων, οὐδ' εὐσεβὴς τάδ'
ἄνδρες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἥκει·
ἐσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύραισιν αὖ βοηθεῖ.

ΧΟΡΟΣ

v. 352. Liber noster omittit ἰδεῖν, et v. seq. θυρᾶσιν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' οὔπω τὸ μυριοστόν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ Φκιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐάσομεν τοσαυτί;
οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτουτ' ἐχρῆν τιν' αὐτάς;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χ' ἡμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἂν,
ἤν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρὶς ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· σᾶσ' ἐγὼ παρέξω,
κοὐ μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ μὴ σιωπήσει, θένων ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας.

v. 356. Rav. liber: τοσαῦτα, et v. seq. τύπτουτ' ἐχρῆν ut vulgo. Brunckius ex libris suis τύπτοντα χρῆν.

v. 358. Rav. liber: χ' ἡμᾶς ὅπως.

v. 360. Rav. liber: εἰ νὴ Δία τὰς. In toto hoc dialogo vulgo pro *Stratyllide*, quam ex auctoritate appositimus libri nostri, *Chorus* minus recte est senum hominum.

v. 362. Ita Rav. liber. Vulgo: καὶ σᾶσ' ἐγώ.

v. 364. γῆρας σὺν liber noster ut vulgo, quod manifestum vitium sapit.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

365 ἅπτου μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δ', ἢν σπεδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

βρύκουσά σου τοὺς πνεύμονας κἀγὼ τἄντερ' ἐξαμήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ ἔσ' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·
οὐδὲν γὰρ ὧδι θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν, ὡς γυναῖκες.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

370 αἰρώμεθ' ἡμεῖς ὕδατος τὴν κάλπιν, ὦ Ροδίππη.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρά, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου;

ΣΤΡΑ-

v. 365. Huic verſui praetuli ex auctoritate libri Ravennatis *Stratyllidis* perſonam, quae eleganter ſe veluti ad ſingulare certamen ſenibus offert. Eidem ſunt etiam iure optimo deinceps attributi in ipſo libro omnes ii verſus, qui vulgo mulierum Choro tribuuntur. Eodemque in verſu liber noſter ἅπτου ut vulgo; Brunckius ex libris ſuis ἄψαι.

v. 366. Liber noſter: δακτύλοις; τί μ' ἐργάσῃ, quod et in Auguſtano libro Brunckius inveniſſe fatetur. Et v. ſeq. πνεύμονας uti alias liber noſter. Brunckius πλεύμονας ex libris ſuis.

v. 368. Brunckius: οὐκ ἔστιν ἀνὴρ.

v. 369. ὧδι. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo: οὕτω. Idemque liber noſter v. 370. ἡμᾶς ὕδατος, et v. 372. ὡς σεαυτόν.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐγὼ μέν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις; 375

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

τοῦργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ οἶδας, εἰ τῇδ', ὡς ἔχω, τῇ λαμπάδι σαθεύσω.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐμοὶ σὺ λουτρὸν, ὦ σαπρά;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους;

ΣΤΡΑ-

v. 377. σοὶ λουτρὸν. Pronomen, quod in libris omnibus deeſt, Brunckius in verſum intulit.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἐλευθέρα γάρ εἰμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

σὸν ἔργον, ὦ 'χελῶε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οἴμοι τάλας.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

μῶν θερμὸν ἦν;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ποῖ θερμόν; οὐ παύσει; τί δρᾷς;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνῃς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλ' αὖος ἐμὶ' ἤδη τρέμων.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σὺ, χλιανεῖς σεαυτόν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφή,

χῷ

χὠ τυμπανισμὸς, χοἱ πυκνοὶ Σαβάζιοι,
ὅ τ' Αδωνιασμὸς οὗτος οὐπὶ τῶν τεγῶν,
οὗ 'γώ ποτ' ὢν ἤκουον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;
ἔλεγεν δ' ὁ μὴ ὥραισι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν εἰς Σικελίαν· ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη,
Αἶ, αἶ Αδωνιν, φησίν, ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·

ἡ δ'

v. 388. πυκινοὶ. Ita Rav. liber. Vulgo: ποικινοὶ, Brunckius ex libro suo πυκνοὶ.

Πυκινοὶ Σαβάζιοι. In Avibus Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ, in Vespis ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου, et rursus τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον. De Sabazio *Cicero* de Natura Deorum Lib. III. c. 23., et de Legibus Lib. II. c. 15. *Novos vero deos*, inquit, *et in iis colendis nocturnas pervigilationes sic Aristophanes focetissimus poeta veteris comoediae vexat, ut apud eum Sabazius, et quidam alii dii peregrini iudicati a civitate eiiciantur.* Grammaticus libri Ravennatis v. 873. Σαβαζίῳ) παίζει πρὸς τὸ ὄνομα· ἐπεὶ Φρῦγες τὸ εὐάζειν σαβάζειν λέγουσι· ἐκ τούτου Σαβάζιον τὸν Διόνυσον λέγουσι· σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τὰς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους καὶ τὰς βάκχας τοῦ θεοῦ. ὁ αὐτὸς δὲ υἷας καὶ εὔαιος καλεῖται. Aristophanis imitator *Lucianus* eumdem peregrinitate in Icaromenippo notavit: καί με ὁ Ερμῆς.... κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα καὶ Κορύβαντας, καὶ τὸν Αττιν καὶ τὸν Σαβάζιον τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς: quam quidem ego sententiam illam esse puto, quam Cicero Aristophanis esse testatur. Praeter Suidam, Valerium, aliosque extant in Sabazium pseudoorphei versus, qui ita in Chartaceo manuscripto Vaticano libro leguntur:

Σαβαζίου θυμίαμα ἀρώματα.

κλῦθι πάτερ κρόνε υἱὲ Σαβάζιε κύδιμε δαῖμον — ὃς βάκχα Διόνυσσον ἐρίκρον (ἐρίβρομον) εἰραφιώτην μηρῷ ἐγκατέρεψας ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ — τμῶλος εἰς (ἐς) ἠγάθεον παρίπτον καλλιπάρῃον. ἀλλὰ μάκαρ Φρυγίης μεδέων βασιλεύτατε πάντων — εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν. v. seq. Rav. liber ἀδωνισμὸς.

v. 393. Idem ᾄδωνιν, quae forma semper deinceps hoc in nomine occurrit.

ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ', ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους,
Κόπτεσθ' Ἀδωνιν, φησίν· ὁ δ' ἐβιάζετο
ὁ θεσῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοζύγης.
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλας ἄσματα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δῆτ' ἂν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
αἱ τἄλλα θ' ὑβρίκασι, κἀκ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαματίδια
σεῖσιν πάρεστι, ὥσπερ ἐνεουρηκότας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκὸν, δίκαιά γε.
ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν,
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλασάνει βουλεύματα.
οἷ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί·
Ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἐσπέρας.
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἔς' ἐς Σαλαμῖνα πλευσέα·
σὺ δ', ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ, πρὸς ἑσπέραν
ἐλθὼν, ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.
ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει,
νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν·
Ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοὺς πόδας,

τὸ

v. 398. ὑπ' αὐτῶν liber noster ut vulgo. Brunckius ex libris suis ἀπ' αὐτῶν. Ante versum sequentem in libro nostro persona haec est ἀγγελος γερόντων, qui personas illorum sustinet.

v. 402. Brunckius: πάρεσι σάων.

v. 403. Rav. liber: ἁλυκῶ.

v. 416. τοὺς πόδας, τὸ δακτυλίδιον. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῦ ποδὸς, quod ineptum mihi quodammodo videtur. Calcei namque premere non aliud certe poterant, quam digitos pedis. Alibi iam coniunctam orationem

fine

τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν,
ἄθ' ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μεσημβρίας
ἐλθὼν, χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχῃ.
τοιαῦτ' ἀπήντηκ' εἰς τοιαυτὶ πράγματα,
ὅτε γ' ὢν ἐγὼ Πρόβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
κωπῆς ἔσονται, τἀργυρίου νυνὶ δέον,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. φέρε τοὺς μοχλούς,
ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
ποῖ κεχήνας, ὦ δύστηνε; ποῖ δ' αὖ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;
οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
ξυνεκμοχλεύσω;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μηδὲν ἐκμοχλεύετε·
ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον, ἢ νοῦ καὶ Φρενῶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἆληθες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;

ξυλ-

fine tamen ulla copula adnotavimus. Vulgarem hinc poeta et hominum plebeiorum loquendi normam, rationemque dicendi imitatur.

v. 423. Rav. liber: ἀποκεκλίσομαι.

v. 426. Ita Rav. liber ut vulgo. Kusterus:

τί κέχηνας . . . ποῖ δ' αὖ σὺ βλέπεις.

Bruinckius ex libris suis:

τί κέχηνας . . . ποῖ δὲ σὺ βλέπεις.

Quando nulla potior est ratio, quamobrem veteribus libris contradicere necesse sit, affectati hominis est ac nimium diligentis illorum auctoritatem effugere.

v. 429. Rav. liber: ἐνθένδε γ' ἐγώ.

v. 430. Rav. liber: ἐκμοχλεύσετε.

v. 433. Ante hunc versum et plures hinc deinceps positum est in libro nostro Ὑπηρέτης.

ξυλλάμβαν' αὐτὴν, ὡπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

435 εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Ἀρτεμιν, τὴν χεῖρά μοι
ἄκραν προσοίσει δημόσιος ὢν, κλαύσεται.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην,
καὶ σὺ μετὰ τούτου, κἀνύσαντε δήσετον;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Πάνδροσον, ταύτῃ μόνον
440 τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἰδού γ' ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην πρωτέραν ξύνδησον, ὅτιὴ καὶ λαλεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν
ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

445 τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Ταυροπόλον, ταύτῃ πρόσει,
ἐκκοκκιῶ σοῦ τὰς σφενδονώντους τρίχας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οἵμοι κακοδαίμων· ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
450 αὐτὼ γὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποθ' ἕστ' ἥττητέα
ἡμῖν· ἐμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι.

ΛΥ-

v. 449. Rav. liber: ἐπιλέλειπ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ τὼ θεώ, γνώσεσθ' ἄρα,
ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀποτρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι. 455

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ω ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν,
ὦ σπερμαγοραισολεκιθολαχανοπώλιδες,
ὦ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπώλιδες,
οὐκ ἐξέλκετ', οὐ παιήσετ', οὐκ ἀρήξετε;
οὐ λοιδορήσετ', οὐκ ἀναισχυντήσετε; 460
παύεσθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οἴμ', ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἥκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει
χολὴν ἐνεῖναι; 465

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μάλα
πολλήν γ', ἐάνπερ πλησίον κἀπηλος ᾖ.

ΧΟΡΟΣ

v. 459. οὐκ ἐξέλκετ'. Ita Rav. liber ut vulgo. Kusterus et Brunckius ex antiquis libris οὐχ ἕλξετ'.
v. 461. παύεσθ' ut Brunckius ex libris suis. Vulgo παύσασθ'; liber vero noster παύσεσθ'; qui vers. seq. οἴμοι κακῶς, quod etiam Aristophanicum est.
v. 465. Rav. liber: μὰ τὸν.
v. 466. Rav. liber: γ' ἐάν πλησίον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς,
τί τοῖσδε σαυτὸν εἰς λογους τοῖς θηρίοις συνάπτεις;
οὐκ εἶσθα λευτρὸν, εἰὸν αὖδ' ἡμᾶς ἔλαυσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, κἠ ταῦτ' ἄνευ κονίας;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ', ὦ μέλ', οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῆ
τὴν χεῖρ'· ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω 'γὼ σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν' ἐνθαδὶ, κινοῦσα μηδὲ κἀρφος·
ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα
τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις;
οὐ γάρ ἐς' ἀνεκτὰ τάδ'. ἀλλὰ βασανιστέον
τόδε σοι πάθος μετ' ἐμοῦ,
ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κρανάαν
κατέλαβον, ἐφ' ὅ τι τε
μεγαλόπετρον, ἄβατον,
ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος.
ἀλλ' ἀνερώτα, κἠ μὴ πεύθου, κἠ πρόσφερε πάντας ἐλέγχους,
ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾷν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.

ΠΡΟ-

v. 467. Rav. liber ut vulgo: τῆσδε γῆς.
v. 468. εἰς λόγους Rav. liber. Vulgo: ἐς λόγους.
v. 472. Rav. liber: κοιλιδιᾶν.
v. 479. Rav. liber: τόδε σοι τὸ πάθος.
v. 484. Rav. liber: πιθοῦ, et v. seq. τὸ τοιοῦτο.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ, νὴ τὸν Δία, πρῶτα πυθέσθαι,
ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖς μοχλοῖς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ τἄλλα γε πάντ' ἐκυκήθη.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἷδ' οὖν τοῦδ' εἵνεκα δρώντων
ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν.

v. 487. Ita liber Ravennas. Editorum alii:
τὴν ἀκρόπολιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς,
alii:
τὴν πόλιν ἡμῶν . . . τοῖς μοχλοῖς,
uti liber noſter. Davveſio et Brunckio placuit ſine teſte legere τοῖσι μοχλοῖσιν, propterea quod hanc vocem poeta numquam niſi ſyllaba prima correpta adhibuit. Sed tenere memoria debemus, ſaepe apud Ariſtophanem haec huiuscemodi occurrere, quae cum ſuſtineantur auctoritate librorum veterum omnium, cuique planum atque exploratum faciunt, eum voluiſſe, ut eadem illa ſibi licerent.

v. 491. ἀεί et ἕνεκα Rav. liber, idemque v. 494. τί δεινὸν, et ſeq. οὐ καὶ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλὰ τί δράσεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;
οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν
ὑμῖν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐ ταυτόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πῶς οὐ ταυτόν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πολεμητέον ἔς' ἀπὸ τούτου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.

ΠΡΟ-

v. 497. Rav. liber: σωθησώμεσθ'.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς μέντοι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σχέτλιόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

δεινόν γε λέγεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀγανακτεῖς·
ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως. 500

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', ἄδικόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σωστέον, ὦ 'τάν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κεἰ μὴ δέσμαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦθ' εἵνεκα κἀγὼ πολὺ μᾶλλον.

v. 499. Rav. lib. quem versum primus in hanc comoediam Brunckius intulit, δικαίως λέγεις.

v. 500. ἀλλὰ ποιητέα. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo alii ἀλλ' ἀποκτέα, alii vero ἀλλ' ἀποδεκτέα. v. seq. in Rav. libro deest κἀγώ. Idem habet ἕνεκα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς φράσομεν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀκροῶ δή, καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐ δύναμαι. χαλεπὸν γὰρ
505 ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τοῦτο μέν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξεις· σὺ δ' ἐμοὶ λέγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταῦτα ποιήσω.
ἡμεῖς, τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ τὸν χρόνον,
ἠνεχόμεσθα,
ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε.
οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. κἄτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς.
510 ἀλλ' ἡσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν· καὶ πολλάκις,
ἔνδον ἂν οὖσαι,
ἠκούσα-

v. 508. Rav. liber: ἅττ' ἂν ποῆτε, et v. seq. ἠρέσκετ' ἡμᾶς.

ἠκούσαμεν ἄν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα·
εἶτ' ἀλγοῦσαι τἄνδοθεν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γελάσασαι·
Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ σήλῃ παραγράψαι
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; Τί δέ σοι ταῦτ'; ἦ ἐς ἃν ἀνὴρ
οὐ σιγήσει; κἀγὼ 'σίγων. 515

ΓΥΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγώ ποτ' ἐσίγων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κἂν ὠμωξάς γ', εἰ μὴ 'σίγας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοιγὰρ ἔγωγ' ἔνδον ἐσίγων.
ἕτερόν τι πονηρότερον δήπου βουλευμ' ἐπεπύσμεθ' ἂν ὑμῶν.
εἶτ' ἠρόμεθ' ἄν· Πῶς ταῦτ', ὦ ἄνερ, διαπράττεσθ' ὧδ' ἀνοήτως;
ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας Φασκεν ἄν· κεἰ μὴ τὸν σήμονα νήσεις,
ὀτοτύξεσθαί τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν· πόλεμος δ' 520
ἀνδρεσσι μελήσει.

v. 514. Rav. liber: ταῦτ' et ἀνὴρ ut vulgo. Brunckius τοῦτ' et ὃ 'νήρ.

v. 516. In libro Rav. deest ἔγωγ'.

v. 517. In eod. deest δήπου, quod ex veteri libro Brunckius addidit.

v. 519. Ita Rav. liber. Vulgo: ὑποβλέψας ἔφασκεν. *Orvillius ad Charitonem* ita eum emendavit ὑποβλέψας φάσκεν. Brunckius, qui bellum ei, viro sane doctissimo,

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὀρθῶς γε λέγων, νὴ Δί', ἐκεῖνος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πῶς ὀρθῶς, ὦ κακόδαιμον,
εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι;
ὅτε δ' ἤδ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερῶς ἠκούομεν ἤδη,
Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ, μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔστ' ἄλλος τις
μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ

ταῖσι

simo, indixit, falso queque putans, coniungens orationem adverbium huic loco necessarium non esse ante ἢ μὴ τὸν σήμονα, sui libri ope, in quo casu videtur scriptum esse νήσεις pro νήσω, coniunctum cum ἀποστύξεσθαι, ita cum *Valckenario* ex ingenio totum locum emendat:

ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ἔφασκεν ὑποβλέψας· ἢ μὴ τὸν σήμονα νήσεις, ἀποστύξει τοι μακρὰ τήν etc.

Magni certe est animi, flocci facere omnem veterum librorum auctoritatem. Ipse etiam Brunckius primum emendaverat ὑποβλέψας φάσκειν ἄν. Quod vero ad καὶ spectat, est hominis continuo alterius orationem intercipientis copula uti, quam in rem apud bonos scriptores utriusque linguae exempla frequentissima occurrunt.

v. 523. ὅτε δ' ἤδ' ὑμῶν. Rav. liber, ut vulgo. Interea animadverte, quod Berglerus, a Brunckio correptus, adnotavit, ultimam ἤδη syllabam supprimere iam ob metrum bonos quandoque poetas consuevisse; quod ne Brunckius probare videretur, ex suo libro edidit δῆθ'. Aequiorem ego Brunckium hominibus his doctis optarem.

v. 524. δῆτ' ἔσθ'. Ita ex ingenio Brunckius. Deest enim ἔσθ' vel aliud quoddam huiuscemodi ab omnibus libris.

ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρὴν ἀναμεῖναι;
ἢν οὖν ἡμῶν χρησὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι,
κἀντισιωπᾷν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, ἐπανορθώσαμεν ἂν ὑμᾶς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινόν γε λέγεις, κοὐ τλητὸν ἔμοιγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σιώπα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ
περὶ τὴν κεφαλήν; μὴ νῦν ζῴην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλήν,
κἆτα σιώπα,
καὶ τουτονὶ τὸν καλαθίσκον·
κἆτα ξαίνειν συζωσάμενος,
κυάμους τρώγων·
πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

v. 526. Liber noſter: ταῖς γυναιξὶν, et v. ſeq. ἀν ἀκροᾶσθαι, quam particulam ipſe omittit v. 528.

v. 530. et ſeq. Uti Brunckius ex ſuis libris hunc locum reſtituit, ita ipſe omnino in libro Ravennate ſcriptus eſt.

v. 535. Rav. liber: καὶ τουτονὶ; vulgo τοῦτον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων, ὅπως ἂν
ἐν τῷ μέρει χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη,
οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος ἐλεῖ μου καματηρός.
ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι
μετὰ τῶνδ', ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς
ἔνι Φύσις, ἔνι χάρις,
ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ
σοφὸν, ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος.
ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαλη-
φῶν,
χωρεῖτ' ἐργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια
θεῖτε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' ἥπερ ὁ γλυκύθυμος Ἔρως, χ' ἡ Κυπρογένεια
Ἀφροδίτη
ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν κατα-
πνεύσῃ,
κἄτ' ἐντείξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ σπα-
λισμούς,
εἶμί ποτε Λυσιμάχης ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι κα-
λεῖσθαι.

ΠΡΟ-

v. 539. Rav. liber: ἄϊρεσθ' ut vulgo. Brunckius ex ingenio ἀπαίρετ' restituit.

v. 541. Brunckius ex veteri libro: οὔποτ' ἂν κάμοιμ'. Quo loco liber noster ut vulgo: οὔποτε κάμοιμ' ἄν.

v. 542. οὐδὲ et ἂν ἐλᾶ. Ita Rav. liber, ut vulgo omnes. Brunckius οὔτε et ἔλοι.

v. 543. et 44. Ita vulgo editi sunt hi versus:

ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι μετὰ τῶνδ',
ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τί ποιήσασ'; 555

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἣν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὅπλοισιν ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

ΓΥΝΗ.

νὴ τὴν Παφίαν Αφροδίτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἰοῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως
περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ μὴν τόγε πρᾶγμα γέλοιον,
ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις, κἆτ' ὠνῆται κο- 560
ρακίνους.

ΑΛΛΗ ΓΥΝΗ.

νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην Φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός·
ἕτερος δὲ Θρᾷξ πέλτην σείων καὶκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἱσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε.

ΠΡΟ-

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς εὖν ὑμεῖς δύνατον παῦσαι τεταραγμένα πράγματα πολλὰ
ἐν ταῖς χώραις, κἀδιαλῦσαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

φαύλως πάνυ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς; ἀπόδειξον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὥσπερ κλωστὴρ ὅταν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι,
ἐπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε·
οὕτως κἀτὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἤν τις ἐάσῃ,
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἐξ ἐρίων δὴ κἀκλωστήρων κἀτρακτῶν πράγματα δεινὰ
παύσειν οἴεσθ', ὦ ἀνόητοι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνῆν νοῦς,
ἐκ

v. 565. δύνατον. Ita Kusterus emendavit. Nam et in libro nostro legitur, ut vulgo, δύνασθε, quod metro non quadrat. Brunckius nihil curans verae scripturae vestigia pro δύνατοι ex arbitrio apponit ἔξετε.
v. 568. Liber noster: ὑπενεγκοῦσαι et ἐνταυθί.
v. 569. Rav. liber: διαλύσαιμεν.
v. 570. Rav. liber: ἐνταυθὶ pro ἐνταυθοῖ.
v. 572. Rav. liber: ὑμῖν γ' ἐνῆν νοῦς.

ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς δή; φέρ' ἴδω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ,
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλι- 575
νεῖς
ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, κἀὶ τοὺς τριβόλους
ἀπολέξαι·
κἀὶ τούς γε συνισαμένους τούτους, κἀὶ τοὺς θλίβον-
τας ἑαυτοὺς
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, κἀὶ τὰς κεφαλὰς ἀπο-
τῖλαι·
εἶτα ξαίνειν εἰς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους, κεἴ τις ξένος, ἢ 580
φίλος ὑμῖν,
κεἴ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, κἀὶ τούτους ἐγκατα-
μίξαι·
κἀὶ νὴ Δία τὰς τε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰ-
σὶν ἄποικοι,
διαγιγνώσκειν ὅτι ταὐθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγμα-
τα κεῖται
χωρὶς ἕκασον· κἄτ' ἀπὸ τούτων πάτων τὸ κάταγ-
μα λαβόντας,
δεῦρο ξυνάγειν κἀὶ συναθροίζειν εἰς ἕν· κἄπειτα ποι- 585
ῆσαι
τολύπην μεγάλην· κἄτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖ-
ναν ὑφῆναι.

ΠΡΟ-

v. 576. Rav. liber: ἀπολέσαι, quem errorem Kusterus sustulit.

v. 577. θλίβοντας. Ita Rav. liber. Vulgo: πιλοῦντας, in eodemque v. 580. deest τε, quod est in v. 582. pro γε. Tum v. seq. deest τε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ἐαβδίζειν καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ μήν, ὦ παγκατάρατε,
πλεῖν ἤ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν. πρώτιστον μέν γε τεκοῦσαι
καὶ κπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σίγα, μὴ μνησικακήσῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἶθ' ἡνίκα χρῆν εὐφρανθῆναι, καὶ τῆς ἥβης ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε·
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οὔκουν γ' ἄνδρες γηράσκουσιν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον.
ὁ μὲν ἥκων γὰρ, κἂν ᾖ πολιὸς, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε·
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός· κἂν τούτου μὴ 'πιλάβηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην· ὀττευομένη δὲ κάθηται.

ΠΡΟ-

v. 592. Rav. liber: διὰ τὰς στρατιὰς καθ'.
v. 594. Brunckius ex libris ſuis καὶ δρες.
v. 595. Rav. liber: ὁ μὲν γὰς ἥκων, Brunck ὁ γὰς ἥκων μὲν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
χωρίον ἐστίν· σορὸν ὠνήσει·
μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.
λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.

ΓΥ-

v. 598. Rav. liber: ἐστὶ ut vulgo.

v. 599. τί μαθὼν libri omnes, quod alibi saepe occurrit. *Lucianus* saepe τί παθὼν, in quo videndum esset, num ei restitui saepe debeat μαθὼν, ut planissime semper scriptum est in veteribus Aristophanis libris.

v. 600. χωρίον. Ita Rav. liber ut vulgo. Displicuit id nonnullis. Alii namque ex impressis libris καίριον prae se ferunt, et Brunckius, qui ex ea voce nullam significationem credidit exprimi posse, quae huic loco esset accommodata, emendavit ex ingenio suo καίριος ἐσσί γε. Sed miror doctos huiuscemodi viros elegantem significationem, quam habet hoc loco χωρίον, prorsus despicere. Accommodata est enim rei, de qua tractatur, *loculi* significatio. Eius enim vocis natura haec est, ut loca certis quibusdam finibus, aut certa latitudine ac longitudine coangustata, designet, ut exempla demonstrant a Stephano allata, aliaque eiuscemodi. Hac ipsa in fabula v. 1170.

— κἆτα κινήσομεν;
— ἕτερόν γ' ἀπαιτοῦτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.

Ut nos ex libro Ravennati edidimus. Ambigua sane vox, et iocis his, quos persequitur in hac Comoedia Aristophanes, aptissima. Hic enim spectat ad illud, quod *glabellum feminal Apuleius* nuncupavit. Illic vero ad loculos condendis cadaveribus comparatos.

v. 601. Liber noster: μελιτοῦσαν.

ΓΥΝΗ Β.

καὶ τουτονδὶ λαβὲ τὸν στέφανον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦ δέει; τί ποθεῖς;
χώρει εἰς τὴν ναῦν.
ὁ Χάρων σε καλεῖ·
σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

εἶτ' οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἐς' ἐμέ;
νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ τοῖς Προβούλοις ἄντικρυς
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προυθέμεσθά σε;
ἀλλ' ἐς τρίτην τὴν γοῦν ἡμέραν πρῳ πάνυ
ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἐς' ἐλεύθερος·
ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τοῦτῳ τῷ πράγματι.
ἤδη

v. 605. et seq. Tres hos versus Brunckius non probavit. Quare duos primos ita ex arbitrio contraxit contra librorum omnium auctoritatem:

τί σε δεῖ; τί ποθῆς; χώρει ἐς ναῦν.

v. 612. ὅτι οὐχί. Ita Rav. liber.

v. 613. Ita belle Rav. liber. Vulgo:

ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν πρωΐ πάνυ.

Brunckius ex ingenio:

σοι πρῳ πάνυ.

Sed melius liber noster.

v. 614. ἐπεσκευασμένα. Ita Brunckius ex libris veteribus. Liber noster ut vulgo ἐσκευασμένα, idemque versu 616. ut vulgo ἄνθρωποι.

ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδὶ μειζόνων καὶ πλειόνων
πραγμάτων μοι δοκεῖ·
καὶ μάλις' ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος·
καὶ πάνυ δέδοικα, μὴ
τῶν Λακώνων τινὲς
δεῦρο συνεληλυθότες
ἄνδρες ἐς Κλεισθένους,
τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ,
καταλαβεῖν τὰ χρήματ' ἡμῶν,
τόν τε μισθὸν, ἔνθεν ἔζων ἐγώ.
δειναὶ γάρτοι τάσδε γ' ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἵτινες οὐδὲν πιστὸν, εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.
ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ'· ἐπεὶ Φυλάξομαι,
καὶ Φορήσω τὸ ξίφος τολοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί,
ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι,
ὧδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ

v. 617. Ita Brunckius ex libris suis. Vulgo ut in libro nostro: ὄζειν τὰ δὶ πλειόνων. Emendationis vero huiusce, quam ei libri veteres suppeditarunt, Brunckium ipsum poenituit, et versum nescio quam ob causam bifariam ita partitus est:

ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων
πραγμάτων ταδὶ δοκεῖ μοι.

v. 626. ἔζων ἐγώ. Ita libri omnes. Non debebat ergo Brunckius, ut hunc versum antecedentis similem faceret, contra librorum omnium auctoritatem postremam vocem de versu deiicere.

v. 630. Liber noster: οἵτινες πιστὸν οὐδέν.

v. 636. Rav. liber: τῆς θεοῖσιν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

οὐ γὰρ εἰσιόντας οἶκαδ' ἡ τεκοῦσα γνώσεται.
ἀλλὰ θώμεσθ', ὦ φίλαι γραῦες, ταδὶ πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γάρ, ὦ πάντες ἀσοί, λόγων κατάρχομεν
τῇ πόλει χρησίμων·
εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ μ᾽.
ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ᾽ εὐθὺς ἠρρηφόρουν·
εἶτ᾽ ἀλετρὶς ἦ δεκέτις
οὖσά τ᾽ Ἀρχηγέτι
καταχέουσα τὸν κρόκωτον ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις·
κἀκανηφόρουν ποτ᾽ οὖσα
παῖς καλὴ, ἔχουσ᾽ ἰσχάδων ὁρμαθόν.
ἆρα προὔφειλό τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;
εἰ δ᾽ ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
ἢν ἀμείνω γ᾽ εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
τοῦ γὰρ ἄνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω,
τοῖς δὲ δυσήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν· ἐπεὶ
τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν
εἶτ' ἀναλώσαντες, οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς.
ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
ἆρα γρυκτόν ἐσιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ
πολλή; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ

τὸ

v. 646. κατακχέουσα τὸν κρόκωτον. Ita Rav. liber et Brunckius.

v. 648. ἔχουσ'. Vulgo ἔχουσ'. Brunckius σχοῦσ'.

v. 659. et seq. Ita hi versus scripti sunt in libro nostro, nisi quod pro οὐχ in primo versu οὖν extat. Aliter hos legendos Brunckius putat.

τὸ χρῆμα μᾶλλον.
ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅστις γ' ἐνόρχης ἔς' ἀνήρ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.
ἀλλ' ἄγετε λυκόποδες,
οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον
ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι,
νῦν δεῖ,
νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν,
καὶ ναπτερῶσαι
πᾶν τὸ σῶμα, καὶ ποσείσα-
σθαι τὸ γῆρας τόδε.
εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβὴν,
οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας·
ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, καὶ πιχειρήσουσ' ἔτι
ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισίαν·
ἣν δ' ἐφ' ἵππικὴν τραπωνται, διαγράφω τοὺς ἱπ-
πέας.
ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή.
κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας
σκόπει,
ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδρά-
σιν.

v. 663. Ante hunc versum in libro nostro posita est Πρόβουλος. Ita enim hic Chorus hominum senum sequenti mulierum Choro respondet, quem una excipiens mulier, ei finem eleganter imponit.

v. 672. Hunc versum contra libros omnes ita emendandum esse Brunckius existimavit:

σθαι τοδὶ τὸ γῆρας.

v. 674. Liber noster ut vulgo λιπαρᾶς.

v. 677. διαγράφω. Ita liber noster et Brunckius, iidemque v. 679. σὺκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος, quo loco mira sunt in libris editis.

ἀλλὰ τούτων χρῆν ἅπασῶν ἐς τετριμένον ξύλον
ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τοῦτο τὸν αὐχένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

εἰ, νὴ τὼ θεώ, με ζωπυρήσεις,
λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὦν ἐγὼ δή,
κἀποίησω τήμερον
τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.
ἀλλὰ χ' ἡμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶττον ἐκδυώμεθα,
ὡς ἂν ὀζωμεν γυναικῶν αὐτεδαὲξ ὠργισμένων.
νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα
μή ποτε φάγῃ σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας·
ὡς εἰ
καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς,
ὑπερχολῶ γάρ,
ἀετὸν τίκτοντα κάνθα-
ρός σε μαιεύσομαι.

ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

εὐ γὰρ ὑμῶν Φρεντίσαιμ' ἄν, ἢν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτώ,
ἥ τε Θηβαία Φίλη παῖς εὐγενὴς Ισμηνία.
οὐ γὰρ ἔσαι δύναμις, οὐδ' ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κἀχθὲς τῇ 'κάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγὼ,

τοῖσι

v. 684. Ita vulgo hi verſus editi ſunt:

λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὦν ἐγὼ δή,
κἀποίησω
τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.

v. 701. Ἑκάτῃ. Non alienum erit attuliſſe Grammaticum Apollonii Lib. III. v. 1213. ad ea verba πέρυξ (ita Cod. Vatic.) δέ μιν ἐσεφάωντο — Σμερδαλέοι δρυΐσισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες) ὅτι δράκουσι καὶ δρυΐῳ κλάδῳ ἡ Ἑκάτη ἐσεφανοῦτο. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ριζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε λέγοντα „ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν τῆς ἐνδείας (ἐνδείας) Ἑκάτης,

τεῖτι παισὶ τὴν ἐτῶν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν καγαπητὴν ἐκ βοιωτῶν ἔγχελυν·
οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
κοὐχὶ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, 705
πρὶν ἂν
τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ φέρων.

της, ἔγχος δ' ἥτις Ολύμπια πιλοῦσα φέρει καὶ γῆς ναίουσ' ἱερὰς τριόδους σεφακωσαμένη δρυσὶ καὶ πλείσους ὄμους σπείρουσι δρέπουσες." Ita longe diverſum ab editis ſaepe dictus Vaticanus membranaceus liber.

v. 703. καγαπητήν. Ita poſt *Biſetum* Brunckius ex libris ſuis. Vulgo καμπυτήν, liber vero noſter καμπτήν, qua in corrupta voce nemo fane veſtigia optimae lectionis non deprehendit.

v. 705. κοὐχὶ μὴ παύσησθε. Ita plane Rav. liber, ut vulgo. Brunckius cum Davveſio ob particulas negantes οὐ μὴ emendat ex ingenio παύσεσθε; deletque penitus in Attico ſcriptore exemplum, cui dicunt teſtimonium libri omnes, quodque ſuſtentandis aliorum ſcriptorum locis aptiſſimum eſt.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

ΓΥΝΗ Α.

Ἀνασσα πράγεος τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κακῶν γυναικῶν ἔργα, καὶ θήλεια φρὴν
ποιεῖ μ' ἄθυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

ΓΥΝΗ Α.

τί φῄς; τί φῄς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀληθῆ, ἀληθῆ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

μή νυν με κρύψῃς, ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.

ΛΥ-

v. 707. Vulgo ante hunc verſum et nonnullos ſequentes eſt Chorus. Ravennas liber hos, melius, ut mihi videtur, uni ex iſtis feminis attribuit.
v. 715. Rav. liber: τί πεπόνθαμεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

βινητιῶμεν, ἢ βράχιστον τοῦ λόγου.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἰὼ Ζεῦ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί ζῆν' αὐτῆς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
εἶα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον, ἢ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον·
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην·
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν· τὴν δ' ἐπὶ τρουθοῦ μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
ἐς Ορσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
πάσας τε προφάσεις, ὡς' ἀπελθεῖν οἴκαδε,
ἔλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὕτη σύ, ποῖ θεῖς;

ΓΥΝΗ Α.

οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι.
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια,
ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποίων σέων;

οὐκ εἶ πάλιν;

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ' ἥξω ταχέως, νὴ τὼ θεώ,

v. 723. Rav. liber: τροχιλίας.
v. 731. κατακοπτόμενα. Ita Rav. liber ut vulgo; et v. seq. διαπετάσας, ut vulgo. Brunckius ex libris suis διαπετάσω, allatis exemplis.

ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὴ διαπετάννυε, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῆ.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τἄρι';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἢν τούτου δέῃ.

ΓΥΝΗ Β.

τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα τῆς ἀμόργιδος,
ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

αὖθ' ἡτέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ'.

ΓΥΝΗ Β.

ἀλλὰ, νὴ τὴν Φωσφόρον,
ἔγωγ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὴ, μὴ 'ποδείρῃς. ἢν γὰρ ἄρξῃ τούτου σὺ,
ἑτέρα γυνὴ ταυτὸν ποιεῖν βουλήσεται.

ΓΥΝΗ Γ.

ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον μάλω 'γὼ χωρίον.

ΛΥ-

v. 736. ΑΛΛΗ ΓΥΝΗ. Rav. liber.

v. 741. ἄρξῃ τούτου. Ita Rav. liber. Vulgo: ἄιξῃ τεῦτο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί ταῦτα λήρεῖς; 745

ΓΥΝΗ Γ.

αὐτίκα μάλα τέξομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐκύεις σύ γ' ἐχθές.

ΓΥΝΗ Γ.

ἀλλὰ τήμερον.
ἀλλ' εἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίνα λόγον λέγεις;
τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν;

ΓΥΝΗ Γ.

ἄῤῥεν παιδίον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σύ γ' ἀλλὰ χαλκίον 750
ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ' ἐγώ.
ὦ καταγέλας', ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν,
κυεῖν ἔφασκες;

ΓΥΝΗ Γ.

κἀγὼ κυῶ γε, νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆτα ταύτην εἶχες;

v. 750. Rav. liber: ἀλλὰ χαλκίον. Brunckius ex libris suis: ἀλλ' ἢ χαλκίον.

ΓΥΝΗ Γ.

ἵνα, μ' εἰ καταλάβοι
ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περισεραί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί λέγεις; προφασίζει περιφανῆ τὰ πράγματα;
οὐ ταμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;

ΓΥΝΗ Δ.

ἀλλ' οὐ δύναμ' ἔγωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.

ΓΥΝΗ Ε.

ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβιζουσῶν ἀεί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ δαιμόνια, παύσασθε τῶν τεραστευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ εἴει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέως εὖ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθαί,

καὶ

v. 755. Liber noſter: ὁ τόκος ἐν.

v. 757. Ita Rav. liber. Brunckius ex ingenio ſuo:
τί λέγως; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα.
Vulgo:
τί λέγως; προφασίζῃ περιφανῆ τὰ πράγματα.

v. 759. Ita Rav. liber. Vulgo: δύναμαι 'γωγ' Brunckius: δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ.

v. 760. τὸν οἰκουρὸν ὄφιν. Lapis Romae in Hortis Iuſtinianis quandam feminam DOMISEDAM vocat. Graeci quoque feminas libenter domi manentes οἰκουρούς appellant. Confer *Spon. Miſcell.* Sect. IV. p. 151.

v. 765. Ita Rav. liber, ut vulgo. Particulas omnes Brunckius de verſu deiecit ex ſuorum librorum auctoritate.

καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ σασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί.

ΓΥΝΗ Δ.

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σιγᾶτε δή.
ἀλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης —

ΓΥΝΗ Δ.

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἢν δὲ δ' ἀποξῶσιν, κἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὀτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

σαφὴς ὁ χρησμός, νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοί,
μὴ νῦν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τοὐντεῦθεν,
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

ΧΟΡΟΣ

v. 767. Ita Rav. liber, et Brunckius.
v. 769. Rav. liber: σασιῶμεν.
v. 770. Huic et nonnullis aliis praepoſita eſt in libro noſtro mulier. Brunckius iis Chorum ex ſuis libris praepoſuit.
v. 775. Ita Ravennas liber. Vulgo:
ἢν δὲ διαξῶσιν κἀκπτῶνται.
Brunckius ex libris ſuis:
ἢν δὲ διαξῶσι καὶ ἀνακπτῶνται.
v. 778. Brunckius: σαφὴς γ' ὁ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

μῦθον βούλομαι λέξαι
τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκου-
σ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν,
οὕτως.
ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς
φεύγων γάμον,
ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν, κἀν
τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κἄιτ' ἐλαγωθήρα
πλεξάμενος ἄρκυς,
κἀκ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθεν πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω

τὰς

v. 782, et seq. Vulgo ita hi versus editi sunt:

μῦθον βούλομαι
λέξαι τιν' ὑμῖν, ὃν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς etc.

v. 786. Vulgo: Μελανίων, liber noster hic et paulo post Μαλακίων. Vulgo sequentes versus ita se habent:

φεύγων
γάμον, ἀφίκετ' εἰς ἐρημίαν,
κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει.

v. 790. Libri omnes vel ἐλαγοθήρα vel ἐλαγοθήρει. Brunckius ita primus versum emendavit.

v. 793. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius eam ob causam, ut videlicet hic versus versiculo pari suo 816. respondeat, ita arbitrio suo versum immutat:

κοὐκέτι κατῆλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους,

aitque, inutile esse πάλιν illud sententiae. Verumtamen neque eiiciendum verbum ullum e graecis versibus est, eo quod inutile videatur (secus enim versus plurimi graecorum poetarum corrumpendi essent) neque necessitatem hanc sibi poeta semper imposuit, ut in aequabili respondentium sibi versuum mensura et temperatione laboraret: quod et alibi a nobis dictum est, et praesens hic *Chorus* ex auctoritate libri vetustissimi Ravennatis demonstrat.

τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος· ἡμεῖς τ', οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος, οἱ σώφρονες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

βούλομαί σε, γραῦ, κύσαι.

ΓΥΝΗ.

πρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κἀναπείνας τὸ σκέλος λακτίσαι.

ΓΥΝΗ.

τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
ὡς δὲ καὶ Φορμίων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

κἀγὼ βούλομαι
μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων

τις

v. 798. Ante hunc versum in libro nostro est πρόβουλος, vulgo vero Γερων τις.

v. 801. Rav. liber: λέγχμην.

v. 809. et seq. Edidi ut scripti sunt in libro nostro. Vulgo: Τίμων — τις ἦν etc. εὐσκώλοισι omnes libri. Bruncknius: ἐν σκώλοισι.

τις ἦν ἀΐδρυτος ἀβάτοισιν εὐ-
σκώλει-
σι τὸ πρόσωπον περιειργμένος,
Ερινύων ἀπορρώξ.
οὗτος οὖν ὁ Τίμων
ὤχεθ' ὑπὸ μίσους
πολλὰ κατηρασάμενος ἀνδράσιν πονηροῖς.
οὕτω
κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεί·
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

τὴν γνάθον βούλει θένω;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

μηδαμῶς ἔδεισά γε.

ΓΥΝΗ.

ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει —

ΠΡΟ-

v. 81c. et 11. Ita Rav. liber. Vulgo:

. . . . ἀβάτοισιν εὐ-
σκώλοι —

Brunckius: ἐν σκώλοισι . . . .

v. 816. et seq. Vulgo:

πολλὰ καταρασά-
μενος ἀνδράσιν πονηροῖς.

Quos versiculos sic sententia sua Brunckius emendavit:

πολλὰ καταρασά-
μενος κακ' ἀνδράσιν πονηροῖς.

v. 822. Huic praepositus versui Chorus Senum, et sequenti Chorus mulierum est in libro nostro. Vulgo alteri praepositus senex, alteri mulier. Mihi videtur alteri πρόβουλον praeponendum esse, tamquam ille qui in tota fabula senum virorum partes agit,

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.

ΓΥΝΗ.

ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,
καίπερ οὖσης γραὸς, ὄντ' αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣ-

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΥΡΡΙΝΗ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΠΑΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἰοὺ, ἰοὺ γυναῖκες, ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
ταχέως.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ' ἐστίν; εἰπὲ ἐμοὶ, τίς ἡ βοή;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.

ΓΥΝΗ Β.

ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴθ' ὀρθὴν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν,

ΓΥΝΗ Α.

ποῦ δ' ἐστὶν, ὅστις ἐστί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

παρὰ τὸ τῆς Χλόης.

ΓΥΝΗ Α.

ὦ νὴ Δί', ἐστὶ δῆτα. τίς κἄστιν ποτέ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὁρᾶτε γιγνώσκει τις ὑμῶν;

ΜΥΡ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δία,
ἔγωγε· κἄσιν ὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σὸν ἔργον εἶη τοῦτον ὀπτᾶν κἀ τρέφειν,
κἀξηπεροπεύειν, κἀ φιλεῖν, κἀ μὴ φιλεῖν,
κἀ πάνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν σύνοιδεν ἡ κύλιξ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κἀ μὴν ἐγὼ
συνηπεροπεύσω παραμένουσά γ' ἐνθαδί.
κἀ ξυνσαθεύσω τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθετε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει
χὠ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ τρεβλούμενον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς οὗτος ἐντὸς τῶν φυλάκων ἐσώς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀνήρ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀνὴρ δῆτ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐκ ἄπει δῆτ' ἐκποδών;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

σὺ δ' εἴ τίς ἢ 'κβάλλουσά μ';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεροσκόπος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυρρίνην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἰδού, καλέσω τὴν Μυρρίνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ χαῖρε Φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα
τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, οὐδ' ἀνώνυμον.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.
κἂν ὠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο, φησίν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὦ πρὸς τῶν θεῶν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ
λόγος τις, εἰρηκ' εὐθέως ἡ σὴ γυνὴ,
ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν.

ΛΥ-

v. 851. Ita plane Rav. liber, qui v. seq. habet: παιονίδης.

v. 859. Rav. liber: εἴρηκεν εὐθέως. Vulgo: εἰρηκ' εὐθέως.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί οὖν; δώσεις τι μοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἔγωγε, νὴ τὸν Δία, ἢν βούλῃ γε σύ·
ἔχω δὲ τοῦθ' ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

φέρε νυν καλέσω καταβᾶσά σοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ταχύ νυν πάνυ.
ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,
ἐξ οὗπερ αὐτὴ ξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·
ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιών· ἔρημα δὲ
εἶναι δοκεῖ μοι πάντα· τοῖς δὲ σιτίοις
χάριν οὐδεμίαν εἶδ' ἐσθίων. ἔσυκα γάρ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

φιλῶ, φιλῶ 'γὼ τοῦτον· ἀλλ' οὐ βούλεται
ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὦ γλυκύτατον Μυρρινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς;
κατάβηθι δεῦρο.

v. 862. ἔγωγε, νὴ τὸν Δία, ἢν βούλῃ γε σύ. Ita Rav. liber. Omnes vulgo libri νὴ τὸν Δί'. Perpetuum vitium fuit exscriptorum ac librariorum omittere in poetis exscribendis eas litteras, quarum similis sequeretur. Quod fecerunt quoque semper, si vocalis quaeque littera succederet. Ita hoc loco evenit. Ex quo certum fit, poetam scripsisse νὴ τὸν Δία, licet Brunckio versus parum elegans videatur, tametsi non unus huius simillimus apud quosvis poetas occurrat. Itaque ille sic versum arbitrio suo emendat:

νὴ Δί' αὐτίκ', ἢν βούλῃ γε σύ.

v. 866. Omnes libri: ξυνῆλθεν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὐ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐμοῦ καλοῦντος, οὐ καταβήσει, Μυρρίνη;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἄπειμι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ,
ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;

ΠΑΙΣ.

μαμμία, μαμμία, μαμμία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

αὕτη, τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον,
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ'· ἀλλ' ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οἷον τὸ τεκεῖν· καταβατέον.

ΚΙ-

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τί γὰρ πάθω;
ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι, καὶγανώτερον βλέπειν
χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ', ἃ κἄμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρὸς,
φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τί, ὦ πονηρὰ, ταῦτα ποιεῖς, χ' ἁτέραις
πείθει γυναιξί; κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς,
αὐτή με λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τὰ δ' ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατιθεῖς.

v. 884. Κιν. τί γὰρ πάθω; — ἐμοὶ γὰρ etc. Ita libri omnes eleganter quidem. Nam *Cinesias* uxorem ad se venientem expectans, animo recogitans pulchriorem amabilioremque effectam uxorem esse, inquietus et petulans est, ruptus tentigine, ut v. 952.:

ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή·
εἶμει τί πάθω; τίνα βινήσω;

Brunckius ita hunc locum frigide, ut mihi videtur, constituit, tribuens verba τί γὰρ πάθω feminae, et γὰρ secundum deiiciens.

v. 893. αὐτή με λυπεῖ. Ita vulgo et Rav. liber. In quo nihil est, quod reprehendi possit. Aeque bonum est, quod ex libris suis Brunckius posuit αὐτή τε λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔμοιγε, νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱερ' ἀνοργίασά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε,
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα,

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ.

ΚΙ-

v. 902. Hunc verſum, qui in libro quoque noſtro extat, ab omnibus praeterniſſum, primus omnium Brunckius ex ſuis libris appoſuit.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μυρρίνιον;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὦ καταγέλαστ', ἐνεκτίον τοῦ παιδίου;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ Δί'· ἀλλὰ τοῦτό γ' οἶκαδ', ὦ Μανῆ, φέρε.
ἰδού, τὸ μέν σοι παιδίον καὶ δὴ 'κποδών·
σὺ δ' οὐ κατακλινεῖ;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποῦ γὰρ ἄν τις καί, τάλαν,
δράσειε τοῦθ';

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς, καλόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

καὶ πῶς ἔθ' ἁγνὴ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κάλλισα δήπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω, τάλαν;

v. 906. Μυρρίνιον. Ita vulgo et liber noſter. Quod non video, cur retineri nequeat. Sic etiam ante v. 872., ut ſuavius uxorem compellaret ſuam, Μυρρινίδιον eam vocavit. Brunckius ex libris ſuis Μύρριον, in qua forma vel librarii error, vel compendium aliquod latet, quae aliquando ita barbare ſuerunt excogitata, ut in iis nihil rationis ineſſet.

v. 908. Liber noſter: τοῦτά δ'.

v. 911. Rav. liber: τοῦ τὸ. Tum v. ſeq. πᾶς ἔθ' ἁγνὴ, quod aeque bonum eſt.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

φερε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μηδαμῶς.
ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγὼ,
καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἡ δὴ γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στὶν, καλῶς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδού, κατάκεισ' ἀνύσας τι· κἀγὼ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, ψιαθός ἐς' ἐξοιξέα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ποίκ ψιαθός; μὴ 'μοιγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὴν Ἀρτεμιν,
αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε.

ΚΙ-

v. 919. Rav. liber: ἡ δὴ γυνὴ ut vulgo; Brunckius autem ex libris suis ἥ τοι.

v. 921. Hic atque alibi semper Rav. ψίεθος, quod observandum est.

v. 922. Rav. liber, ut unus illorum, quos consuluit Brunckius, γὰρ ἐπιτόνου. Ex quo quisque facile intelligit

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

δός μοι νῦν κύσαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδού.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

παπαιάξ. ἦκε νῦν ταχέως πάνυ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδοὺ ψίαθος· κατάκεισο, κἀγὼ δὴ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις. 925

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἢ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀνίσασ', ἀναπήδησον.

ligit ἐπ' ἐπιτόνου ſcribi debere. Similes enim vel litteras vel praepoſitiones vel alia huiuſcemodi verba ſaepiſſime ex ſcribendi regula, ſuis vulgo temporibus nota, praetermittebant. Hinc geminatio verborum fons maximus ſemper fuit optimarum emendationum. ἐπ' ἐπιτόνου vero iam libri editi nonnulli ſecum ferunt, quorum ceteri ἐπὶ τόνου.

v. 928. Liber noſter: ἀλλ' ἤ τοι τὸ πέος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἤδη πάντ' ἔχω.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἅπαντα δῆτα;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

δεῦρο νῦν, ὦ χρύσιον.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τὸ τρύφιον ἤδη λύομαι. μέμνησο νῦν·
μή μ' ἐξαπατήσῃς τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

νὴ Δί' ἀπολοίμην ἆρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τιτύραν οὐκ ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ Δί' οὐ δέομαί γ' ἔγωγ'. ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτ· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἄνθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ τρώματα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔπαιρε σαυτόν.

ΚΙ-

v. 934. Rav. liber ut vulgo: δέομαί γ' ἀλλὰ.
v. 936. ἄνθρωπος. Ita libri omnes. Igitur praeter neceſſitatem Brunckius emendavit ἠ'νθρωπος. Ita etiam paulo poſt verſu 989. παλαιός γα . . . . ἄνθρωπος, ubi Brunckius ὠ'νθρωπος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

βούλει μυρίσω σε;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή με γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλει γ', ἤν τε μή.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

εἶθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα. 940

ΜΥΡΡΙΝΗ.

πρότεινε δὴ τὴν χεῖρα, κἀλείφου λαβών.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογί,
εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τάλαιν' ἐγώ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.

ΚΙ-

v. 939. ἤν τε βούλει. Rav. liber. Brunckius βούλῃ. At liber ipse v. 1035. huius fabulae communem usum prae se fert:

ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

Ex quo facile intelligitur, non adeo socordes atque imperitos fuisse librarios omnes, qui formam ipsam corrumpere tot locis potuerint, quam saepe, atque in ipsa oratione, integro ac vulgari modo mox scripserant.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀγαθόν· ἔα αὖτ', ὦ δαιμόνια.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

λῃρεῖς ἔχων.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτον ἐψήσας μύρον.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστρον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἕτερον ἔχω.
ἀλλ' ᾧ 'ζυρὰ, κατάκεισο, καὶ μή μοι φέρε μηδέν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποιήσω ταῦτα, νὴ τὴν Ἀρτεμιν.
ὑπολύομαι γεῦν. ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε,
σπονδὰς ποιεῖσθαι ψηφιεῖ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

βουλεύσομαι.
ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή,
τἄλλα τ' ἄλλα πάντα, κἀποδείρασ' εἴχετα.

οἵμοι

v. 945. ἔα αὖτ'. Ita libri omnes. Brunckius arbitrio suo, ne ingratum versum faceret, quem tamen quomodo pronunciarint veteres instructissimi actores ignorat, ἐᾶ 'ὖτ'.

v. 946. Rav. liber πρῶτον, ut vulgo; Brunckius vero ex suis libris πρῶτος. Huius illud Plauti simile:

Ut illum dii perdant, qui primus horas repperit.

v. 948. ὦ 'ζυρά. Ita plane Rav. liber, uti in *Nubibus* v. 655.

εἴ μοι τί πάθω; τίνα βινήσω,
τῆς καλλίστης πασῶν ψευσθείς;
πῶς ταύτην παιδοτροφήσω;
ποῦ Κυναλώπηξ;
μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐν δεινῷ γ', ὦ δύσηνε, κακῷ
τείρει ψυχὴν, ἐξαπατηθείς.
κἄγωγ' οἰκτείρω σ', αἲ, αἲ.
ποῖος γὰρ ἂν ἡ νέφρος ἀντίσχοι;
ποία ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποία δ' ὀσφύς; ποῖος ἂν ἐρέρος
κατατεινόμενος,
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ταυτὶ μέντοι νυνί σ' ἐποίη-
σ' ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.

ΧΟΡΟΣ

v. 958. τὴν κύσιν perſpicue Rav. liber. Vulgo κύσην. Brunckius ex libris ſuis τίτθην.

v. 969. Liber noſter: παιβδελυρὰ et παμυσαρά: idemque belle tribuit ſequentem verſum Choro Mulierum, quae modo apparent, cum hactenus Myrrinae iocum latentes ſpectaſſent. Ineptum certe eſt, haec Myrrinam ex animo dicere, quae ex animo virum deceperat, eique nimis turpiter luſerat.

v. 963. ποῖα ψυχὴ) πῶς δύνῃ αὐτὸς ἐπισχῶν οὐκ ἠξεθισμέ- νος. παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας. ποῖαι αἱλιβαδ', ποῖος εἰρήν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

970 μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ποία γλυκερά; μιαρὰ, μιαρὰ
δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
εἴθ' αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς,
μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι
975 ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας,
εἶχον φέρων, εἶτα μεθείης·
ἡ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν εἰς τὴν γῆν,
κἆτ' ἐξαίφνης
περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.

v. 970. Inepte hic versus vulgo *Cinesiae* tribuitur. Mulierum Chorum ei ex libro Ravennate restituimus, ex quo ubique fere loco suo notas vulgo personas appositimus.

ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ,
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ,
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΗΡΥΞ.

Πᾶ τᾶν Ασανᾶν ἐσιν ἁ γεροχία,
ἦσοι Πρυτάνιες; λῶ τι μυσίξαι νέον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σὶ δ' εἶ πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος;

ΚΗΡΥΞ.

κάρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, καὶ τῷ σιῷ,
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κἄπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἦκεις ἔχων;

ΚΗΡΥΞ.

οὐ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾷς
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

ΚΗΡΥΞ.

v. 980. γεροχία. Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo γερωσία. v. ſeq. Liber noſter ut Brunckius πρυτάνιες.
v. 982. Rav. liber: κονίσαλος. Brunck. Κονίσσαλος.
v. 986. οὐ τὸν Δί', οὐκ. Ita Rav. liber, ut ſequenti verſu 990. Vulgo: μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.

ΚΗΡΥΞ.

παλαιός γα, ναὶ τὸν Κάστορα, ὦνθρωπος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' ἔσυκας, ὦ μιαρώτατε.

ΚΗΡΥΞ.

οὐ τὸν Δί', οὐκ ἐγώνγα· μηδ' αὖ πλαδδίη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τί δ' ἐσί σοι τοδί;

ΚΗΡΥΞ.

σκυτάλα Λακωνικά.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

εἴπερ γε χ' αὕτη 'σὶ σκυτάλη Λακωνική,
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ ταὐληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγματ' ὑμῖν ἐσὶ τὰ 'ν Λακεδαίμονι;

ΚΗΡΥΞ.

ὀρτὰ Λακεδαίμων πᾶα, κἠ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐσύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ενέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;

ΚΗΡΥΞ.

v. 988. Rav. liber: παλαιός γα, ut Brunckius: ubi vulgo πάλαι ὄργα, et παλεός γα. De lectione v. seq. vid. ad v. 936.

v. 991. et 92. σκυτάλα λακωνικὰ Rav. liber, qui tamen secunda vice habet λακωνικὴ.

v. 997. Rav. liber: ἔπεσεν.

ΚΗΡΥΞ.

οὔκ. ἀλλ' ἀρχά γ' οἰῶ Λαμπιτώ·
ἔπειτα δ' ἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα
γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑπλαγίδος,
ἀπήλασαν τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑττάκων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς οὖν ἔχετε;

ΚΗΡΥΞ.

μογιῶμες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν,
ἅπερ λυχνοφοριῶντες, ἀποκεκύφαμες.
ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σίγειν
ἐῶντι, πρὶν ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράζον περὶ τῶν διαλλαγῶν
αὐτο-

v. 998. Ita libri omnes:
ἀπὸ Παιὸς — οὔκ. ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἰῶ Λαμπιτώ.
Non meliora his Rav. liber. Brunckius, cui non placuit verbum οἰῶ, ita versum ex ingenio emendavit:
οὐκ ἀρχὰ μὲν οἵα Λαμπιτώ.
At οἰῶ, quod suffragio sustinetur librorum omnium, retinendum est. Levissima correctione versus emendatur, ejecto μὲν, quod factum est ex γε aut τε librariorum oscitantia.
v. 1004. σιγῆν. Ita loco θ, quod est in Rav. libro, et veteribus editionibus, in quibus ut in libro nostro θιγῆν. Duo versus sequentes ita edidi, ut scripti ii sunt in eodem libro.
v. 1009. Ita Brunckius ex veteri libro suo. Noster ut vulgo: φράζε περὶ διαλλαγῶν, et v. seq. πρέσβεις πέμπειν.

αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ' ἑτέρους ἐνθένδε τῇ Βουλῇ Φράσω
πρέσβεις ἐλέσθαι, τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.

ΚΗΡΥΞ.

ποτάομαι, κράτιστα γὰρ παντᾶ λέγεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὲς οὐδεμία πόρδαλις.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεῖς, εἶτα πολεμεῖς; εἶτ' ἐροῖ,
ἐξὸν, ὦ πόνηρε, σοί μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε παύσομαι.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νῦν δ' οὖν οὔ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. ὁρῶ γὰρ, ὡς καταγέλασος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

v. 1013. Rav. liber: ποτάομαι.

v. 1016. et 17. Ita partim ex ingenio, partim ex auctoritate librorum veterum Brunckius hos versus emendavit. In libro Ravennate primus caret pronomine σὺ, ut vulgo, alter ita se habet:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε σὺ, βεβαίαν μ' ἔχων φίλην.

Vulgo vero ita est editus:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε σὺ, βεβαίαν νῦν μ' ἔχειν φίλην.

v. 1019. Ita ex libris suis Brunckius. Liber noster: νῦν δ' οὔ σε. Vulgo: νυνὶ δ' οὔ σε.

v. 1020. et 23. Ita Rav. liber et Brunckius.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς κἀτότ' ἀπέδυν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

πρῶτα μὲν φάνει γ' ἀνήρ· εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
κἄν με μὴ 'λύπεις, ἐγὼ σοῦ κἂν τόδε τὸ θηρίον
τοὐπὶ τῷ 'φθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρίβον, δακτύλιος οὑτοσί·
ἐκσκάλευσον αὐτό· κἄτα δεῖξον ἀφελοῦτά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γ' ἐμοῦ, νὴ τὸν Δία, πάλαι
δάκνει.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι.
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

νὴ Δί' ὤνησάς γ' ἔμ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐθρεωρύχει·
ὥς' ἐπειδὴ 'ξηρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ' ἀπεψήσω σ' ἐγώ, καίτοι γε πάνυ πόνηρος εἶ·
κἀφιλήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

μὴ φιλήσῃς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

v. 1025. Liber noster ut vulgo: κἂν μή μ' 'λυπῇς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει·
κἄστ' ἐκεῖνο τοὖπος ὀρθῶς, κοὐ κακῶς, εἰρημένον·
οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.
ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδέν, οὔθ' ὑφ' ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

οὐ παρασκευαζόμεσθα τῶν πολιτῶν οὐδέν', ὦ ἄνδρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἕν·
ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν
πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν,
καὶ δρᾷν. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ
καὶ τὰ παρακείμενα.
ἀλλ' ἐπαγγελλέτω
πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ,
εἴ τις ἀργυρίδιον
δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ', ἢ
τρεῖς, ὡς πόλλ' ἔσω 'στὶν,
κἄχομεν βαλάντια.
κἄν ποτ' εἰρήνη φανῇ,
ὅστις ἂν νυνὶ δανείσηται,

παρ'

v. 1040. Hic verſus cum duobus ſequentibus attributus in libro noſtro Choro ſenum, incipitque a verſu 1043. Chorus mulierum. Nec temere factum id eſt. Principio quia ſenes, quorum fuerant hoc in bello deteriores partes, veniam primi petere, et ſpondere feminis pacem debebant. Poſtremo quia ſequentes verſus idem repetunt, quod iam in illis tribus dictum fuerat. Quare bis feminae, numquam vero ſenes pacem et concordiam ſpopondiſſent.

v. 1056. et ſeq. Ita Rav. liber. Vulgo:

ὅστις ἂν δανείσηται

παρ'

παρ' ἡμῶν ἄν τις λάβῃ,
μηκέτ' ἀποδιδῶ.
ἐσιὼν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυστίους,
ἄνδρας καλούς τε κἀγαθούς.
κἄστιν ἔντος τι, καὶ
δελφάκιον ἦν τι μοι,
καὶ τοῦτο τέθυκ' ὥστε τὰ κρέα
ἕξεσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά.
ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ
τήμερον· πρῳὶ δὲ χρὴ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους,
αὐτούς τε καὶ τὰ παιδί'· ἔπειτ' ἔσω βαδίζειν
μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
ὥσπερ οἰκαδ' εἰς
ἑαυτῶν, γεννικῶς.
ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἰδὶ πρέσβεις ἑλκυντες ὑπήνας
χωροῦσ', ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

παρ' ἡμῶν ἄν τις λάβῃ
μηκέτ' ἀποδιδῶ.

Brunckius ita eos edidit ex libris ſuis:

ἔσις ἄν τις δικάσηται παρ' ἡμῶν ἄν τις λάβῃ, μηκέτ' ἀποδῶ.

v. 1063. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius ἀς τὰ.

v. 1069. et ſeq. Ita idem liber fere ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis:

ἔσω βαδίζων· μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα.

v. 1073. et 74. Brunckius coniungit, quos libri omnes veteres ſeiunctos exhibent.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἄνδρες Λάκωνες πρῶτα μέν μοι χαίρετε·
εἶτ' εἴπαθ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἥκετε.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

τί δεῖ ποτ' ὔμμε πολλὰ μυρίδδειν ἔπη;
ὁρᾶν γὰρ ἔξεσθ', ὡς ἔχοντες ἥκομες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

βαβαί· νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ
δεινῶς· τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄφατα. τί κἄν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει
παντᾶ τις ἑλσὼν ἁμὶν εἰράναν σέτω.

ΧΟΡΟΣ

v. 1077. πρῶτα μέν μοι χαίρετε. Ita Rav. liber et Bruncius. In eodem libro ante versum ab hinc alterum et deinceps loco Πρεσβυς est Λακων. Tum in sequentibus θέλω ἐλθὼν et alia huiusmodi, quae in libris non servata dialecti ratione posita frequentissime reperiuntur, emendanda sunt. Noster etiam liber hac in re quandoque peccat; saepius vero constans sibi est.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

καὶ μὴν ὁρῶ γε τούσδε τοὺς αὐτόχθονας,
ὥσπερ παλαισὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαμάτι' ἀποσέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὐτοιὶ τοιουτοιί.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χ' αὕτη ξυνάδει χ' ἁτέρα ταύτῃ νόσῳ.
ἦπου πρὸς ὀρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥσ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθενῆ βινήσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ σωφρονεῖτε, θαμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί' εὖ μέντοι λέγεις.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ναὶ τῷ σιῷ
παντᾷ γε. φέρε τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ὦ χαίρετ', ὦ Λάκωνες, αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.

v. 1086. παλαισὰς ἄνδρας. Ita Rav. liber. Vulgo: παῖδας.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ Πολυχαρίδα, δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες.
αἴ κ' εἶδον ἁμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἄγε δή, Λάκωνες, αὖθ' ἕκαστα χρὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

περὶ διαλλαγᾶν

1105 πρέσβεις.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

καλῶς δή λέγετε· χ' ἡμεῖς τυτογί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ναὶ τὼ σιὼ, κἄν λῇτε, τὸν Λυσίστρατον.

ΧΟΡΟΣ

v. 1102. Rav. liber ut vulgo: αἴ κ' ἴδον ἁμὲς ἄνδρες, et facili litterarum corruptione *Polycharides* ille, quem Brunckius actorem induxit a versu 1089., cuius loco et ipse et nos ex auctoritate libri nostri unum ex Athenienſibus ſuppoſuimus, nunc primum a versu 1100. ab eodem libro noſtro inducitur, eiusdemque perſona inter concionem Lyſiſtratae ſupprimitur. Eius partes, uti ſunt in ipſo libro, integras ei reſervavi, tum ut in auctoritate libri antiqui manerem, tum ut ſatisfacerem illi verſui ὦ χαίρετ' ὦ Λάκωνες, et alter ὦ Πολυχαρίδα; quorum primus actorem nunc primum venientem, alter vero hominem, qui numquam antea illi ſermoni convenerit, deſiderat. Nam ſi verſus ille ad Athenienſem hominem pertineret, affectata res eſſet, cum modo Spartanos ſalvere iubere, cum quibus iam ſermonem miscuerat; nec minus affectati eſſent legati, hominem illum ſerius compellantes.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἥδ' ἐξέρχεται.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δή νυνί σε γενέσθαι
δεινὴν, ἀγαθὴν, Φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ λῃφθέντες ἴϋγγι
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ ταγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοὔργον, εἰ λάβοι γέ τις
ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους.
τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή;
πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικούς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ' αὐθαδικῇ,
μήθ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων·
ἀλλ', ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκείως πάνυ.
ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε·
οὗ δ' ἂν διδῶσι, πρόσαγε τούτους λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες ἦτε παρ' ἐμὲ πλησίον,
ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω·
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βούλομαι

v. 1109. Liber noſter: ἡμᾶς.

v. 1116. Videtur in Rav. ſcriptum eſſe μὴ 'πειρωμένους.

v. 1125. Rav. liber: τ' ὑμᾶς, vulgo δ' ὑμᾶς.

κοινῇ δικαίως, εἰ μιᾶς τ' ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥάνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ολυμπιᾶσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ πόσους.
εἶποιμ' ἂν ἄλλους, εἰ με μηκύνειν δέοι;
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατεύμασιν
Ελληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ πεῤῥάνεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαί γ' ἀπεψωλημένος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἶτ', ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων, Αθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν Φοινικίδι,
στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χὠ θεὸς σείων ἅμα.
ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων, ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Αθηναίων ὕπο,
δηοῦτε χώραν, ἧς ὑπ' εὖ πεπόνθατε;

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἀδικοῦσιν οὗτοι, νὴ Δί', ὦ Λυσιστράτη.

ΠΡΕΣ-

v. 1132. εἰ μιᾶς τ' ἐκ χέρνιβος. Ita legi debet. Nam vitium hic locus ex eo contraxit, quod sequens χ praecedens κ sustulit. Liber enim noster ut vulgo τε χέρνιβος. Brunckius: μιᾶς ἐκ χέρνιβος. *Athen.* L. IX. ἐστὶν χέρνιψ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ. *Lycophr.* σφαγεῖον ἡδὲ χερνίβων πέλας. Omitto *Euripidem* aliosque.

v. 1137. Rav. liber ut vulgo στρατεύματι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἀδικοῦμες· ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος καὶ καλός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους εἰκὸς;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ
κατωνάκας φερουῦντας, ἐλθόντες δορὶ
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους,
ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
καὶ λευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὔπω γυναῖκ' ὄπωπα χαιῶτέραν.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆθ', ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν,
μάχεσθε, κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοὐμπεδῶν;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἀμές γε λῶμες, αἴτις ἀμὶν τ' ἔγκυκλον
λῇ τοῦτ' ἀπόδομεν. Λυσ. ποῖον, ὦ τᾶν; Λακ.
τὰν Πύλον,
ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάδδομες.
Αθ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε.
Λυσ. ἄφετ', ὦ 'γαθ', αὐτοῖς. Αθ. κἄτα τίνα κι-
νήσομεν;

Λυσ.

v. 1156. Rav. liber: ἑταίρους ἵππίους.
v. 1165. Rav. liber: αἴτησ' ἀμῖν, et v. seq. ἀποδῶμεν.

Λυσ. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.
ΑΘ. τὸ δεῖνα, τοίνυν παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα, καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ μεγαρικὰ σκέλη.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

1175 οὐ τῷ Σιὼ, οὐχὶ πάντά γ', ὦ λυσσώνιε.
Λυσ. ἐᾶτε· μηδὲν διαφέρου περὶ σκελοῖν.
ΑΘ. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρῶτα, ναὶ σιώ.
Λυσ. ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.
1180 ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλεύσασθε, καὶ
τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
ΑΘ. ποίοισιν, ὦ τὰν, ξυμμάχοις; ἐσύκαμεν.
οὐ ταυτὰ δόξει τοῖσι συμμάχοισι νῷν,
βινεῖν ἅπασιν; Λακ. τοῖσι γ' οὖν, ναὶ τῷ σιώ,
1185 ἁμοῖσι. ΑΘ. καὶ γὰρ, ναὶ μὰ Δία, Καρυστίοις.
Λυσ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε·
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσσαις εἴχομεν.
ὅρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε.
1190 κἄπειτα τὴν αὐτῆ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν,
ἄπειτ' ἔκαστος. ΑΘ. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄγ' ὅπα τὺ λῇς. ΑΘ. νὴ τὸν Δί', ὡς τάχισά γε.
Λυσ. σφομμάτων δὲ ποικίλων καὶ χλανιδίων, καὶ
ξυσίδων,

καὶ

v. 1170. τούτου χωρίον. Ita Rav. liber; quod iam Davvesius viderat. Vulgo χωρίον.

v. 1177. ναὶ σιώ. Ita Brunckius. Liber noster, ut vulgo, ναὶ τὼ σιώ. Caetera ut Brunckius, nam ex editis alii inepte περῶ ναὶ τῷ σιώ.

v. 1181. Liber noster ut vulgo ἐσύκαμεν.

καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοί,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι,
πᾶσιν παρέχειν, φέρειν τοῖς
παισὶν, ὁπόταν τε θυγάτηρ
τινὶ καινηφορῇ·
πᾶσιν ὑμῖν λέγω,
λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν.
καὶ μηδὲν οὕτως
εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ξύπους ἀνασπάσαι,
χ' ἅ τ' ἔνδον ἢ φορεῖν.
ὄψεται δ' οὐδὲν, σκοπῶν, εἰ μή τις
ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν ἐστι, βόσκει δ' οἰκέτας,
καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία,
ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν
πυρίδια λεπτὰ μὲν,
ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος
ἰδεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται
τῶν πενήτων, ἴτω
εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων καὶ κωρύκους· ὡς
λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ' αὐτοῖς ὑμὸς ἐμβαλεῖ.
πρὸς γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν,
ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΘΕ-

v. 1205. *Caelius ad Ciceronem* (Epist. Fam. Lib. VIII, 4.): *Nisi nostri equites*, ait, *acutius vidissent, pene concedente adversario superasset.*

v. 1219. et seq. Ita distincte personae in libro nostro, ut eas Brunckius constituerat. Verumtamen versus 1224.,

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ παραχωρεῖν θέλεις;
ὑμεῖς τί κάθησθε; μᾶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς καταυκάυσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

οὐκ ἂν ποιήσαιμ'.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακράς.
οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;

ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὅπωπ' ἐγώ.
ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὀρθῶς γ', ὅτιὴ νήφοντες οὐχ ὑμαίνομεν'

ἦν

1224., qui vulgo *Circumforaneo* illi tribuitur, recte in libro noſtro Choro Senum datus eſt; et verſus 1228. eidem *Athenienſi* datur, qui iam in ſcena fuerat, quique nunc egrediens, hilaritatem eius narrat, ita ut neceſſe non ſit, ut Brunckius putat, novum hunc actorem exiſtimare.

v. 1223. Liber noſter: προσκλαιπωρήσαιμεν.

v. 1231. ὅτι Rav. liber ut vulgo, deeſtque etiam particula γ'.

ἢν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες ἀεὶ παιταχοῦ πρεσβεύσομεν.
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν· 1235
ὥσθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν·
ἃ δ' αὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονοούμεθα.
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταυτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν· ὥς' εἰ μέν γε τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ἄδειν δέον, 1240
ἐπηνέσαμεν ἄν, κἀπροσεπιωρκήσαμεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἀλλ' οὗτοι γὰρ αὐθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταυτόν. οὐκ ἐρήσετ', ὦ μαστιγίαι;

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς ἤδη γε χωροῦσ' ἔνδοθεν.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ Πολυχαρίδα, λαβὲ τὰ Φυσατήρια, 1245
ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γε, κἀείσω καλὸν
ἐς τὼς Ασανκιως τε, κἠς ἡμᾶς αμα.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

λαβὲ δῆτα τὰς Φυσαλλίδας, πρὸς τῶν θεῶν,
ὡς

v. 1233. παιταχοῦ. Ita libri omnes, quod sollicitandum non est. Referri enim potest ad ea loca, quo legati mitti possunt.

v. 1246. Rav. liber: κἀίσω καλὸν, quod ex vitio exscriptoris est libri nostri, qui auribus ea, quae scripturus erat, excipiebat.

v. 1247. κἠς ἡμᾶς. Ita Brunckius ex facili coniectura suorum librorum. Liber noster, ut vulgo, non tamen cum vitio κἀἠς ἡμᾶς.

v. 1248. λαβὲ δῆτα. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex libro suo: λαβὲ δὴ σὺ.

ὡς ἥδομαί γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὅρμαον
τὼς κυρσανίως, ὦ Μναμόνα,
τὰν τεὰν μῶαν, ἅτις
οἶδεν ἀμὲ τώς τ' Ἀσαναίως,
ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
πρόκροον θείκελοι
ποττὰ καλὰ, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.
ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας,
ἄγεν ἅπερ τὼς κάπρως
θαγόντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα· πολὺς
δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει,
πολύς τ' ἅμα
καὶ κατὰ τῶν σκελῶν ἀφρὸς ἴετο.

ἦ γάρ

v. 1251. Alii Μναμοσύνα, et v. ſeq. τ' ἐμὰν μῶαν Brunckius. Vulgo ut Rav. liber itemque v. 1253. ἀμμὲ.

v. 1259. Ita Rav. liber. Alibi iam dixi, non omnia, quae neceſſaria non videntur eſſe in graecis verſibus, accedente praeſertim auctoritate librorum optimorum, poſſe eiici. Qua de re ſollicitandus hic verſus non eſt.

v. 1260. et duo ſeq. Eos edidi uti ſcripti ſunt in libro noſtro. Eos Brunckius praeter neceſſitatem ita emendavit:

δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἤνσει,
πολὺς δ' ἅμα
κατ' τῶν σκελῶν ἀφρὸς ἴετο.

v. 1258. κάπρως) Λεωνίδας στρατηγὸς Λακεδαιμόνων· ὥσπερ κάπρους· συνεβοήθουν γὰρ κατὰ Περσῶν τοῖς Αθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι. πρὸς τὸ παρὰ τῷ Αρχιλόχῳ.

v. 1262. ἀφρὸς) πολὺς δ' ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα. καὶ Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δὲ· ἀφρὸς βροτείας ἐῤῥυηκότα στόμα.

ἦν γάρ τ' ὦ "νδρες, ἐκ ἐλάσως
τᾶς ψάμμας τοὶ Πέρσαι.
ἀγροτέρ' "Αρταμι σηροκτόνε,
μόλε δεῦρο, παρσένε σιὰ,
ποττὰς σπονδὰς, ὡς
συνέχῃς πολὺν ἄμμε χρόνον.
νῦν δ' αὖ
φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη
τοῖσιν συνθήκαις
καὶ τᾶν αἰμυλᾶν ἀλωπέκων
παυσαίμεθ'· ὦ
δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ
κυναγὲ παρσένε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τ' ἄλλα πεπόηται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λάκωνες· τάσδε τε
ὑμεῖς. ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνὴ
σήτω παρ' ἄνδρα. κἄτ' ἐπ' ἀγαθᾶς συμφοραῖς
ἐρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβούμεθα
τὸ λοιπὸν αὖθις μὴ ξαμαρτάνειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

πρόσαγε χορὸν, ἔπαγε χάριτας·
ἐπὶ δὲ κάλεσον "Αρτεμιν·
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἰήϊον
εὔφρον' ἐπὶ δὲ Νύσιον,

ὃς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι
δαίεται,
Δία τε πυρὶ Φλεγόμενον,
ἐπί τε ποτνίαν ἄλοχον ὀλβίαν,
εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπὶ μάρτυσι
χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος,
ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.
ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων·
αἴρεσθ' ἄνω ἰαί.
ὡς ἐπὶ νίκῃ ἰαί.
εὐοῖ, εὐοῖ· εὐαὶ, εὐαί.
Λάκων πρόφαινε δὴ σὺ μᾶσαν
ἐπὶ νέα νέαν.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

Ταὔγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα, Μῶα
μόλε Λάκαινα πρεπτὸν ἀμὶν
Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιὸν,
καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασὼς,
τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
ἔια μάλα ἔμβη,

ὠΐα

v. 1300. Χορ. Λακεδ. Ita Rav. liber, et v. 1302. Ἀπόλλω, quod alii a poeta non esse putant, licet in eum libri omnes vulgo, nosterque vetustissimus consentiant.

v. 1306. ἔμβη. Ita liber noster, et Bruncknius cum libris aliquot editis. Ceteri ἔμβα. Hunc versiculum cum

ὦἶα κοῦφα πάλλων,
ὡς Σπάρταν ὑμνεῖωμες,
τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
καὶ ποδῶν κτύπος·
ἅτε πῶλοι καὶ κώραι
παρὰ τὸν Εὐρώταν
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
ἐγκονιῶσαι
ταὶ δὲ κόμαι σείοντ', ἄπερ Βακχῶν
θυρσαδδωᾶν καὶ παδδωᾶν.
ἀγῆται δ' αἰ Λήδας παῖς
ἄγνα χοραγὸς εὐπρεπής.
ἀλλ' ἄγε κόμαν
παραμπυκιδδε τε
χειρὶ, ποδοῖν τε πάδη

cum ſequenti edidi, ut eſt ſcriptus in eodem libro. Sequens verſus ita eſt ſcriptus in ipſo libro:

ὡς Σπάρταν ὑμνεῖωμες.

v. 1309. Rav. liber: τᾷ σιῶν χοροὶ μέλλοντι.

v. 1314. Rav. liber: ἀγκονεύουσαι.

v. 1316. Vulgo ut liber noſter παδδωᾶν, Brunckius ex libris ſuis παιδδῶαν.

v. 1319. et 20. Ita ſcripti ſunt hi verſus in libro noſtro, uti vulgo ſunt editi. Brunckius ex iis unum fecit auctoritate librorum ſuorum. Poſtremo liber noſter in illorum altero habet: παραμπυκιδδε ται.

v. 1321. Liber noſter: χειρὶ ποδοῖν τε πάδη, vulgo πάδδη. Sequentes tres verſus, qui, ut vulgo, ſcripti ſunt in libro noſtro, ex auctoritate ſuorum librorum Brunckius contraxit, duosque effecit.

ὦ τις ἔλαφος·
κρότον δ' ἅμα ποι-
ῆ χορωφελέταν.
καὶ τᾶν σιᾶν δ' αὖ τὰν κρατίσαν
χαλκίοικον ὕμνει
τὰν παμμάχον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐκκλησία ὑφέσηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ Φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξάπτοντας, Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος, Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα, προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμικωτάτοις κατακελεύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιζήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσασθαι, ἐφ' ὅτ' ἂν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, αἰτεῖ πτωχικὴν στολήν. καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι, παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους περὶ τῷ Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισαμένων δὲ

Adnotationes in Acharnenſes.

Extat utrumque argumentum in libro Ravennate, ex quo ea ita exſcripſi, uti in illo ſcripta ſunt, apponamque ſcripturae varietatem.

Πολεμικωτάτοις. Alii πολεμιωτάτοις.

ἑτέρων, ὡς τὰ δίκαια αὐτοῦ εἰρηκότος, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ, κατενεχθεὶς ὁ Χοιρὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν, καὶ πρὸς τοὺς δικασὰς διαλέγεται περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην, τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πρόσιμα, παραγίνεται· μετὰ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. εἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενος τινὰς ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις, καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παρεικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεχυρίας τῆς τῶν Χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἄγγελος, παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων, κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν περὶ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει, ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προ-

ἀπολογήσασθαι ἐφ' ὅτ' ἂν — ἀπολογήσεσθαι ἐφ' ὅτε ἐάν.
περὶ τοῦ — τοῦ τε.
ἐπὶ τὸ — ἐπὶ τῷ.
μὲν ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν — ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν.
περὶ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν — παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου καλῶν τις.
ἐπανήκει in editis est post ἀναλύων.
σώζονται — σώζεται.

Secun-

προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους Ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

Ἐκκλησίας οὔσης, παραγίνονταί τινες πρέσβεις παρὰ Περσῶν καὶ παρὰ Σιτάλκους, οἱ μὲν σχετιὰν ἄγοντες· οἱ δὲ χρυσίον. παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ μετὰ τούτους τινὲς σπονδὰς φέροντες· οὓς Ἀχαρνεῖς σὺν δαμῶς ἔπαυσαν, ἀλλ' ἐξέβαλλον. ὧν καθάπτεται σκληρῶς ὁ ποιητής.

Secundum argumentum longe differt ab eo, quod vulgo versibus editum est, quodque Aristophani grammatico ab aliis tribuitur. Quod est in libro nostro desinit in ποιητής. Adduntur haec vulgo:

αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
Μεγαρικὸν ἱκανῶς φησὶ, καὶ τὸν Περικλέα
οὐκ τῶν Λακώνων τῶνδε πάντων αἴτιον,
τοιδὶ, λύσιν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ Αθηναίων παρὰ Βασιλέως ἥκοντες.
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.
ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΟΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑΙ θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ, ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιά, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἆ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγῷδ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδὼν,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν,
ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον·
ὁ δ' αὖ ἔπειτ' Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν —

πῶς

v. 10. ὅτε δὴ κεχήνη. Ita libri omnes. Brunckius cum *Etymologico Magno* δῆτ' ἐκεχήνη.

v. 6. πέντε ταλάντοις) παρὰ τῶν νησιωτῶν ἔλαβεν ὁ Κλέων, ἵνα πείσηται Ἀθηναίους κυφίσαι αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς· αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπήτησαν αὐτῷ μέμνηται Θεόπομπος· ἀπλήσας ἀλλοτρίους καταφαγὼν ἐξήμεσεν αὐτούς. ἐζημιώθη γὰρ ὁ Κλέων ε τάλαντα διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς ἱππέας.

πῶς τοῦτο ἔσεισέ μου, δοκεῖς, τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἤσθην, ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ἀσόμενος Βειώτιον·
τῆτες δ' ἀπέθανον κἀγὼ διεραύφην ἰδών,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ἐρύπτομαι,
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς,
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
ἐωθινῆς, ἔρημος ἡ Πνὺξ αὐτηί·
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κἄνω κἀκάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἥκουσιν· ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠσιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πράτου ξύλου,
ἀθρόοι καταῤῥέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσαι, προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις, πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοσῶν κάθημαι· κἄτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
συγῶν μὲν ἄσυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν· ἄνθρακας πριῶ·
οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ἤδει πριῶ·
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὡ πριῶν ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος

βοᾶν,

v. 12. Ita Ravennas liber ut vulgo, in quo nihil est, quod reprehendi possit, si eum bene interpunxeris. Itaque *Valckenarius*, quem sequitur Brunckius, sine necessitate eumdem ita emendavit:

πῶς τοῦτο σεῖσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν.

v. 35. ἤδει libri omnes. Brunckius in suo ἤδη, quod in versum intulit. Facile librarii ει in η, et contra verterunt.

v. 37. Rav. liber: ἀτεχνῶς — ἀσφαλῶς. At versu 39. deest τις.

βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' ἐγὼ λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠτίζεται.

ΚΗΡΥΞ.

πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἤδη τις εἶπε;

ΚΗΡΥΞ.

τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ.

τίς ὤν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

Αμφίθεος.

ΚΗΡΥΞ.

οὐκ ἄνθρωπος;

ΑΜ-

v. 46. Nulla hoc loco neceſſitas aut ratio ſuadet, inducendos eſſe Prytanes, quos tantum poeta voluit, perſonam huic concioni accommodare. Si enim Prytanes hac in comoedia actores eſſent, alias iis pro dignitate partes poeta dediſſet. Neque hic neque alibi partem ullam ii habent, quod et res ipſa, et librorum omnium oſtendit auctoritas. Praeco has omnes partes gerit.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

οὔ.
ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν,
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμήν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ἀθάνατος ὤν, ὦ ἄνδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ τοξόται —

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ ἄνδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

ΚΗΡΥΞ.

κάθησο σῖγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ·
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.

ΚΗ-

v. 49. τήθη, ἐμήν. Ita plane liber noster.

v. 53. Rav. liber: ἀλλ' ἀθάνατος ὤν, ἄνδρες.

v. 58. Rav. liber: ποιεῖσθαι.

ΚΗΡΥΞ.

εἰ πρέσβεις, εἰ παρὰ Βασιλέως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίου Βασιλέως; ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.

ΚΗΡΥΞ.

σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βαβαιάξ, ὦ 'ηβάταινα, τοῦ σχήματος.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν Μέγαν,
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας
ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι τῶν δραχμῶν.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ δῆτ' ἐτυγχάνομεθα παρὰ τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.

ΔΙ-

v. 61. Ita liber noster. Non poeseos elegantiam puto quaesivisse Aristophanem in iis, quae Praeco, veras imitatus conciones, pro more tamquam formulas Attici fori dicit. Vulgo: εἰ παρὰ βασιλέως πρέσβεις.

v. 62. Brunckius: ἄχθομαι γάρ ex libro suo, quod iterum ex ingenio emendavit ἄχθομαι τοῖς. Liber noster ut vulgo.

v. 65. Rav. liber: τὸν μέγα.

v. 68. παρὰ τῶν. Ita Rav. liber. Vulgo: διὰ τῶν, et v. seq. recte ut vulgo; ὁδοιπλανοῦντες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

σφόδρα γ' ἄρ' ἐσωζόμην ἐγὼ,
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ξενιζόμενοι γὰρ πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνταμόνους,
τοὺς πλεῖσα δυναμένους καταφαγεῖν καὶ πιεῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἡμεῖς δὲ, λαμπαδάς τε καὶ καταπύγονας.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ὤχετο, στρατιὰν λαβών,
κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;

ΠΡΕΣ-

v. 73. Rav. liber: γὰρ πρὸς. Vulgo δὲ.

v. 78. Rav. liber ut vulgo: τε καὶ πιεῖν. Brunckius ita legendum esse censet hunc versum, quo elegantior fiat:

τοὺς πλεῖσα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.

At id est novos versus scribere, non veteres poetas edere.

v. 80. Deest δ' vulgo.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

τῇ πανσελήνῳ· κἄτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ' ἐξένιζε, καὶ παρετίθει θ' ἡμῖν ὀπτοὺς
ἐκ κριβάνου βοῦς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ Φέναξ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ νῦν ἥκοντες ἄγομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐκκόψειέ γε
κόραξ παταξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.

ΚΗΡΥΞ.

ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ ναξ Ηράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,
ἢ περὶ

v. 85. καὶ παρετίθει τ' ὀπτοὺς... βοῦς. Ita Rav. liber. Vulgo minus bene ἄλους . . . βοῦς, et παρετίθει δ'.

v. 91. ἥκοντες ἄγομεν. Ita Rav. liber. Vulgo: ἄγοντες ἥκομεν.

ἢ περὶ ἄκραν νεὼς κάμπτων, οἷον σκοπεῖς;
ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄγε δὴ σύ, Βασιλεὺς ἅττ' ἄν σ' ἀπέπεμψεν, φράσον
λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

100 ἰαρταμὰν ἐξαρξας πισόναερα.

ΠΡΕΣ-

v. 96. Vulgo:

ἢ περὶ ἄκραι κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς.

Liber noster:

ἢ περὶ ἄκραν νεὼς κάμπτων οἶον σκοπεῖς.

Ex quo conici etiam posset, poetam praeter expectationem, ut alibi saepe, excitandi risus causa, scripsisse νέον κάμπτων οἶον. Coniecturae locum facit liber noster, in quo plane scriptum est οἷον; nisi quod perspicue in eo est νεὸς.

v. 98. Liber noster: ἅττ' ἄν σ' ἀπέπεμψεν. Vulgo: ἀστὰ σ'.

v. 100. Ita liber noster. Alii:

ἰαρταμὰν ἔξαρξ' ἀνακισσόναι σάτερα.

In versibus sequentibus personas posui ad fidem eiusdem libri Ravennatis, uti eas ex suis libris Brunckius emendavit: qui tamen non probat haec Praeconem dicere: τί δ' αὖ λέγει, quae emendat τί οὖν λέγει, et Legato attribuit. At Praeco hic in scena maiora sibi impune potuit usurpare iis, quae veri in foro praecones agebant. Praeterea ineptum est, Legatum verborum explicationem illorum postulare, quae clarissima erant: qui quidem legatus tam bene ea intellexerat, ut studeat ea in alium sensum detorquere:

ἀχάνας χρυσίου λέγει.

Denique sollicitanda librorum vetustiorum temere non est auctoritas.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ξυνήκαθ', ὃ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ τὸν Απόλλω 'γὼ μὲν οὔ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

σὺ λῆψι χρῦσο, χαυνόπρωκτ' Ιαοναῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι κακοδκίμων, ὡς σαφῶς. 105

ΚΗΡΥΞ.

τί δ' αὖ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ιάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὔκ· ἀλλ' ἀχάνας ὁδί γε χρυσίου λέγει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίας ἀχάνας; σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος. 110
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.

v. 112. βάμμα σαρδιανικόν. Ita plane liber noster, ut Bruncius.

Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει)
Ελληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὗτοι.
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
κἀγὼ τοῖν μὲν εὐνεύχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγῷδ', ὃς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξευρημένε·
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων,
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ, τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;

ΚΗΡΥΞ.

σιγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ Πρυτανεῖον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ σραγγεύσομαι;
τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Αμφιθεός μοι ποῦ 'στιν;

ΑΜ-

v. 118. Rav. liber: ὅστις ἐστί.

v. 125. Rav. liber: ταῦτα.

v. 126. σραγγεύομαι. Ita liber noster et Brunckius. Inepte vulgo σρατεύομαι.

v. 127. ἴσχει γ' ἡ θύρα. Ita *Suidas* in ἴσχειν. Vulgo: γ' ἴσχ' ἡ θύρα. Liber noster: ἴσχει θύρα.

v. 114. ἐξαπατώμεθ') ἠλιθίως καὶ ματαίως· ὡς καὶ Ομηρος· σπερχεῖ ἄλλως σύ γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

οὑτοσὶ πάρα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς,
σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλατίδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε, καὶ κεχήνατε.

ΚΗΡΥΞ.

προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.

ΘΕΩΡΟΣ.

ὁδί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκεκήρυκται.

ΘΕΩΡΟΣ.

χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολὺν —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἄν, εἰ μισθόν γε μὴ 'Φερες πολύν.

ΘΕΩΡΟΣ.

εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα Φιλαθήναιός γ' ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθὴς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ'· Ἀθηναῖοι καλοί.

v. 135. εἰσκεκήρυκται. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰσκηρύττεται.
v. 143. Rav. liber: ἀληθὴς, vulgo: ἀληθῶς. Verſu praeced. γ' delevit Brunckius metri cauſa.

ὁ δ' υἱὸς, ὃν Αθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἦρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Απατουρίων,
κἀμὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην, ὡς' Αθηναίους ἰδεῖν
Οσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κάκις' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι,
ὧν εἶπας ἐνταῦθα σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.

ΘΕΩΡΟΣ.

κἀμὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ Θρᾷκες, ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΘΕΩΡΟΣ.

Οδομάντων στρατός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίων Οδομάντων; εἶπ' ἐμοὶ, τουτὶ τί ἦν;

τὶς

v. 145. Rav. liber: πεποιήμεθα.

v. 146. Rav. liber: ἀλλᾶντας ut vulgo; Brunckius ex veteri suo libro ἀλλᾶντος.

v. 152. Hunc versum primus edidit Brunckius ex libris suis, quem noster liber etiam exhibet. Brunckius ἐνταυθοῖ, et v. seq. Rav. lib. ἔθνος ut Brunckius. Vulgo: γένος.

τίς τῶν Οδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε; τίς;

ΘΕΩΡΟΣ.

τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῶ,
καταπελτάσοντα τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποσένοι μέν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λεὼς,
ὁ σωσίπολις. εἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Οδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ';

ΘΕΩΡΟΣ.

ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκορδισμένοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταυτὶ περιείδεθ' οἱ Πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, κἀὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θραξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι
διεσημί' ἐστὶ, κἀὶ φανὶς βέβληκέ με.

ΚΗΡΥΞ.

τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην.
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Αμφίθεος ὁδί.
χαῖρ' Αμφίθεε.

v. 158. Vulgo: ἀποτέθρακεν ἄν. *Suidas*: ἀποτεθρίκκε.
v. 159. Ita Rav. liber. Vulgo:
τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

μήπω, πρὶν ἄν γε σῶ τρέχων.
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Αχαρνέας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἐστίν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ὥσφροντο πρεσβῦταί τινες
Αχαρνικοὶ, σιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτερπόμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.
ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· Ω μιαρώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων; —
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, καβόων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μὲν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἰβοῖ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

τί ἐστιν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης, κἠπαρασκευῆς νεῶν.

ΑΜ-

v. 178. Ita Rav. liber ut Brunckius. Vulgo:
τί δ' ἐσί; σοὶ μὲν δεῦρο γ' ὦ σπονδὰς φέρων.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

σὺ δ' ἀλλὰ ταυδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὄζουσι χ' αὗται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ἐξίτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἀλλ' αὐτκιὶ σπονδαί σοι τριακοντούτιδες,
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν. 195

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Διονύσια.
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἂν τῷ στόματι λέγουσι, βαῖν' ὅπῃ θέλεις.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας· 200
ἐγὼ δὲ, πολέμου τε καὶ κακῶν ἀπαλλαγείς,
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγὼ δὲ Φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.

ΧΟΡΟΣ.

τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου

v. 192. et seq. Deest in libro nostro.

v. 194. Rav. liber: αὗταί σοι σποιδαί, ubi vulgo σοι deest, et v. seq. καὶ κατὰ θάλατταν.

v. 198. Rav. liber: ὅπῃ, vulgo ὅποι.

v. 200. κελεύων. Ita liber noster et Brunckius.

v. 201. Rav. liber: πολέμου τε καί. Vulgo τε deest.

v. 203. Liber noster: φευξοῦμαι.

τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύετε,
εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέ-
ρων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἐκπέφευγ', οἴχεται
Φροῦδος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οἴμοι τάλας,
τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-
τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων
ἀνθράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαύλλῳ τρέχων,
ὧδε Φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος οὗτος, ὑπ' ἐμοῦ τότε δι-
ωκόμενος, ἐξέφυγεν ἄν,
εὖδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
ἰὼν δ' ἐπειδὴ σερβὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ,

μή-

v. 206. Rav. liber: μηνύσατε.

v. 216. et 17. Edidi hos versus ex auctoritate libri Ravennatis fere ut vulgo. Brunckius arbitrio suo ita eos edidit, ut pari suo versui horum primus responderet (quam provinciam alibi desperatam esse diximus) eiiciens verba οὗτος et τότε:

σπονδοφόρος ὑπ' ἐμοῦ δι-
ωκόμενος ἐξέφυγεν.

v. 218. Liber noster: ἀπεπλίξασο.

μηδὲ περ γέροντας ὄντας, ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
ὅσις, ὦ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοί, τοῖσιν ἐ-
χθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἵσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος
ἐχθοδοπὸς αὔξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε
πατοῦσιν τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε,
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

v. 222. Rav. liber: γέροντας, quo in loco geminationis regula fuam fibi et ſedem vindicat et auctoritatem.
v. 230. τοῖσιν ἀντεμπαγῶ. Ita liber Ravennas et Brunckius ex Suida. Idemque liber exhibet verſum 233. ut eum edidi. Vulgo: πατοῦσιν ἔτι, Brunckius vero: πατῶσ' ἔτι.
v. 234. βαλλήναδε. Ita liber noſter.
v. 236. Rav. liber: ἐμπλήμην λίθοις, cum Brunck.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΧΟΡΟΣ.

σίγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ἀνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
πρόϊθ' ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν ἑησάτω.

ΓΥΝΗ.

κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἑτνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ λατῆρος τουτουί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ μὴν καλόν γ' ἔς'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγρεὺς Διονύσια,

σφα-

v. 242. ὡς τὸ. Ita liber noster, ut libri omnes vulgo. Brunckius ἐς τό. Idem v. 240. dedit: ὦ'πής.

ερατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.

ΓΥΝΗ.

ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
εἶσεις, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
ὅστις σ' ὀπύσει, κἀκποιήσεται γαλᾶς
σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἀν τ' ὄχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,
μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ξανθία, σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.
ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ Φαλλικόν·
σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου,
ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
τε, μοιχὲ, παιδεραστὰ,
ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον, ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὐρόνθ' ὡρικὴν ὑλοφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾶτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβέντ', ἄραντα, κατα-
βάλόντα καταγιγαρτίσαι,
Φαλῆς, Φαλῆς.
ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρυβλίον·

ἢ δ'

v. 257. Vulgo: τῷ ὄχλῳ.
v. 271. Vulgo: ἐστιν ἥδιον. v. seq. Vulgo: ὑληφόρον.

ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.
οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ηράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψετε.

ΧΟΡΟΣ.

σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ 'χαρνέων γερακίτατοι;

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀνοί-
σχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος,
ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος, ἔπειτα δύνα-
σαι νῦν πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴσατ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

v. 279. Liber noſter: κρεμασθήσεται.

v. 283. Vulgo: οὐ βαλεῖς ἄν.

v. 291. Ita Rav. liber. Vulgo:
σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

v. ſeq. Vulgo:
οὐκ ἴσθι γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ γ' ἀκούσομεν; ἀπολεῖ. κᾆτά σε
χώσομεν τοῖς λίθαις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, πρίν γ' ἀκούσητ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ
'γαθοί.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀναστήσομαι·
μηδὲ λέγε σύ μοι λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλεώ-
νος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐγὼ
κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦ-
σιν πάτ' ἐς καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς,
ὅσις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

ΔΙ-

v. 294. et seq. Ita Rav. liber. Vulgo:
σοῦ γ' ἀκεύσομ'; ἀπολῆ.
κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις.
Brunckius ex ingenio:
κᾆτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις.

v. 296. Ita liber noster. Vulgo:
πρὶν ἂν ἀκούσητέ γ'· ἀλλ' ἀνάσχοισθ'.
Brunckius ex ingenio:
γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ', ἀλλ'.

v. 298. Ita Rav. liber. Vulgo: δὴ σὺ λόγον.

v. 299. et seq. Ita Rav. liber. Vulgo:
ὡς μεμίσηκά σε Κλέ-
ωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐ-
γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε
ἐς καττύματα.
Brunckius:
γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσιν ποτέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'γαθοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις, ἔπερ ἐσπείσω γ' ἄπαξ,
εἶσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, εἰς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

ΧΟΡΟΣ.

οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανὴς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὀδὶ
πολλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτο τοὖπος δεινὸν ἤδη, καὶ παραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἄν γε μὴ λέξω δίκαια, μήτε τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήτω τὴν κεφαλὴν ἔχειν λέγειν.

ΧΟΡΟΣ.

v. 317. Ita Rav. liber. Vulgo: μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ. v. seq. ut vulgo: τὴν κεφαλήν. Brunckius, ne in quinto pede fit *dactylus*, contra librorum omnium auctoritatem de suo posuit eius loco δέειν.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ μοι, τί Φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς Φοινικίδα;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εἶδον αὖ μέλας ἐφ' ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐκ ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ' ἑτεὸν, ὦ 'χαρνῆδαι;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

δεινά γ' ἆρα πείσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς τεθνήξων ἵστθι νυνί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

δήξομ' ὑμᾶς ἆρ' ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

v. 321. Ita liber noſter. Vulgo: εἶες αὖ μέλας τις ὑμῖν.
v. 325. Ita liber noſter. Vulgo:
ὡς τεθνήξων ἵσθι νῦν γε — δήξομαί γ' ἆρ' ὑμᾶς ἐγώ.
Davveſius, quem ſequitur Bruncius, ita eumdem emendavit:
ὡς τεθνήξων ἵσθι νυνί. — δήξομ' ἆρ' ὑμᾶς ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

εἴπ' ἐμοὶ, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὖπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Αχαρνικοῖσιν; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας; ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσῃς, ὃ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀπολεῖς ἄρα τὸν
ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

v. 336. et ſeq. Edidi hoc loco verſus, uti ſcripti ii ſunt in libro noſtro. Vulgo:

ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.
οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ τόν τε Λακεδαι-
μόνιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σοῦ 'στιν φίλον.
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.
οὑτοιΐ σοι χαμαὶ καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.
ἐκσείσεισαι χαμᾶζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ τοι σοὶ
δοκεῖ τὸν Λακε-
δαιμόνιον αὐτὸν ὅ τι τῷ
τρόπῳ σοῦ 'στιν φίλον·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον
οὐ προδώσω ποτέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.

ΧΟΡΟΣ.

οὑτοιὶ σοι χαμαὶ,
καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηταί που λίθοι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐκσέσεισαι χαμᾶ-
ζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόθασιν,
ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σεισὸς ἅμα
τῇ τροφῇ γίγνεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀναστήσειν βοήν,
ὀλίγου

v. 345. Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio: τοὺς λίθους νύν μοι.

v. 355. Ita liber noster elegantissime. Vulgo: ἆρα πάντες ἀναστήσειν βοῆς. Brunckius ex libro suo ἄρ' ἅπαντες, ex ingenio vero μετὰ βοῆς.

ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνάσσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
οὐ θέλειν ἀκοῦσαι. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρειν,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ', ὅσ' ἂν λέγω·
καί τοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

τί οὖν οὐ λέγεις, ἐπίξηνον ἐ-
ξενέγκων θύραζε,
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε,
τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος,
ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ', ἥπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον, ἐγχείρει λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰδοὺ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ, τυννουτοσί.
ἀμέλει, μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἅ μοι δοκεῖ.

καί

v. 362. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρειν. Ita eleganter liber noster. Vulgo sine ulla sententia ἴσον ἴσῳ φέρον. Patet hinc pro ἐθέλειν legendum esse οὐ θέλειν, in quo saepe librarii peccarunt, ut voces integras exhiberent.

v. 366. et seq. Vulgo:

τί οὖν οὐ λέγεις τοὐπίξηνον
ἐξενέγκων θύραζ'.

v. 370. Ita liber noster. Vulgo: πόθος γὰρ πάνυ με, v. seq. vulgo φωνῶς. Perspicue in libro nostro φρονῶς.

v. 374. Liber noster θεάσαι.

καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν, καὶ δίκαια κἀδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δακεῖν·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον,
ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κἀκυκλαβόρει, κἄπλυνεν· ὥσ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρᾶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ταῦτα σρέφει, τεχνάζεις τε, καὶ
πορίζεις τριβάς; λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα
παρ' Ιερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά
τιν' Αἴδος κυνῆν·
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

v. 393. Edidi hos verſiculos, uti ſunt in libro noſtro. Vulgo:

τί ταῦτα σρέφω, τεχνάζομαι τε,
καὶ πορίζομαι τριβάς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα.

v. 397. τιν' Αἴδος. Ita liber noſter. Vulgo τὴν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὥρα 'στὶν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

τίς οὗτος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔνδον ἔσ' Εὐριπίδης;

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

κοὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστίν, εἰ γνώμην ἔχεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅμως.

οὐ

v. 400. ὥρα 'στὶν ἄρα μοι. Ita liber noster. Vulgo ὥρα 'στὶν ἤδη.

v. 400. ψυχὴν καρτερὰν: cuius contrarium *mens angusta*, ut ait *Cicero* pro Reditu ad Senatum c. 4.

v. 408. Vulgo: ἀπεκρίνατο. Eodemque versu liber noster σοφῶς, ubi vulgo σαφῶς.

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν. 410
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. 415

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅμως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Εὐριπίδη —

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί λέλακας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀναβάδην ποιεῖς,
ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
αὐτὰρ τί τὸ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς. 420
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.

v. 412. Vulgo: ἅπερ δήποτ'.
v. 413. Vulgo χωλούς. Liber noſter πτωχούς. Altero abhinc verſu vulgo χωλούς.

δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὐτὴ δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ Φοίνικος, οὔκ·
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ποίας ποθ' ἁνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιτέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς σύτοσί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, ῥωμύλος, δεινὸς λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.

ΔΙ-

v. 436. δεινὸς λέγειν. Haec in libro nostro desunt.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ναὶ, Τήλεφον.
τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σέ, μοι τὰ σπάργανα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ινοῦς.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ,
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω μοι ταδὶ,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν ὅπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μή.
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὅσις εἴμ' ἐγώ·
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεσαναι,
ὅπως ἂν αὐτοῖς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ Φρενί.

v. 444. μοι ταδὶ. Ita liber noſter ut vulgo.
v. 449. μ' ὅσις εἴμ' ἐγώ. Ita libri omnes una cum praeſtantiſſimo omnium noſtro. Brunckius legendum eſſe putat μ' ἐς εἴμ' ἐγώ, nulla permiſſa Ariſtophani, licet ipſe voluerit, ut librorum omnium oſtendit auctoritas, vel contrahendae ſyllabae alicuius, vel coniungendae facultate.
v. 451. Vulgo: αὐτοὺς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ νοῶ.
εὖ γ', οἷον ἤδη ῥημάτιον ἐμπίπλαμαι.
αὐτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σαθμῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ θύμ', ἐρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λυπηρὸς ἴσθ' ὢν, κἀποχώρησον δόμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Φεῦ·
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡμήτηρ ποτέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄπελθε νῦν μοι.

ΔΙ-

v. 453. εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ. Ita liber noster, ut alii omnes. Nefas hinc debebat esse Brunckio substituere, ut est apud *Euripidem*, allatum ab *Athenaeo* pag. 186., εὖ σοι γένοιτο. v. seq. ἐμπίπλαμαι liber noster. Vulgo: ἐμπίπλαμαι εὖ γ'. Brunckius ἐμπίμπλαμαι ex libro suo.
v. 455. Vulgo: ἀτάρ.
v. 459. Ita liber noster. Vulgo: λιπαρῶν τ' Εὐριπίδη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὴ, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φθείρου λαβὼν τοδ'. ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εὔπω, μὰ Δί', εἴσθ' εἰ αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον, σπογγίῳ βεβυσμένον. 470

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄνθρωπ', ἀφιερήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.

ΔΙ-

v. 466. κυλίσκιον. Ita libri omnes. Brunckius κοτυλίσκιον ſubſtituit ex auctoritate *Euſtathii*, qui ita hunc verſum affert:

κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον.

Apud me vero maior eſt auctoritas libri noſtri praeſtantiſſimi, quam unius Euſtathii, qui uti potuit exemplo aliquo Ariſtophanis hoc loci corrupto.

v. 467. φθείρου λαβὼν τόδ'. Ita elegantiſſime liber noſter. Poſtularat enim Dicaeopolis:

κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

Calicem hunc ſic capite minutum Euripides non habens, integrum ei dat, ut labiis eum minuat. Vulgo ineptе φέρου λαβὼν ταῦθ'. Eodemque verſu liber noſter ἴσθιθ' ὀχληρός.

v. 470. σπογγίῳ. Ita vulgo, atque ita conſtantiſſime liber noſter, cuius auctoritatem ob praeſtantiam, quam ei facit grandis vetuſtas una cum incredibili diligentia, qua ſcriptus eſt, non ita facile deſeram, licet ei obſit aliorum librorum auctoritas. Brunckius ubique σφογγίῳ, ut aſſerat ſuam Atticae conſuetudini auctoritatem, quae tamen a libris vetuſtioribus, et diligenter ſcriptis maxime petenda eſt.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἐνὸς, οὗ μὴ τυχὼν,
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοὐ πρόσειμ' ἔτι.
εἰς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι Φυλλεῖα δός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. Φροῦδά μοι τὰ δράματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γὰρ εἶμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με τυράννους συγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην,
ἐν ᾧπερ ἐστὶ πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, καὶ Φιλτάτιον,
κάκις' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον.
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὠνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ θύρα, ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτηί.
ἔστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;

ἐπήνεσ'.

v. 479. οὐ δοκῶν γε τυράννους συγεῖν. Ita perspicue scriptum est in libro nostro. Vulgo: κοιράνους συγεῖν.
v. 482. καὶ φιλτάτιον. Ita liber noster. Vulgo: ὦ φιλτάτιον.
v. 486. πηκτὰ. Ita libri omnes. Brunckius edere voluit πακτὰ, ut *Euripides* scripsit (*apud Polluc.* X, 27.) quem locum a contrario sensu Aristophanes imitatur.

ἐπῆνεσ'· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκεῖσε, κἄτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες, εἰποῦσ' ἄττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας.

ΧΟΡΟΣ.

τί δράσεις; τί φήσεις; ἴσθι νῦν
ἀναίσχυντος ὢν, σιδηροῦς τ' ἀνήρ.
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν ταὐαντία.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα. εἶα νῦν
εἶά νυν, ἐπειδήπερ αὐτὸς αἱρεῖ, λέγε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες ὦ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.

τὸ

v. 495. ἄγαμαι καρδίας. Ita libri omnes, ut noster. Quod sollicitandum praeter necessitatem non est, ut Davvesio placuit, qui eius loco posuit: ἄγ' ἐμὴ καρδία.

v. 496. et seq. Vulgo:

τί δράσεις; τί φήσεις;
ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος
ὢν, σιδηροῦς τ' ἀνήρ.

v. 497. σιδηροῦς τ' ἀνήρ. Catullus:
ruborem ferreo canis exprimamus ore;
quod *Muretus* animadvertit.

v. 500. et seq. Vulgo:

ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα.
εἶά νυν, ἐπειδήπερ
αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν.

v. 502. ὦ θεώμενοι. Ita liber noster. Vulgo: οἱ θεώμενοι.

τὸ γὰρ δίκαιον εἶδε καὶ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλεων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ Φόροι
ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀσῶν ἔνω.
Ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν, οὐπὶ Ταινάρῳ θεὸς,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐσιν ἀμπέλια διακεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν ὄχλῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γάρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·)
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγῴδιον,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἁλὸς,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, κἀπιχώρια.
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγάρηδε

νεανίαι

v. 505. Rav. liber: καὶ τρυγῳδία consentientibus libris omnibus. Brunckius tamen voluit illic esse χ' ἡ τρυγῳδία.

v. 507. οὐ γάρ με νῦν γε. Ita liber noster. Vulgo: οὐ γάρ με καὶ νῦν.

v. 514. Liber noster: ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν τοὺς. v. seq. Vulgo: καὐτοὺς ὁ Ποσειδῶν.

v. 517. Vulgo: κεκομμένα.

v. 521. ὅτι οὐχὶ. Ita liber noster. Vulgo: ὅτ' οὐχί;

v. 525. Liber noster: κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ubi vulgo εἶδεν.

ναυσὶ κλέπτουσι μεθυσκότταβοι·
κἄθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνας δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης ὁ Ὀλύμπιος
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἤθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
ἀπέδοτο Φῆνας κυνίδιον Σεριφίων,
κάθητ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·
κἀγὼ κάρτα μέν τ' ἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
σαῦς σεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
σεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν κελευσῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα. νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.

ΧΟΡΟΣ.

v. 538. μήτ' ἐν γῇ. Liber noster, ut vulgo.

ΧΟΡΟΣ.

ἄληθες, ὦ 'πίτριπτε, καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾶς, πτωχὸς ὤν, ἡμᾶς λέγειν;
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν ταῦτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀςραπὰς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεὶς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,
εἴτε τις ἔςι ταξίαρχος, ἢ ςρατηγὸς, ἢ
τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

ΛΑ-

v. 562. et ſeq. His verſibus in libro noſtro appoſitus eſt Chorus. Vulgo vero Semichorus. Idemque factum eſt in v. 581. et ſeq.

v. 567. ταῦτ' liber noſter. Vulgo αὔτ'.

v. 574. et ſeq. Vulgo:

εἴτ' ἔςι τις ταξίαρχος, ἢ ςρατηγὸς
ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω.

Alii: εἰ τειχομάχος. Brunckius: εἴτέ τις ἔςι.

v. 576. ἀνύσας. Grammaticus Apollonii in membranaceo Vaticano libro ad v. 310. Lib. II. ἄνυσίν τε) ἀνυσθῆναι γὰρ κυρίως τὸ μετὰ καμάτου τὶ ποιῆσαι· καὶ μέχρι νῦν φαμέν. Rav. liber in Ranas v. 505. ἀνύσας) σπεύσας εἰς τὸ φροντιςήριον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

πόθεν βοῆς ἥκουσα πολεμισηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων —

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ', σὺ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορρῆθεῖ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι, κἀσωμυλάμην.

ΛΑ-

v. 581. Liber noſter: τῶν φίλων καὶ τῶν λόχων.

v. 584. Hunc verſum quamquam exhibeant omnes libri, addito etiam noſtro, eum tamen Brunckius vi de ſua poſſeſſione deiecit nullam ob cauſam. Convenit enim maxime hic verſus toti huic praeſenti orationi. *Chorus* enim queritur apud *Lamachum*, quod οὗτος ἄνθρωπος κακορρῆθεῖ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν.
Huc ſpectat igitur *Lamachi* reſponſio:
οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε,
videlicet κακορρῆθεῖ τὴν πόλιν ἅπασαν. Quod autem interrogat paulo poſt *Lamachus*: τί δ' ἅπας ἡμᾶς; ſpectat ad ea, quae dixerat *Dicaeopolis* contra civitatem. Cepit namque *Lamachum* curioſitas eadem audiendi, quorum cauſa de *Dicaeopoli* Chorus apud ſe querebatur: quae ne repetat ille, ait illorum ſe non reminiſci, ab armorum metu exturbatum.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τί δ' εἶπὰς ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν Μορμόνα.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰδού.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κεῖται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τουτὶ πτίλον σοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,
ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πτίλον γάρ ἐστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὄρνιθός ἐστιν.

ΔΙ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἆρα κομπολακύθου;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμ', ὡς τεθνήσει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε.
οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν; 600

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·

v. 597. τεθνήσει. Ita libri omnes. Atque hoc modo alio loco, videlicet in Vespis v. 674. usus est Aristophanes hoc verbo. Si igitur librorum antiquorum, ac probatorum auctoritas custodienda est, non est sane Brunckius laudandus, qui utroque loco arbitrio suo τεθνήξει substituit. Si futuri huiusce usum vel rationem omnem ignorant viri docti, non licet inde iam bellum eidem movere. Quod enim latet nunc homines eruditos, cum res suae florerent, graecos non latebat. Exemplo sint linguae ipsae, quibus in praesenti nationes utuntur. In vetustioribus namque libris, quamquam his recentibus linguis conscriptis, plura tamen occurrunt, quorum nec rationem, neque usum omnem assequimur.

σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐχειροτόνησαν γάρ με —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,
νεανίας δ', οἵους σύ, διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμὰς,
Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας·
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χαόσι
Γερητοθεσδώρους, Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐχειροτονήθησαν γάρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἴτιον δὲ τί,
ὑμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἀμηγέπου,
τουτὶ δὲ μηδέν'; ἐτεόν, ὦ Μαριλαΐδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔτι;
ἀνένευσε· καί τοι γ' ἔστι σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, κ' Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;
εἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν', ἢ τοὺς Χαόνας;

οὐ

v. 615. ἀεὶ. Liber noster. Vulgo: ἤδη. Idemque liber ἀμηγέπου ut vulgo. Brunckius ἀμηχέπη.

v. 617. Liber noster: πολιὸς ὢν ἀεὶ. Facile hinc fuit emendare ἔτι, quo fit planissima sententia. Vulgo ἔπι. Brunckius de suo πολιὸς ὢν ἔν, ἢ σύκ. Quod profecto ignoro, quantum placere hoc loco Aristophani potuisset.

οὐ φασίν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ἐξίσω παρήνουν οἱ Φίλοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
αἰεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῇ,
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μή.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις
ἐπίωμεν·

Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὕπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις,

ὡς

v. 628. παρέξω. Ita perspicue liber noster. Vulgo: κατάρξω.
v. 634. Vulgo: τοὺς ἀναπαίστους.

ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Αθηναίους μεταβούλους.
Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητὴς,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες,
πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν· κἀπειδή τοῦτό τις εἴποι,
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, λιπαρὰς καλέσειεν Αθήνας,
εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες

ἥξου-

v. 640. ἄξιος. Ita libri omnes, quod a sententia alienum non est:

Φησὶν ὁ ποιητὴς εἶναι ἄξιος ὑμῖν διὰ πολλῶν ἀγαθῶν,

quibus vobis auctor est (quae tacite in sententia insunt), videlicet:

παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι etc.

v. 644. Ita liber noster. Vulgo: κἀπειδὴ τοῦτό τις εἴπῃ. Brunckius: κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ.

v. 647. εὕρετο πᾶν ἂν. Ita liber noster. Vulgo: εὕρε τὸ πᾶν.

ἤξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἦκει,
ὅτε καὶ βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βαδανίζων,
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς μή ποτ' ἀφῆτε, ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·

v. 652. Ita hunc versum exhibent omnes libri, addito etiam nostro. Brunckius, ne post quartum pedem caesura sit, sine ullius libri auctoritate ita hunc versum emendat:

ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

v. 659. Vulgo: διὰ ταῦθ'.

v. 662. Ita liber noster. Vulgo: μή ποτ' ἀφήσηθ'. Brunckius putat, hoc verbum non aptum esse sententiae. Quare ex libro suo ei substituit πότε δώσηθ', quod longe minus huic loco quadrare potest. Ineptum est ita loqui: *Idcirco Lacedaemonii vobiscum foedus inire, et Aeginam insulam sibi restitui volunt, non quia plurimi insulam illam faciant, sed ut possint suis praediis eiiciant. Vos autem*

Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ', ὡς' εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὔθ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὔτ' ἐξαπατύλλων,
οὐδὲ πανουργῶν, οὐδὲ κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων κἀμὲ παλαμάσθω,
κἀμὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, κἀμὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσαι, κοὐ μή ποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὢν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς κἀμὶ καταπύγων.

ΧΟΡΟΣ.

Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὰ πυρὸς ἔχουσα μένος, ἔντονος Αχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων

Φέρα-

autem ne vereamini, quin poeta iusta vestra facta sit derisurus. Sequi sententiam illam debet poetae consilium, ne insulam Athenienses dimittant, concludendae totius orationis causa. *Vos vero*, inquit, *licet id foederi feriundo postulent Lacedaemonii, insulam ne dimittitote; ut poeta, non amissis vitae praesidiis, comoedias doceat vestrae commoditati peropportunas.* Nam quae sequuntur:

Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ', ὡς' εὐδαίμονας εἶναι, etc.

planum faciunt, κἀμωδᾶν τὰ δίκαια, quae iusta sunt, et ad commodum alicui procurandum accommodata significare.

v. 663. Vulgo: ὡς.

v. 671. Perspicue liber noster κατακπύγων. Vulgo: λακκατακπύγων. Brunckius ex libris suis λακατακπύγων.

v. 672. et seq. Choros ad auctoritatem apposuimus libri nostri. Hoc versu liber noster φλεγυρὰ, quod Brunckius in suis quoque libris invenit, pro vulg. φλεγυρά.

Φέψαλος ἀνήλατ', ἐ-
ρεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι·
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν· οὕ-
τω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος
εὔτονον, ἀγροικότονον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχο-
μεν,
εἴ τινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς,
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους,
εἰς ὁ Ποσειδῶν Ασφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τανθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσαμεν,
οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
ἐς τάχος παίει, ξυναπτων ῥογγύλοις τοῖς ῥήμασι·
κἄτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυ-
κῶν.

v. 675. et seq. Vulgo:
φέψαλος ἐνήλατ' ἐρε-
θιζόμενος.

v. 677. ἡνίκ' ἂν. Ita liber noster. Vulgo: ἡνίκ'

v. 679. μάττωσιν. Vulgo: μάττουσιν.

v. 681. ἀγροικότονον libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀγροικότερον.

v. 690. οἷς ὁ Ποσειδῶν. Ita liber noster. Vulgo deest articulus. v. seq. liber noster τανθορύζοντες, vulgo τανθορίζοντες.

ὁ δ' ὑπὸ γήρως μαραίνεται, κἄτ' ἔφλων ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
Οὔ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ἔφλων ἀπέρχομαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέσαι, πολιὸν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν, πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ θερμὸν ἀπομορξάμενον ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολύν, ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν; εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν· νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, κἄτα προσαλισκόμεθα. πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαξίμῳ;

Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην, ἐξολέσθαι, συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ, τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυηγόρῳ; ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπομορξάμην, ἰδὼν ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον, ὃς, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης, οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο· ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα, κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους, περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.

ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν, ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ἡ

τῷ

τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος·
τοῖς νεανίαις δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.
καὶ ξελαύνειν χρὴ τολοιπὸν κἄν φύγῃ τις, ζημιοῦν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμᾶντας ἐκ λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανὸς ἔστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τῇ ἀγορᾷ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγόρ' ἂν Αθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα.
ἐπόθουν τοι, ναὶ τὸν Φίλιον, ᾧπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πόνηρα κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς,
ἀμβᾶτε ποττὰν μάδδαν, αἴ χ' εὕρητε παι.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.

ΚΟΡΑΙ.

πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι.

ΜΕ-

v. 728. πᾶσι Πελοποννησίοις. Ita liber noſter. Vulgo τοῖσι.
v. 739. Liber noſter: κόριχ' ἀθλίου πατρὸς. v. ſeq. αἴχ' εὕρητε παι. Ita liber noſter εὕρητέ πα vulgo. Brunckius, ut tempora punctim reſpondeant, ſublata omni, quae ineſt hac in re apud omnes probatos ſcriptores, elegantia, εὕροιτε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἐγώνγα καὐτός Φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, Φανερὰν ζαμίαν; 745
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρους γὰρ, ὑμὲ σπεύσαντας, Φασῶ Φέρειν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς, ναὶ τὸν Ερμᾶν, εἴπερ ἴζετ' οἰκαδις, 750
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κἤπειτεν εἰς τὸν σάκκον ὦδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοἰξετε,
χ' ἡσεῖτε Φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν. 755
ἐγὼ δὲ καρυξῶ Δικαιόπολιν. ὅπα
Δικαιόπολις; ἦ λῆς πρίασθαι χοιρία;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγοράσοντες ἥκομες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πῶς ἔχετε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.

τί

v. 754. γρυλλιξᾶτε. Ita in Pluto v. 307. γρυλλίζοντες, quo loco Rav. liber:

Φωνὴν χοίρων ἀφιέντες. γρυλλισμὸς γὰρ ἡ τῶν χοίρων Φωνή.

v. 756. Ita liber noster. Vulgo: ἐγὼι δε καρυξῶ γε. Brunckius γα.

τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οἷα δή;
ὅκα μὲν ἐγὼ τηνῶθεν ἐμπορευόμαν,
ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

765 αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σὰ μάν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

παρ' ἀμὲ πολυτίματος, ᾧπερ τοὶ θεοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἅλας οὖν φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδὲ σκόροδα;

ΜΕ-

v. 762. Ita liber noster. Vulgo:
ἀλλὰ γὰρ ὅκα μέν γα τηνόθεν ἐμπορευόμαν.

v. 766. ὁ σῖτος ὤνιος. *Lucianus* in Icaromeninpo:
πόστου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεὶ,
ἔκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες,
πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαὶ φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοίρους ἐγώνγα μυστικάς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀλλὰ μὰν καλαί.
ἄντεινον, αἰ λῇς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοῖρος, ναὶ Δία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί λέγεις σύ; ποδαπὴ χοῖρος ἥδε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

Μεγαρικά.
ἢ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἅδ';

ΔΙ-

v. 769. Vulgo: ὧν ἀεὶ. Et v. seq. ἐσβάλητε liber noster. Vulgo: ἐσβαλεῖτε.
v. 776. ποδαπὴ χοῖρος ἥδε; — μεγαρικά. Ita liber noster. Vulgo: ποδαπὴ δ' ἐστὶ χοῖρος; — μεγαρικά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας·
οὐ φατὶ τάνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μὰν,
780 αἰ λῇς, περὶ θυμητίδαν ἀλῶν,
αἰ μή 'στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἤμεναι τίνος δοκεῖς;
ἢ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νὴ τοὺς θεούς,
785 ἔγωγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.
σὺ χρῇσθα σιγῇς, ὦ κάκις' ἀπολευμένα.
πάλιν τ' ἀποίσω, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἰκαδις.

ΚΟΡΑΙ.

v. 780. Ita liber noſter, ut vulgo, quae ſollicitanda non ſunt conſentientibus libris omnibus. Vulgo hoc ipſo verſu ὧν μοι. Kuſterus: περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν, quem ſequuti ſunt Berglerus et Brunckius. Suidas autem θυμιτίδων ἁλῶν, licet exemplum, quod proponit ex poeta noſtro, hoc ſit: θυμίτων ἁλῶν, in quo poteſt error eſſe exſcriptoris. Hoc enim Suidae: θυμιτίδων ἁλῶν a libris omnibus Ariſtophanis aeque ac noſtro ſuſtentatur.

v. 785. χοιρίον liber noſter. Vulgo χοιρίδιον.

v. 787. τ' ἀποισῶ. Liber noſter. Vulgo: τύ γ' ἀποισῶ. Poſt hunc

ΚΟΡΑΙ.

κοῖ, κοῖ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

αὗτα 'σὶ χοῖρος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφεὶς γε, κύσθος ἔσαι, πέντ' ἐτῶν.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐσιν αὐτηΐ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σὰ μάν;
πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐσι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κέρκον οὐκ ἔχει.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

νέα γάρ ἐσιν. ἀλλὰ δελφακουμένα
ἐξεῖ μεγάλαν τε, κἠ παχεῖαν, κἠρυθράν.
ἀλλ' αἰ τραφεν λῇς, ἄδε τοι χοῖρος καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.

ΜΕ-

hunc verſum utraque puella grunniens inducitur in libro noſtro, in quo ante κοῖ eſt αἰ κόρα. Iam enim utramque pater Dicaeopoli oſtenderat.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ὁμομαστρία γάρ ἐστι, κἠκ τωυτῶ πατρός.
ἀλλ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχί,
κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ Φροδίτῃ θύεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἄδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

νὴ τὸν Ποτείδαν, κἢν ἄνευ γα τῶ πατρός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἐσθίει μάλιστα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

πάνθ', ἃ καὶ δίδως.
αὐτὸς δ' ἐρώτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

χοῖρε, χοῖρε.

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙ-

v. 798. ἀλλ' ἐν. Vulgo: ἀλ' δ' ἐν; et v. seq. liber noster ἔσται, vulgo ἐστι.
v. 806. πάνθ' ἃ καὶ δίδως. Ita, ut vulgo, liber noster. Brunckius ex ingenio: πάνθ' ἃ κἀν διδῷς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;

ΚΟΡΗ Α.

κοῖ, κοῖ, κοῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας;

ΚΟΡΗ Α.

κοῖ, κοῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς; 810

ΚΟΡΗ Β.

κοῖ, κοῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατε.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρύξονται; βαβαὶ,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμητ' Ἡράκλεις;
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασικὰ φαίνεται. 815
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.

v. 810. Liber noſter: κἀτρώγοις ἄν.

v. 811. κεκράγατε. Ita libri omnes. Brunckius voluit ingenio ſuo edere κεκράγατον. *Dicaeopolis* puellas alloquitur.

v. 813. Ineptum eſt, quod vulgo hoc loco legitur τρώξονται. Hactenus puellae avide ſe ἰσχάδας comeſuras oſtenderant. Qua de re ineptiſſime Dicaeopolis dubitaſſet, utrum ipſae eſſent ἰσχάδας eſurae. Recte igitur liber noſter τρύξονται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νὴ τὸν Δί', ἀφείω γε τῷ βοσκήματε.
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

τὸ μὲν ἕτερον τούτων, σκορόδων τροπαλλίδες·
τὸ δ' ἕτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῷ ματέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὦνθρωπε, ποδαπός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοιροπώλας Μεγαρικός.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ
πολέμια, κἀμὲ σέ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει πάλιν,
ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.

ΣΥ-

v. 825. Vulgo: ἄνθρωπε.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

κλαίων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

Δικαιόπολι, Δικαιόπολι, φαντάζομαι
ὑπό του.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; ὦ 'γορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε;
τίη μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κλαίων γε σύ,
εἰ μήτ' ἐτέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθήναις τοῦτ' ἔνι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

θάρρει, Μεγαρίκ' ἀλλ' ἧς τὰ χειρίδ' ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκέρδα καὶ τοὺς ἄλας,
καὶ χαῖρε πολλά γ'.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.

v. 833. τίν μαθών. Ita libri omnes. Nulla adest ratio, quamobrem mutanda haec sint, ut Brunckius voluit, qui fecit ex ingenio suo: τί δῆ παθών.

v. 835. εἰ μήτ' ἐτέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων. Ita liber noster. Vulgo: εἰ μὴ 'τέρωσε συκοφαντήσεις ἰών.

v. 839. Liber noster: πολλὰ — ἀλλὰ μὲν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πολυπραγμοσύνης νυν' ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε, κἄνις τῶ πατρὸς,
παίειν ἐφ' ἁλιτὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονεῖ γ' ὧνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἷ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ὠνὴρ
ἐν τῇ 'γορᾷ καθήμενος·
κἂν εἰσήι τις Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφαίνων σε πημανεῖται·
οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
οὐδ' ὡσιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανήν, δίει·

κοὐ

v. 849. Vulgo: οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωιῶν σε πημανεῖται. Ridicula ſententia haec eſt, nihil ſibi et omni huic loco conveniens. *Sycophanta* timorem iniecerat *Megarenſi*, reum volens eum agere. *Dicaeopolis* ab hoc timore eumdem liberarat. Huc ergo *Chorus* reſpicit, eique ſpondet, neminem amplius ſuum nomen delaturum. Eleganter itaque liber noſter:

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφαίνων σε πημανεῖται.

Paulo ante *Dicaeopolis*:

τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; τίνι μαθὼν φαίνεις;

Ipſeque *Sycophanta*:

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

At ne grammaticus quidem haec novit. In verbum vero ὑποψωιῶν, haec ait:

προσιθεὶς τῇ ὀψωνίᾳ. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι.

κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τῇ 'γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται
Παύσων ὁ παμπόνηρος,
Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε κἀπὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

v. 853. Vulgo: ξυντυχὼν Ὑπέρβολος.
v. 861. et seq. Vulgo in unum duo hi versiculi coalescunt.

ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

Ἰττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς.
κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐλητα πάρα,
τοῖς ὀσίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἂν, ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου,
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ χαῖρε κελλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις;

ΒΟΙΩ-

v. 875. Vulgo: γ' ἂν ὦ ξένε, et Ἰόλαον. Liber noster: Ἰώλαον . . . γ' ὦ ξένε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ἐρίγανον, γλαχὼ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοιὼς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγὼς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνους, αἰελούρους, πυκτίδας,
ἰκτῖδας ἐνύδρους, ἐγχέλεις Κωπαΐδας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσεῖπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγχέλεις.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν,
ἔκβαθι, τῷδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Φιλτάτη σὺ, καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
Φίλη δὲ Μοῦσαι. δμῶες ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἐγχέλυν,
ἥκουσαν ἔκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω, τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανὼν ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.

v. 881. Vulgo: ὅσ' ἔς' ἀι ἀγαθά.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε, παῖ, γενήσεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί·
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἰώγα ταῦτα πάντα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ Φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις ἰών;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὅ τι γ' ἐς Ἀθήνας, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικάς,
ἢ κέραμον.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μή 'στι, τᾷδε δ' αὖ πολύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγῷδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε,
ὥσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

νεὶ τὼ σιὼ,
λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος, ἀγαγὼν, καὶ πολύ.
ὥσπερ πίθακον ἁλιτρίας πολλᾶς πλέον,

ΔΙ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

μικκός γα μᾶκος οὗτος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἅπαν κακόν.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τῶδ' ἐμοῦς
Θείβαθεν, ἴττω Ζεύς.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα. 920

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τί δαὶ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

καὶ σὲ φανῶ πρὸς τοῖσδε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τί ἀδικειμένος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεσώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων γ' εἰσάγεις θρυαλλίδας.

ΔΙ-

v. 922. Brunckius καὶ σέ γε, et 924. γ' omittit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

925 ἔπειτα Φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδας;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νεώριον θρυαλλίς;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

οἶμαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίνι τρόπῳ;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἔνθεις ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος,
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
930 δι' ὑδρορόους, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

μαρτύρομαι.

ΔΙ-

v. 925. Hic verſus deeſt in libro noſtro.

v. 932. ἂν εὐθύς. Elegans haec eſt *Pierſonii* emendatio. Vulgo, ut liber noſter: ἂν αἱ νῆες, quod ex adnotationibus lineas inter ſcriptis pro εὐθύς in verſum migravit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ τόμα'
δός μοι Φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρῃ,
ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι κἀψοφεῖ
λάλον τι κἀπυροῤῥαγές,
κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

ΧΟΡΟΣ.

τί χρήσεταί ποτ' αὐτῷ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πάγχρηστον ἄγγος ἔσαι,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος, κἀκύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος,

κατ'

v. 935. Liber noſter, ut vulgo, φέρῃ. v. ſeq. libri omnes φερούμενος. Exemplo id eſſe poterit, ſecundam in καταγῇ ſyllabam pro brevi quoque fuiſſe uſurpatam, quin φερόμενος ſcribamus, ut Brunckius fecit contra librorum omnium auctoritatem.

v. 946. et ſeq. Hi duo verſus vulgo unum effornant, atque

κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰσχυρόν ἐς', ὦ 'γαθ', ὥστ' οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴπερ ἐκ ποδῶν,
κατωκάρα κρέμαιτο.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη καλῶς ἔχει σοι.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

μέλλω γέ τοι θερίζδεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συνθέριζε, κἀμὲ τοῦτον λαβών,
πρόσβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἶρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.

ΒΟΙΩ-

atque ita versus 950. et 51. Itemque v. 953. et seq. ita vulgo circumferuntur:

ἰσχυρόν ἐστι, ὦ 'γαθ', ὡς
οὐκ ἂν καταγάη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν
κατωκάρα κρέμαιτό γε.

Ex duobus postremis Brunckius unum fecit.

v. 961. Vulgo: πρόβαλλ'.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὑπόκυπτε τὰν τύλαν ἰὼν, Ισμήνιχε,
χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως
κἂν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ Φορτίον·
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς ἐσι; τί με βωσρεῖς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν.
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπαΐδ' ἐγχέλυν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ'

v. 965. Ita liber noster. Vulgo:
ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, ὦ Ισμήνιχε.
Brunckius in libro suo invenit:
ἴθι δὴ ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ισμήνιχε,
ex quo fecit ἴθι δῆθ'.
v. 975. Liber noster: ὃς γε τὴν.

ἀλλ' ἐπὶ ταρίχη τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.

ΧΟΡΟΣ.

εἶδες ὦ, εἶδες, ὦ
πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
σπεισάμενος οἷ' ἔχει ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα· τὰ δ' αὖ πρέπει
χλιαρὰ κατεσθίειν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι·

οὐδὲ

v. 984. σπεισάμενος οἷ' ἔχει ἐμπορικά. Ita liber noster. Vulgo: σπεισάμενον ἐμπορικά. Brunckius ex libro suo: οἷ' ἔχει σπεισάμενος.

v. 986. et seq. Hi duo versiculi vulgo unum efformant. Brunckius hunc totum locum ita ex ingenio sibi constituendum existimavit:

χρήματα . . . ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν
τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον· ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν·
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται etc.

Ut sententia haec sit: *quorum bonorum alia quidem domi iuvant, alia vero calida post coenam utilitati sint. Magnos animos aeque sumit, hasque pennas ante ostium proiecit, ut argumento sint futurae lautitiae. Bona huic suggerunt omnia sponte etc.* Vir clarissimus longe a vero hoc loco aberravit. Quisque enim per se intelligit, nec sententiam procedere hoc modo, neque hunc locum ita esse constituendum. Huc enim transtulit vir doctissimus *versus sequentes*, qui sunt in extrema parte huius chori, propterea quod putavit, poetam illic eos versus nequaquam collocasse. Locus

hic

οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Αρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινεὶς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτραπε, κἀξέχει,
κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου·
Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν. —

τὰς

hic vulgo legitur, uti eum, accedente quoque libri noſtri praeſtantiſſimi auctoritate, conſtitui; ſententia ſit: *quorum quidem bonorum, quae nunc emere licebit, alia quidem inſtruendae domui erunt apta, alia vero iuvabit calida comediſſe. Si quidem ſponte ſua felici huic civi bona accedunt etc.* At de his nulla dubitatio. Omnis enim difficultas ineſt in iis verſibus, quos Brunckius putavit eo loco, quo ſunt, eſſe non poſſe. Poſtquam Chorus hic nil commune velle ſe cum Marte dixerat, qui in cauſa fuerat ſuorum malorum omnium; narrat nihil eum de ſua immanitate abieciſſe, tametſi blande eumdem ad coenam invitaſſet, et comiter ac liberaliter tractaſſet. Ille enim, licet ita liberaliter tractatus:

τὰς χάρακας ἦπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ etc.
καί τ' (ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ)
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

maiori tamen vi bellum excitavit atque (ſolet enim Mars inter pocula crudelior fieri) ſuae virtutis argumentum tela ante oſtium proiecit. Quam plana ſit ſententia, nemo non videt. Nam quod πτερὸν *telum* quoque ſignificare poſſit, tot res, quibus veteres minus apte hanc vocem accommodabant, mirifice oſtendunt. Vide *H. Steph.* Vulgo vero duo illi verſus ita editi ſunt:

τᾷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα γε φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Liber autem noſter:

καί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ·
τοῦ βίου ἐξέβαλλε δεῖγμα πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

cuius poſtremi verſus emendatio, quae profecto a Brunckio eſt, planiſſima quidem eſt. προκαλουμένου liber noſter, ut vulgo. Brunckius προκαλουμένους.

τὰς χάρακας ἥπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρί,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων,
καί τ' (ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ)
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ
τῶν θυρῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ
καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγή,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμέ τε καὶ σέ τις Ερως ξυναγάγοι λαβών,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γεροντίον ἴσως νεμικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβών, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδί,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἑλκίδας ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν, κἀμέ, ταῖς νουμηνίαις.

ΚΗΡΥΞ.

ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χοᾶς
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτισος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙ-

v. 1000. et seq. Vulgo unum efformant.

v. 1004. Vulgo: ἐμὲ καὶ.

v. 1010. ἡμερίδος ὄσχον. Ita Brunckius ex coniectura; facile namque ὄσχον in ὄρχον migravit, quod est in editis libris omnibus. κλάδον facile quisque intelligit, a grammaticis esse, illius explicandae vocis causa inter lineas positum, quod in versum tandem irrepsit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε
τὰ λαγῶα, ταχέως τοὺς σεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

ΧΟΡΟΣ.

ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας
ὀπτωμένας ἴδητε;

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαί σε κἀγὼ τοῦτ' εὖ λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΧΟΡΟΣ.

ἥκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
κομψῶς τε, κἀγὼ δειπνητικῶς
αὐτῷ διακονεῖται;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι τάλας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ηράκλεις, τίς οὑτοσί;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατὰ σεαυτὸν νυν τρέπου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γὰρ εἰσί σοι μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἂν πέντ' ἔτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἔπαθες;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πόθεν;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τρισκακοδάιμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

κἀγὼ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀπόλωλα τὼ Φθαλμὼ, δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ Φθαλμὼ ταχύ.

ΔΙ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

σὺ δ' ἀλλά μοι σαλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνσάλαξον τουτονί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδ' ἂν τριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωζέ που.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοϊδίοιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι,
τὰς σηπίας σάθευε.

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσας ὀρθιασμάτων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἁπτᾶτε ταὐγχέλεια.

ΧΟΡΟΣ.

ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ
τοὺς γείτονας, κνίσσῃ τε καὶ
φωνῇ, τοιαῦτα λάσκων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς οὑτοσὶ, τίς οὑτοσί;

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἔπεμψέ τις σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα
ἐκ τῶν γάμων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ σπατεύοιτ', ἀλλὰ βινεῖν μένων,
ἐς τόνδ' ἀλιάβασιν κύαθον εἰρήνης ἕνα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μή μοι δίδου,

ὡς

v. 1062. Ita libri omnes. Brunckius, ne articulus abiit, quod aliis quoque in locis adnotavimus, ingenio suo versum effingit:

ἔπεμψε τίς σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος.

v. 1066. ἀλιάβασον. Ita perspicue liber noster.

ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι μυρίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὐτηί, τίς ἐστίν;

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἡ νυμφεύτρια·
δᾶται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε δή, τί σὺ λέγεις; — ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δᾶταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν εἰκυρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδάς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὅτιή γυνή 'σι, τοῦ πολέμου δ' οὐκ ἀξία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξαλείπτρου, ὦ γύναι.
εἶτ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτωΐ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χοᾶς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἧκαι σ' ἐκέλευσαν οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς.

v. 1068. Vulgo: χιλίων δραχμῶν.
v. 1079. Liber noster: ἀλειφέτω πέος.

ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;
ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· καταγελᾷς ἤδη σύ μου;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

αἰ, αἰ·
οἵαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλ' ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἰ, αἰ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί ἐστιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖνα,

v. 1097. Liber noster: προσρέχει ἀγγελῶν.
v. 1099. Liber noster: τὴν κίσην.

κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήματ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἰτρία, 1105
ὀρχηστρίδες, τὰ Φίλτατ' Ἀρμοδίου, καλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγρέφου τὴν Γοργόνα.
σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί. 1110

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἄλας θυμίτας εἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

θρῖον ταρίχους εἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἄμοιγ' σὺ δή, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. 1115

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἔνεγκε δεῦρο τῶ πτερῶ τῶ 'κ τοῦ κράνους.

v. 1114. Ita hunc verſum habet liber noſter. Vulgo:
εἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ δὲ τὰς Φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς Φάττης κρέας.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

1120 ὦ ἄνθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ ἄνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων δὸς κρεῶν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλ' ἢ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγεν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

1125 ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ ἄνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔκ· ἀλλ' ἐγὼ χῷ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδόσθαι, κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,

πότε-

v. 1125. μίμαρκυν. Ita liber noster, ut est apud *Hesychium* et *Pollucem*. Vulgo: μίμαρκιν.

πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐσιν, ἢ κίχλαι;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμ' ὡς ὑβρίζεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

παῖ, παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ, δεῦρ' ἔξω φέρε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ', ἀντέχου, παῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔνφερε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐσιν ἀνθρώποις πλατύς;

ΔΙ-

v. 1135. Liber noſter: σκιλίβαντας.
v. 1139. Vulgo: ἀνθρώποις πτατύς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ.
ἐνορῶ γέροντα δειλίας ψευξούμενον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὰ σκώμαθ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.

ΛΑ-

v. 1143. Vulgo: γέρων. κλάειν κελεύω.
v. 1145. Liber noſter: φέρε, παῖ, δεῦρο.
v. 1149. et ſeq. Ita vulgo hic locus confuſo ſententiarum ordine circumfertur:

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὰ σκώμαθ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιν οἴσω λαβών.

ΔΙ-

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιν αἴτω λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ δὲ θοιμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὴν ἀσπίδ' αἶρου, κἀμβάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἶρου τὸ δεῖπνον· συμποτικὰ τὰ πράγματα. 1155

ΧΟΡΟΣ.

ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πίνειν σεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ φίγῶν καὶ προφυλάττειν.
τῷδε καθεύδειν 1160
μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης,
ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα.

ΗΜΙ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ δᾶκτυλος, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.
ἐγὼ δὲ θοιμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

Hunc ego ex libro noſtro conſtitui.

v. 1154. Hic verſus omnino deeſt in libro noſtro, nec puto ad hanc comoediam eumdem pertinere.

v. 1159. σοὶ δὲ φίγῶν καὶ προφυλάττειν. Ita liber noſter. Vulgo: σοὶ δὲ φίγῶντι προφυλάττειν. Brunckius ex libro ſuo φίγεῦν καὶ, quod idem eſt ac φίγῶν.

v. 1160. et ſeq. Ita hos verſus Brunckius edidit:

τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης.
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

Qui poſtremus verſus ita legitur in libris omnibus, uti in libro noſtro ſcriptus eſt:

ἀνα-

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Αντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ,
τῶν μελέων ποιητήν,
ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς
ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
ναια χορηγῶν, ἀπέκλεισε δειπνῶν.
ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον· ἡ δ' ὠπτημένη

σίζου-

ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖπνα,

quem ex ingenio Brunckius sibi corrigendum putavit praeter necessitatem. Plana namque, ut vulgo locus est constitutus, sententia est, si suus sensus ἀνατριβομένῳ tribuatur, quod est *in lusibus*:

Aut praecidere seminale membrum,
quod totis mihi noctibus fatigant
vicinae. . . . .

Et rursus:

Ipsi cernitis, exfututus ut sim,
confectusque, macerque, pallidusque,
qui quondam ruber, et valens solebam
fures caedere.

Itemque:

Illius uxor, aut amica, rivalem
lasciviendo languidum precor reddat.

v. 1163. et seq. Vulgo:

Αντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων τὸν ποιητήν,
ὡς μὲν etc.

Brunckius:

τὸν μελέων ποιητήν.

v. 1169. ἀπέκλεισε δειπνῶν. Ita eleganter liber noster plenissima sententia. Vulgo inepte: ἀπέλυσ' ἄδειπνον. v. seq. ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος. Ita liber noster. Vulgo: ὅν γ' ἔτ'. Brunckius, ut antistrophici versus legem servet, de qua alibi diximus, ex ingenio suo ita versum emendat: ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι.

ριζοῦσα παίραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
ὀκέλλοι· κἄπα μέλ-
λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων
ἁρπάσασα φεύγοι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἦν·
κἄθ' ἕτερον
νυκτερινὸν γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα κατάξειέ τις αὐ-
τοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ορέστης
μαινόμενος· ὁ δὲ λίθον λαβεῖν
βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπάξειεν δ' ἔχων
τὸν μάρμαρον, κἄπειθ' ἁμάρ-
τῶν βάλοι Κρατῖνον.

v. 1177. et 78. Vulgo hi duo verſiculi unum efformant.
v. 1182. Vulgo: τῆς κεφαλῆς.
v. 1183. ὁ δὲ λίθον λαβεῖν βουλόμενος. Ita liber noſter. Vulgo: βαλεῖν. Brunckius, ut eamdem legem ſervet, cuius modo meminimus, ex ingenio: ὁ δ' αὖ λίθον.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ὦ δμῶες, εἴ κατ' εἶκον ἐσὲ Λαμάχου,
ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρά, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδᾶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίντορον ἐξεκόκκισε,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πετὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·
Ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύσατόν σ' ἰδὼν,
λείπω φάος γε τοὐμόν, οὐκέτ' εἰμὶ ἐγώ. —
τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδροῤῥόαν πεσὼν,
ἀνίσταταί τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις,
λῃστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
ἐδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀτταταῖ, ἀτταταῖ.
συγερᾶ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.

τάλας

v. 1190. ἐν χυτριδίῳ. Ita liber noſter. Vulgo: ἐν χυτρίῳ.

v. 1192. In libro noſtro deeſt. Eſt tamen in eo vacuum ſpatium verſus huius loco.

v. 1205. et 1213. Vulgo: ἀττακτατά, et ἀτταλαττατά.

τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν, εἰ-
μωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Δικαιόπολις γὰρ, εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον,
κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀτταταῖ, ἀτταταῖ.
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.
φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπετασὸν καὶ μανδαλωτὸν ἄν.
τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ συμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ, ἰὼ
τραυμάτων ἐπωδύνων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰὴ, ἰὴ,

χαῖρε

v. 1209. et seq. Ita vulgo:
ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν
εἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Brunckius in primo versiculo ἄν γ' ingenio suo.

v. 1211. et seq. Ita liber noster:
Δικαιόπολις ἄν μ' ἴδοι τετραμένον,
κἄτ' ἐγχανῶται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.

v. 1216. In libro nostro deest tum ἄν, quod extat vulgo in impressis libris, tum αὖ, quod ex ingenio Brunckius in hunc versum intulit.

v. 1217. τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.
Ita liber noster. Vulgo:
τὸν γὰρ χοᾶ νὴ πρῶτος ἐκπέπωκά γε.

χαῖρε Λαμαχιππίδιον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

συγερὸς ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μογερὸς ἐγώ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τί με σὺ κυνεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί με σὺ δάκνεις;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
ξυμβολῆς βαρείας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰὼ ἰώ, Παιάν, Παιάν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε τήμερον Παιώνια.

ΛΑ-

v. 1220. χαῖρε Λαμαχιππίδιον.
Ita liber noster. Vulgo:
ὦ χαῖρε Λαμαχίππιον.
v. 1222. κυνεῖς. Ita liber noster, ut Brunckius.
v. 1223. et seq. Vulgo: τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
νῦν ξυμβολῆς βαρείας.
Brunckius:
τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας.
v. 1227. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε σήμερον παιώνια. Ita liber noster.
Vulgo: ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον.

Saepe

ΛΑΜΑΧΟΣ.

λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σπέλους· παπαὶ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοῦ δέ γε σφῷ, τοῦ πέους ἄμφω μέσου,
προσλάβεσθ', ὦ φίλαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινιῶ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ ῥύομαι,
καὶ σκοτοβινιῶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου,
παιωνίαισι χερσίν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. Τήνελλα καλλίνικος.

Saepe in his exſcriptores errarunt, quae ad dialectorum morem ſpectant.

v. 1229. et 31. Utroque in loco liber noſter ὦ φίλαι.

v. 1235. σκοτοβινιῶ. Ita liber noſter. Vulgo: σκοτοδινιῶ.

v. 1236. Vulgo, ἐς τὸν.

v. 1240. ὀδυρτά. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius cum Kuſtero et Suida ὀδυρτή.

ΧΟΡΟΣ.

Τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, καλλίνικος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ πρός γ', ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυδιν ἐξέλαψα.

ΧΟΡΟΣ.

Τήνελλα νῦν, ὦ γεννάδα· χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἕπεσθε νῦν ᾄδοντες ὦ Τήνελλα καλλίνικος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν
Τήνελλα καλλίνικον ἄ-
δοντές σε, καὶ τὸν ἀσκόν.

v. 1242. ἔπερ καλεῖς γ', ὦ πρέσβυ. Ita liber noſter. Vulgo: καλεῖς πρέσβυ. Kuſterus ex ingenio: καλεῖ σὺ πρέσβυ. At Brunckius ex libris ſuis: καλεῖς ὦ πρέσβυ.

v. 1244. ὦ γεννάδα. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libris ſuis edidit. Vulgo inepte ὦ ἀγεννάδα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Φιλοκλέων Αθηναῖος, Φιλόδικος ὢν τὴν φύσιν, ἐφοίτα περὶ τὰ δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς, ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ, καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παύσειν, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν, ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένου, ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασαὶ αὐτοῦ σφῆξιν ἑαυτοὺς ἀφομοιώσαντες, παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικασήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνέστηκεν, καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' αὐδὲν ἦνυον οὐδὲ οὗτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος, τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης τὸ πρᾶγμα. σπουδαῖον καὶ ἀρχὴν τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑπερβολὰς ἐξαίρειν τοῦ πράγματος, νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος, οὐ μεθίει τοῦ παθους· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν Φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖ,

Adnotationes in Vespas.

Utrumque argumentum extat, verſiculis turpiſſimis diſtinctum, in libro Ravennate. Ea, ut illic ſcripta ſunt, edenda curavimus.

v. 1. primi argumenti vulgo φιλοδικαστὴς. v. 2. εἰς δικαστήρια. v. 4. παῦσαι. v. 7. μὴ προκειμένης. v. 8. συνδικασαὶ σφῆξιν αὐτούς. v. 14. ἦνυκ τὸ. v. 16. καὶ σχεδὸν ἀρχῆς τὸ. v. 18. μεθίει τὸ πρᾶγμα. v. 19. αὐτῷ φιλοδικεῖν. v. 21. μόνον καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζειν. καὶ δύο κύνες παρεισάγονται παρ' αὐτῷ πολιτευτικῶς κρινόμενοι. v. 23. ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων ἀπατηθεὶς ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. v. 24. τοῦ χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ. v. 25. διὰ τὸ σφῆξιν. v. 26. εἶναι τοὺς τοῦ χοροῦ. v. 32. γελοιοποιεῖ. v. 37. καὶ διὰ. v. 38. εἰκάζω. v. 39. πλήττουσι . . . . δ' αὐτῷ. v. pen. πρᾴως Γλευκεῖς πρεσβεῖς τρεῖς.

καὶ τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζει. καὶ δύο κύνες
ἐπεισάγονται παρ' αὐτῷ κρινομενοι·
καὶ κατὰ τοὺς Φεύγοντας ἐκΦέρει τὴν ψῆΦον.
περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ ποιητοῦ
ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου, ὡς σΦηξὶν ἐμΦε-
ρεῖς εἰσὶν οἱ τοῦ Χοροῦ· ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα.
οἵ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐΦή-
δρευον· ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι
τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ δράματος ὁ γέρων
ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπεται, καὶ κρί-
νει αὐτὸν ὕβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν
καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκει-
μένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. πέπλα-
σαι
δὲ τὸ ὅλον. διαβάλλει δὲ Αθηναίους ὡς Φιλοδι-
κοῦντας, καὶ σωΦρονίζει τὸν δῆμον ἀπο-
σῆναι δικῶν, διά τι τοῦτο καὶ τοὺς
δικασὰς σΦηξὶν ἀπεικάζει, κέντρα ἔχουσι, καὶ πλήτ-
τουσι. πεποίηται δ' αὐτῷ χαριέντως.
ἐδιδάχθη ἐπὶ Αρχοντος Αμυνίου, διὰ Φιλωνίδου,
ἐν τῇ πόλει Ολυμπιάδος β ἧν, εἰς Λήναια.
καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης προάγωνι
λευκῶν πρέσβεσι Γ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἵρξας ἄφνω
αὐτός τ' ἐφύλαττεν ἔνδον. οἰκέται, ὅπως
μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον.
ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι ἐπὶ τῷ
δύνασθαι κέντρον ἐνιέναι τισὶν σφῆκες,
παρόντες ἐκ ταυτοῦ κακοῦ, φρονοῦντες ἱκα-
νόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος συμπείθεται
ἔνδον δικάζειν καὶ βιοῦν, ἐπεὶ τὸ δικά-
ζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

v. 2. Sec. argum. αὐτὸς ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκοῦντά γ' ὅπως.

v. 6. et ſeq. . . . λεγόμενοι.
σφῆκες παρεγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἔχειν τισὶ
φρονοῦντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος
ξυμπείθετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

Pudet in his ineptiis nonnihil verſari.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ
ΞΑΝΘΙΑΣ } οἰκέται Φιλοκλέωνος.
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΥΩΝ.
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ.

Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφειλες μέγα,
ἆρ' εἶσθά γ' εἶσω κνώδαλον φυλάττομεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

εἶδ', ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἂν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ τῶν κόρκιν ὕπνιον καταχεῖται γλυκύ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς, ἑτεόν, ἢ κορυβαντιᾷς;

ΣΩ-

v. 4. ἆρ' οἶσθά γ'. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius: οἶσθας οἶσιν.

v. 5. σμικρόν. Liber noſter. Vulgo: μικρόν.

v. 7. δ' ἄν liber noſter, et v. ſeq. ὕπνιον. Vulgo in altero δ' οὖν, in altero ἤδη τι.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυσακτὴς ὕπνος·
κἠδῆτ' ὄναρ θαυμασὸν εἶδον ἀρτίως.

ΣΩΣΙΑΣ.

κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐδόκουν αἰετὸν
καταπτάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
Πῶς δή, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἀν οὐρανῷ
κἀν τι θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;

ΣΩ-

v. 22. et 23. Secuti fumus librum noſtrum. Vulgo:

ὅτι ταυτὸ θηρίον ἔν τε γῇ κἀν οὐρανῷ
κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα.

Brunckius:

ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ Φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινὸν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινόν γέ που 'σ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἐστὶν μέγα.
περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐσι τοῦ σκάφους ὅλου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πυκνὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖσι προβάτοις μοι δόκει
δημηγορεῖν Φάλαινα παυδοκεύτρια,
ἔχουσα Φωνὴν ἐμπεπρημένην ὑός.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αἰβοῖ.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.

ΣΩ-

v. 34. Vulgo: τοῖς προβάτοισι.
v. 36. Vulgo: ἐμπεσρημένης.

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶθ' ἡ μιαρὰ Φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,
ἴσῃ βόειον δημόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αἴμοι δείλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διῖσάναι.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἐδόκει δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Αλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
Ολᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὀρθῶς γε τοῦτ' Αλκιβιάδης ἐτραύλισεν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἥκιστ'· ἀλλ' ἄρισον.

ΣΩΣΙΑΣ.

πῶς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὅπως;
ἄνθρωπος ὤν, εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ·
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;

ΣΩ-

v. 41. Vulgo: διῖσάναι.
v. 45. ὀλᾷς Θέωλος etc. Hoc est τραυλίζων. Simile exemplum, satis plane vulgatum, apud Ciceronem.
v. 49. Vulgo: ἦν.

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δύ' ὀβολὼ, μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγ' ἄττ' ὑπαιπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα
μηδ' ὦ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ Φορμίδος
δούλω διαῤῥάπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,
οὐδ' αὖθις ἀναστελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ', εἰ Κλεώνυμ' ἔλαμψεν τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ Φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, ἐπὶ τοῦ τέγους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλῃ,
εἰ μὴ πύθοισθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπους φήσ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν·

ΣΩ-

v. 52. Vulgo: ὀβολοὺς.
v. 55. ὀλίγ' ἄττ' ὑπαιπὼν πρῶτον. Ita liber noster. Alii vulgo: ὀλίγ' ἄττα ὑπαιπών, et ὀλίγα γ' ὑπαιπών. Omnes vero πρότερον.
v. 59. Vulgo: παρακῤῥίπτοῦντε.
v. 72. et 73. γνοίη ξυμβάλῃ. πύθοισθ' Rav. liber.
v. 74. Liber noster: Προικόπους, vulgo Προνάπους.
v. 75. Personas ex libro nostro distinximus.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐδὲν λέγει,
μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαιρεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὔκ· ἀλλὰ Φιλο μέν ἐσιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρησῶν ἐσὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν, ἢ φιλόξενον.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐσὶν ὅ γε Φιλόξενος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου,
φιληλιασής ἐσιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ·
ἐρᾷ τε τεύτου τᾶ δικάζειν, κἠ σένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ παστάλην·

ἢν

v. 77. Pro φιλο est in lib. Rav. φιλίδικος, quod error scriptoris est corrigentis.

v. 78. ὁδὶ δέ φησι Σωσίας. Putat Brunckius legendum esse Σωσία praeter necessitatem. Nam *Sosias* est, qui loquitur. Nomen ergo suum assumit, ut *Dercylum*, spectatorem forte, carpat.

ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι,
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ, νὴ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον· κημὸς καλός.
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ᾖδ' ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη,
ὄψ' ἐξεγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας·
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προκαθεύδει πρῳ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.
ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν,
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτὲ,
ἵν' ἔχοι δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος,
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον,

μηδ'

v. 98. υἱὸν Πυριλάμπους. Ita liber noſter. Vulgo: τὸν.

v. 100. Rav. liber: ὃς ᾖδ' ut vulgo; Brunckius vero ex libris ſuis ᾖδεν.

v. 101. Vulgo: ὡς ὄψ' ἐγείρειν.

v. 108. Vulgo: ὑποπεπλασμένος.

v. 110. Vulgo: ἵν' ἔχῃ. Liber Brunckii et noſter ἔχοι.

v. 113. ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ. Ita liber noſter. Vulgo: ἐγκλείσαντες, ὥς' ἂν.

μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀπάθαιρε, καὶ μάλα
μετὰ τοῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ᾄξας, ἐδίκαζεν εἰς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δῆτα ταύτῃς ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ασκληπιοῦ·
ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρέσμεν.
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορρόων,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν.
ὁ δ', ὥσπερεὶ κολοιὸς, αὐτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ, φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
ναί μὰ Δία· τῷ δ' υἱεῖ γε τῷδί, Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τίνους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Βδελυκλέων ἀνίσατα.

ΒΔΕ-

v. 119. Vulgo: μετὰ ταῦτ'.
v. 121. Vulgo: ὅτε δὴ δὲ.
v. 134. τωδί. Sic liber noster. Vulgo: τῷδε.
v. 135. Vulgo: τινάς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ περιδραμεῖται σφῷν ταχέως δεῦρ' ἄτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθεν,
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.

ΣΩΣΙΑΣ.

ταῦτ', ὦ δέσποτα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καπνός; φέρ' ἴδω ξύλου τίνος σύ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

συκίνου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐσὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκ ἐσερήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν φέρ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἶμ', ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνὴρ,
ὅστις πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι.

v. 151. νῦν Καπνίου. Ita clariſſime liber noſter; id quod oſtendit primam in Καπνὸς produci poſſe contra virorum doctorum auctoritatem. Vulgo: νυνὶ Καπνίου.

v. 151. πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι. Univerſus hic locus exquiſitos habet comicos ſales, quos ornant ea, quae ſequenti verſu 342. occurrunt. *Lucianus*, perpetuus, licet

ΣΩΣΙΑΣ.

παῖ, τὴν θύραν ὦθει· πίεζε νῦν σφόδρα
εὖ κἀνδρικῶς. κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι.
καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ·
φύλαττέ θ', ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
δικάσοντά μ'; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοι "χρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Ἀπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφερέ με, μὴ διαῤῥάγῃς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτε γε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.

ΒΔΕ-

licet frigidus locis multis, Ariſtophanis imitator, in *Icaromenippo* hoc ipſo comici exemplo Empedoclem deridens in fumo iocatur.

v. 156. Ita liber noſter: μιαρώτατοι, et v. ſeq. δικάσοντά μ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς καινηλίοις.
νουμηνία γάρ ἐστιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν κἀγὼ
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵν' αὐτὸν ἐκπέμψειας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν
ταύτῃ γ'· ἐγὼ γὰρ ᾔσθόμην τεχνωμένου.

v. 167. Perspicue Rav. liber: πινάκιον τιμητικόν, et v. seq. δρασείει.

v. 171. οὐκοῦν κἀγὼ. Ita liber noster. Vulgo: οὐκοῦν κἀὐτὸς ἄν. V. seq. Liber noster: ὥσπερ ἐγώ.

v. 175. ἵν' αὐτὸν Liber noster. Vulgo: ἵνα ᾤττοι.

ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κάνθων, τί κλαίεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί σένεις; εἰ μὴ Φέρεις
Ὀδυσσέα τινά γ';

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ, ναὶ μὰ Δία, Φέρει
κἄτω γε τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποῖον; Φέρ' ἴδωμαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτονί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν;
τίς ἦ ποτ', ὦ 'νθρωπ', ἐτεόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔτις, νὴ Δία.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὔτις σύ; ποδαπός;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὔτις, μὰ τὸν Δί', οὔ τι χαιρήσων γ' ἔσει.
ὕΦελκε θᾶττον αὐτόν. ὦ μιαρώτατος,
ἵν' ὑποδέδυκεν' ὡς' ἔμοιγ' ἐνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.

ΦΙ-

v. 185. Οὔτις σύ; ποδαπός; Ita liber noster, et Brunckii.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἡσύχως, μαχούμεθα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ ὄνου σκιᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης, καὶ παράβολος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ εἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὥθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ ξυνδικασταί, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
ὥθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν,
καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὄλμον τὸν μέγαν,
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.

v. 190. ἐάσεθ' ἡσύχως. Ita liber noster. Vulgo: ἐάσηθ' ἥσυχοι. Brunckius ἐάσεθ' ἥσυχον.

v. 201. προσθεὶς libri omnes. Vellet Brunckius προσθες, attamen praeter ullam neceſſitatem et cum minori elegantia.

ΣΩΣΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος·
πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι ποθέν.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ηλιαστὴς ὀρρωδίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, σφυθὸς ἀνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ, ποῦ 'στι μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί', ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον τίλην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασαὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.

ΒΔΕ-

v. 207. Vulgo: ὦ 'νὴρ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί'· ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ' ἀεὶ,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελησιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκοῦν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἤν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων, ὄσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ φροντίσῃς· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χώρει, πρόβαιν' ἐῤῥωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ'· ἀλλ' ἦσθ' ἱμὰς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νταῦθ', ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;

v. 217. ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν. Ita liber noſter.

v. 218. μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ' ἀεὶ. Ita liber noſter. Vulgo: νυκτῶν παρακαλοῦντές μ' ἀεὶ. Inepte Brunckius: παρακαλοῦσίν γ' ἀεὶ.

v. 220. Liber noſter: ἀρχαια. . . .

πάρεσθ', ὃ δὴ λοιπὸν ἔτ' ἐστίν, ἀππαπαῖ, παπαιάξ,
ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
φρουροῦντ' ἐγώ τε κἀγὼ σύ· κἄτα περιπατοῦντε
νυκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὄλμον·
κἄθ' ἥψομεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκεκῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσαι λάχητι νυνί·
σίμβλον δὲ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφῆτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
σπεύδωμεν, ὦ ἄνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντα διασκοπῶμεν,
μή που λαθών τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.

ΠΑΙΣ.

ὦ τὸν πηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, σὺ τουτονὶ φύλαξαι.

ΧΟΡΟΣ.

κάρφος χαμάθεν νῦν λαβὼν, σὺ τὸν λύχνον πρόβυσον.

ΠΑΙΣ.

v. 235. Hunc verſum edidimus, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo: ὃ λοιπὸν ἔτ' ἐστὶ ἀπαππαῖ, παπαῖ, παπαιάξ. Brunckius: ὃ λοιπόν ἐστιν.

v. 239. Perſpicue liber noſter ἥψομεν. Vulgo, ἥψαμεν, quod poſtremum Brunckius delendum, et primum in eius locum ſufficiendum eſſe cenſuerat. V. 241. Liber noſter φησι.

v. 247. τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν. Liber noſter. Vulgo: λαθών τις ἡμᾶς ἐμποδών. Brunckius ex ingenio ſuo: ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν.

v. 248. Vulgo: τὸν πηλὸν, et σὺ τουτονὶ, quod pronomen σὺ Brunckius abiecit. V. ſeq. Vulgo: σὺ νῦν λαβὼν τὸν.

ΠΑΙΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τῳδί μοι γε δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν. 250

ΧΟΡΟΣ.

τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος, ὦ 'νόητε σύ.
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.

ΠΑΙΣ.

εἰ νὴ Δί' αὖθις κοὐδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους, ἄπιμεν εἰκαδ' αὐτοί· 255
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουΐ σεσηθεὶς,
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυβδάσεις βαδίζων.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ μὴν ἐγώ σου χ' ἁτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖσον 260
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τοῦτ' ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μή 'στι πρωΐα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι Βόρειον αὐτοῖς. 265

ΗΜΙ-

v. 250. Ita liber noster. Vulgo:
οὔκ· ἀλλὰ τῳδί μοι γε νῦ δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
Brunckius ο. α. τ. μοι δοκῶ τ. λ. προβύσειν. v. seq. lib. nost. μαθὼν.

v. 252. ὦ 'νόητε σύ. Ita libri omnes.

v. 263. Liber noster: ποιεῖν ὁ Ζεὺς ὑετὸν. v. seq. Liber noster: πρωΐα. Vulgo: πρώϊμα. Brunckius: πρῶμα.

v. 264. μή 'στι πρωΐα. Ita in Pace πρῷος. Et Rav. liber in Vespis hoc ipso loco: τὰ πρωΐα τῶν καρπίμων. Hinc apud Athenaeum (VII. 152.) ita legi debere puto: καὶ ὁ μὲν πρὸ ὥρας πεπαυόμενος καρπὸς πρωΐος (vulgo πρώϊμος) ἐν Ληναίαις Ἀριστοφάνης, καὶ πρώϊα δὲ καρπία ὁ αὐτὸς εἶπεν: quibus extremis verbis hunc ille Vesparum locum profecto designat.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς εἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
Φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ σάντας ἐνθάδ', ὦ "νδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἤν τι πως ἀκούσας
τοῦ μοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἑρπύσῃ θύραζε.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει;
μῶν ἀπόλωλε τὰς ἐμ-

βάδας,

v. 269. Liber noſter: ἂν ᾄδων, ut Davveſius emendavit. Vulgo: ἀνάδων.

v. 271. ἐκβαλᾶν. Ita libri omnes, quod non ita facile deleri poteſt, ut Davveſio et Brunckio viſum eſt, qui eius verbi loco ἐκκαλᾶν poſuerunt. Praeſenti namque orationi aptiſſimum primum verbum videtur eſſe. *Semichoros* omni huic loco ad auctoritatem libri Ravennatis appoſui.

v. 273. et ſeq. Verſiculos omnes edidimus ſecundum librum noſtrum, qui inepte diſtincti vulgo ita tamen ab ipſo Brunckio editi ſunt; quos afferimus, ut quisque per ſe poſſit, quam differat liber noſter a ceteris, intelligere:

τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμ-
βάδας, ἢ προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἴτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος,
ἴσχ' τάχ' ἂν βουβωνιῶν γ'. ἢ μὴν πολὺ δριμύτατός γ'
ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, κοὐ μόνος οὐκ ἂν ἐπᾴδετ'.
ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη τις, κάτω κύπτων ἂν οὗτω,
Λίθοι ἔψυε, ἔλεγεν. τάχα δ' ἄν
διὰ τὸν χθεσινόν γ' ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ'
ἐξαπατῶν, κοὐ λέγων, ὡς Φιλαθήναιος ἦν, κοὐ
τὰ Σάμῳ πρῶτος κατεῖπον, διὰ τοῦτ' ὀδυηθεὶς

εἶτ'

βάδας, ἢ προσέκοψεν
τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ
τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιᾷ. 280
ἦ μὴν πολὺ δριμύτατος

γ' ἦν

εἶτ' ἴσως κἄπται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀνίσασο, μηδ' οὕτως
ἔσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἦκει τῶν προδόντων
τἀπὶ Θράκης· ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς.
ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε.

ΠΑΙΣ. ἐθελήσεις τι μοι οὖν, ὦ
πάτερ, ἢν σου τι δεηθῶ;

ΧΟΡΟΣ. πάνυ γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με ποιῆσαι
καλόν· οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
γαγάλλους δήπουθεν, ὦ παῖ.

ΠΑΙΣ. μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ.

ΧΟΡΟΣ. οὐκ ἂν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμᾶς.

ΠΑΙΣ. μὰ Δί', οὐκ ἄρα προπέμψω σὲ τολοιπόν.

ΧΟΡΟΣ. ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ, καὶ
ξύλα, κἄψον. σὺ δὲ νῦν οὐκ αἰτῆς;

ΠΑΙΣ. ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον ὦ 'ρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
πόρον Ἑλλὰς ἱερόν;

ΧΟΡΟΣ. ἀπαπαῖ φεῦ·
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῶν
οἶδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔσαι.

ΠΑΙΣ. τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πρόγματτα βόσκειν παρέχῃς.

ΧΟΡΟΣ. ἀνύητόν σ' ἄρ', ὦ Θυλακίδι γ',
ἔχον ἄγαλμα.

ΠΑΙΣ. ἔ, ἔ. πάρα νῶν σειάζει.

γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν,
καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθε-
τ' ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη
τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω
λίθον ἔψεις, ἔλεγεν.
τάχα δ' ἂν
διὰ τὸν χθεσινὸν ἄνθρω-
πον, ὃς ἡμᾶς διεδύε-
τ' ἐξαπατῶν καὶ λέγων,
ὡς Φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι,
διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς
εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀνίσασο, μη-
δ' οὕτως σαυτὸν
ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει
τῶν προδόντων τὰ 'πὶ Θράκης.
ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε.

ΠΑΙΣ.

ἐθελήσεις τι μοι οὖν, ὦ,
πάτερ, ἢ σοῦ τι δεηθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

πάνυ γ', ὦ παιδίον. ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν; οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
φραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.

ΠΑΙΣ.

ΠΑΙΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ πα-
πία· ἥδιον γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς.

ΠΑΙΣ.

μὰ Δί' οὔτ' ἄρα προπέμψω
σὲ τὸ λοιπόν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μι-
σθαρίου τρίτον αὐ-
τὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ,
κοὐ ξύλα, κὤψον. σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς;

ΠΑΙΣ.

ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον Ἄρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
πόρον Ἑλλας ἱερόν;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπαπαὶ, φεῦ.
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷϊν οἶ-
δ' ὁπόθεν γε δεῖπνον ἔσαι.

ΠΑΙΣ.

τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνόνητόν σ' ἄρ', ὦ θυ-
λάκιόν γ', εἶχον ἄγαλμα.

ΠΑΙΣ.

ἔ, ἔ.
πάρα νῷν σεναίζειν.

ΦΙΛΟ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΚΥΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φίλοι, τήκομαι μὲν
παλαι διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων.
ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴ-
μ' ᾄδειν. τί ποιήσω;
τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βού-

v. 332. et ſeq. Eumdem librum fumus in his verſiculis edendis ſecuti. Vulgo ſic iidem circumferuntur:

φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ᾄδειν.
τί ποιήσω; τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑμῶν
ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κἀμὲ ποίησον
καπνὸν ἐξαίφνης.

Brunckius ex libro ſuo:

ὑμῶν ὑπακούων. ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴμ' ᾄδειν. Quod poſtremum verbum eiicere Davveſius voluit, et ponere eius loco ἰδεῖν. Sed, praeſente Choro ſenum virorum, uti recte potuit *Philocleo* verbo illo. Itemque ipſe Brunckius ex eodem libro:

βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν.

Rurſus v. 346. et ſeq. ita vulgo:

πάθος οἰκτείρας· ἤ με κεραυνῷ
διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως,

βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑ-
μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσ-
κους κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα,
κἀμὲ ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδομάμαξυν.
τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι,
πάθος οἰκτίρας·
ἤ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ
σπάδισον ταχέως·
κἄπειτ' ἀνελὼν μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' ἔργων, κἀποκλείων τὰς θύρας;
λέξον· πρὸς εὖνους γὰρ φράσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὑμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦ δ' ἐφέξειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σε βούλεται;
τίνα πρόφασιν ἔχων;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἐᾷ μ', ὦ "νδρες, δικάζειν, οὐδὲ δρᾶν οὐδὲν κακόν·
ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐσθ'· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

ΧΟ-

v. 357. Liber noſter: ἐφέξειν et δρᾶν τε.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ ἂν ποθ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν,
εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐκ πάντων ὥρα τιά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν, 365
ἥτις σε λάθρα τοὺδὲ τουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην
οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστιν ὀπὴ δῆθ', ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἶης διορύξαι,
εἶτ' ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθείς, ὥσπερ πολύμητις 370
Ὀδυσσεύς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὅπῃς οὐδ' εἰ σέρφῳ
διαδῦναι.

v. 362. ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές. Ita liber noſter, tum etiam Brunckii liber, qui ita hunc verſum edidit:

ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές.

v. 365. Vulgo: ἐκ τούτων.

v. 368. Liber noſter ut vulgo: περιελθεῖν, et v. ſeq. οἷός τ' ἦσθα, ubi vulgo οἷός τ' ἦς.

ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὁπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

μίμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους,
ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἶδ· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐστὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἤβων γάρ, κἀδυνάμην κλέπτειν, ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ·
κοὐδεὶς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξυὶν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι, κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται.
τὼ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστ'· ἕως γάρ, ὦ μελίττιον.

ΦΙΛΟ-

v. 374. κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω. Ita liber noſter. Vulgo: τείχους, ὅτε δή γ' ἡ Νάξος ἑάλω.

v. 376. Rav. liber: ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ: *meis viribus confidebam.*

v. 384. et ſeq. Vulgo ita duo hi verſus diſtincti ſunt:
ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστ'
ἕως γάρ, ὦ μελίττιον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστον ἐστί μοι τὸ δίκτυον.
ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔς' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατέτρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς 390
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδέν, ὦ 'τὰν, δέδιθι, μηδέν· ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν
τὴν καρδίαν,
καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον 395
δραμεῖν· ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν
τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα
δήτας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτόν μ' ἐκπαλα- 400
μᾶσθαι,

v. 389. Vulgo ita hic verſus editus eſt:
ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν τὴν γνάθον.
v. 397. Vulgo: ταῖν θεαῖν.
v. 398. τὸ καλώδιον. Funis, per quam ſe quis ab alto demittit. Ita *Ioſeph.* Antiquitatum Libro II. c. 3., aliique. *Lucianus* cum alibi tum in Aſino pro fune, qua ſe quis ſtrangulavit: τὴν μὲν γρκῦν εὗρεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ.

κἀνάσπασον ποιεῖν εἴτω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,
ὥς σ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνος· καὶ μανθάνετ'· ἤν τι πάθω 'γώ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει σαυτὸν θαρρῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖσιν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ, οἷσπερ ἐγὼ, κεχάρησαι
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων ἀεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροῷο,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας εὑρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ.

ΒΔΕ.

v. 403. Ita liber noster, ut Brunckius.
v. 405. Rav. liber ut vulgo: κλαύσαντες.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, ἐγείρου.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί τὸ πρᾶγμ';

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὥσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῶν ὁ γέρων πῆ διαδύεται; 415

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ αὑτὸν δήσας.

ΣΩΣΙΑΣ.

ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν, ἢ ταῖσιν Φυλλάσι πᾶιε,
ἵν' πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις.

v. 415. οὐ μὰ Δί'. Ita eleganter Brunckius. Paulo post in v. 477. ita liber noster idem adverbium geminat οὐχὶ σοῦθ' οὑτὶ ἐς κόρακας; licet ex libris omnibus secundum absit, ut abest ab hoc versu. Quae exempla quidem etiam in articulis frequenter occurrunt, ut in hac ipsa Comoedia v. 481. τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους, quorum secundus etsi in libris omnibus desideretur, in nostro tamen adest. Ita in hac comoedia v. 832. ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ δικάσοιεν, ..., καὐτοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσαι πᾶς ἀνήρ, ut est vulgo editum, et perspicue scriptum in libro nostro.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ ξυλλήψεσθ', ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν
ἔσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη, καὶ Χρέμων, καὶ Φερεδείπνε;
πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετε μοι, πρίν μ' ἔσω
μᾶλλον ἄγεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἐπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν,
ἥπερ, ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον,
ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέτατ' ὀξύ.
ἀλλὰ θαμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν,
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα, κἀπολούμενον, ὅτι
τόνδε λόγον εἰσφέρει,
ὡς χρὴ μὴ δικάζειν δίκας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ 'γαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ'· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί', εἰς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.

ΒΔΕ-

v. 427. βαλόντες liber noſter. Vulgo: λαβόντες.

v. 431. et ſeq. Vulgo hi duo verſiculi ita circumferuntur:

ὄντα κἀπολούμενον,
ὅτι λόγον τόνδ' εἰσφέρει.

Sequentem vero ita Brunckius ex ingenio ſuo edidit:

ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν.

v. 435. τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι. Ita liber noſter, ad cuius fidem *Semichoros* induxi ſequentibus verſibus.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοσεχθρία,
κεἴ τις ἄλλος προέσηκεν ὑμῶν κόλαξ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ηρακλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου; 440

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σέ γ' αὖτις ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο,
ξυσταλεὶς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἷον ὤργισεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα· 445
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δίδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μὴ, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶα νῦν, ὦ ξυνδικασαὶ, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὠργισμένοι· 450
οἱ δὲ τῷ 'φθαλμῶν κύκλῳ κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύ-
λους.

v. 446. Liber noſter: κεντρίδας.
v. 451. et 52. Duo hi verſus ſcripti ſunt in libro noſtro, ut

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία·
καὶ κάλεσθε τουτουΐ, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μή, 'ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀρισήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἔν τι σοι παγήσεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεσι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ
δηλαδή; καὶ νῦν γε τούτῳ τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν, καξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥσε μὴ ῥιγῶντ' ἑκάστοτ'· ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ', ὦ κάκιστον θηρίον;
οὔτ' ἀναμνησθεὶς, ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε,
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς,
ὥσε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριτος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ'

ut vulgo circumferuntur, τὼ 'φθαλμὼ.... κεντᾶθ', οἱ δὲ τούς. Et βοηθᾶτε δεῦρο καὶ. Brunckius elegantissime eosdem emendavit. v. leq. Vulgo: λάβεσθε τουτουΐ.

v. 470 ζηλωτὸν. Ioseph. Antiquitatum L. I. c. 4. ζηλωτοὺς ἔσεσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις: *omnibus invidiae futuros.*

ἀλλ' ἄνες με, καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην, οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἵν' εἰδῆθ', οἷον ἐς' ἀνδρῶν τρόπος ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κἀδαμα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰ- 475
κίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ δρῶ τοῦτ' ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐχὶ στῦσθ' οὐκ ἐς κόρακας, οὐκ ἄπιτε; παῖε τῷ ξύλῳ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαιτίου. ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες, 480
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ΗΜΙ-

v. 475. Liber noſter: παῦε, παῖ'.

v. 477. Ita liber noſter. Vide paulo ſupra ad v. 415. Paulo poſt v. 499.

οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίῳ που 'στὶν, οὐδ' ἐν πυγάρῳ.

οὐκ ἄπιτε libri omnes. Quare Brunckius, ut metro conſuleret, οὐκ ἀπίεσθε induxit.

v. 481. Vide ſupra ad v. 415. Vulgo: τῶν μελέων Φιλοκλέους.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν; ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρα γ' ἐλάμβαν' ὑπιοῦσά με.
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
ἐς λόγους ἔλθωμεν αἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγάς;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐραστὰ,
καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ, καὶ Φορῶν
κράσπεδα σεμμάτων, τὴν δ' ὑ-
πήνην ἄκουρον τρέφων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκσῆναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.

ΗΜΙ-

v. 484. Ita liber noſter. Vulgo: ἐλάθαν'. Brunckius, ſine neceſſitate atque auctoritate, ita verſum emendat:

ὡς λάθρα μ' ἐλάθαν' ὑπιοῦσ'.

Actum quidem eſſet de ſcriptoribus veteribus, ſi ita ad noſtram ſententiam, ſine ulla auctoritate praeſertim, eosdem accommodaremus.

v. 490. Liber noſter: κατοξίας.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που 'σίν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν σύδὲν ἀλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταντλῇ, καὶ ξυνωμότας καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἆρ' ἂν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μοι;
ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδέποτέ γ', οὐχ, ἕως
ἄν τι μοῦ λοιπὸν ᾖ.
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ἐσάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὡς ἅπαντ' ἡμῖν τυραννίς ἐσι καὶ ξυνωμόται,
ἥν τε μείζόν τ', ἥν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ,
ἧς ἐγὼ σὺκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐσὶν ἀξιωτέρα·
ὥσε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἦν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι. —
ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι,

ἢ λα-

v. 499. μέν γ'. Ita libri omnes, quod ſollicitandum non eſt.

v. 503. Vulgo: ἆρά γ' ἂν πρὸς τῶν θεῶν, et μου.

v. 505. et 6. Hi duo verſiculi in unum vulgo coalescunt. Recte liber noſter ἡμῖν pro vulgato ὑμῖν, quod minus bene convenit praeſenti orationi.

v. 516. Liber noſter ut vulgo: ταῖς ἀφύαις. Paulo ante: ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς.

ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα Φητὶ θατέρῳ·
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα; —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσαμαι τυραννίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὁτιὴ βούλομαι, τουτων ἀπαλλαχθέντα
τῶν
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων,
ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὗ με νῦν ἀποσερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν· ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἄν, ἐν λοπάδι πεπηγμένον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ, καὶ μάθῃς ἃ 'γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν οἴομαί σ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

ΦΙ-

v. 523. Liber noster: ἡδέα. εἰ καὶ νῦν. v. seq. ὁτιὴ libri omnes. Brunckius, ne superstit exemplum, esse *dactylum* in prima sede, eius loco ponit ὅτι, strangulato versu.

v. 531. Vulgo: πεπιγμένον.

v. 534. Vulgo: σ' εἴομαί γ' ὡς. Tam saepe abundant versus graecorum poetarum his fulcimentis tot ineptarum

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μόνον οὐ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ σύ γ' ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμή 'σί σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάνυ γε· καὶ τούτοισί γ' ἐπιτρέψαι θέλω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.

rum particularum, ut videre iure poſſimus grammaticos, qui quod ignorarent, quid liceret graecis poetis, erroribus vindicandis, ut ipſi putabant, verſiculos iis particulis turpiſſime opplebant. Ego vero puto, nil facilius fieri poſſe ab homine graece docto, quam oſtendere, nihil fere certi poſſe ſtatui in graeca poeſi, ne ab iis quidem, qui exempla ſequuntur; licet fere nullos poetas ex plurimis temporis edacitas ſuperſtites fecerit. Ego certe pluribus locis ſecutus auctoritatem libri vetuſtiſſimi, ac diligentiſſime ſcripti, eas ſuſtuli, nihil dubitans, parum hinc a me verſuum rationi fuiſſe conſultum.

v. 541. τούτοισί γ'. Ita ut vulgo Rav. liber.

ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἦν, τὸ δεῖνα, τῇ διαίτῃ μὴ μένεις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὲ τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου λέγειν τι δεῖ
ναμὸν, ὅπως φανήσει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίσην τις ὡς τάχιστα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὢν,
ἢν ταῦτα παρακελεύῃ.)
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γάρ, ὡς
σοὶ μέγας ἔσ' ἀγών,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο νῦν,
οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ', ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομ' ἐγώ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος

χρή-

v. 548. Rav. liber: φαίησα.
v. 549. Rav. liber: τὴν κακίστην.

χρήσιμός ἐσ' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
θαλλοφόροι καλούμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.
ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλο-
γήσειν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαρρῶν πᾶσαν γλῶτταν βασά-
νιζε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς
ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἧττων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὔδαιμον, ἢ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστὶ δι-
καστοῦ,
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῶον, καὶ ταῦτα γέ-
οντος;
οὗ πρῶτον μὲν ἕρπειτ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι
δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ' εὐθὺς
προσιόντι
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κε-
κλοφυίαν·
ἱκετεύουσίν θ' ὑποπίπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτρο-
χροοῦντες·
Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ καὶτὸς
πώποθ' ὑφείλου
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ 'πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγο-
ράζων. —
ὃς

v. 562. Rav. liber: δ' ἂν ἐν.
v. 572. πρῶτον liber noſter. Vulgo: πρῶτα, et v. ſeq. προσιόντι, ut libri omnes, quod praeter neceſſitatem Brunckius convertit ingenio ſuo in προσιόν τις.
v. 575. Vulgo: ὑποκύπτοντες.

ὃς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔσω τὸ μνημόσυνόν μοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶτ' εἰσελθὼν, ἀντιβοληθεὶς, καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς,
ἔνδον, τούτων, ὧν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα·
ἀλλ' ἀκροῦμαι πάσας φωνὰς ἐόντων εἰς ἀπόφευξιν.
φέρ' ἴδω· τί γὰρ οὐκ ἔσιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαστῇ;
οἱ μέν γ' ἀποκλαίονται πενίαν αὑτῶν, καὶ προστιθέασιν
κακὰ πρὸς τοῖσίν οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν κατάθωμαι.
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει,

τὰς

v. 585. Ita liber noster, in quo tamen est τοῖς pro τοῖσιν. Nihil enim hoc in versu debet, ne delicatiores quidem aures, offendere. Vulgo: κακά γε πρὸς τοῖσιν. Brunckius autem ingenio suo: γ' οὖσιν ἕως ἂν παρισώσῃ.

v. 588. Brunckius sollicitat hunc versum ita ab omnibus libris exhibitum ut nos eum edidimus, vultque, poetam scripsisse ἀναπαθώμεθα τά γε. Postea quam tot libri, accedente uno praesertim maximae auctoritatis, in scriptura unius versus consentiunt, ut sint regulae, quas viri doctissimi ingeniosissime excogitarunt, melius esset, ut puto, nova exempla notare, quam ea, quae nobis errores videntur esse, nova addendo, veteraque delendo, corrigere.

τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι·
τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πα- 590
τὴρ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·
Εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς Φωνῇ, παιδὸς Φωνὴν ἐλέησας· —
εἰ δ' αὖ τοῖς χειριδίοις χαίρω, θυγατρὸς Φωνῇ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν.
ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἐς' ἀρχὴ, καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη; 595

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δεύτερον ἄν σου τουτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ οἴκου καταχήνην·
καὶ ταῦγαθά μοι μέμνησ', ἃ 'χεις, Φάσκων τὴν Ελλάδος ἄρχειν.

v. 596. Edidi hunc verſum, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vide quae diximus ad v. 588. Quia enim vulgo ita circumferebatur:

δεύτερον αὖ ταυτὶ γράψομαι τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην,

movit doctorum ingenia, eosque ad corrigendum excitavit. *Kuſterus* ut vulgo: ſed ταυτὶ in τουτὶ mutavit. *Fracinus* autem ἄν σου τουτὶ. *Davveſius* αὖ τοῦτο γράφομαι 'γώ, vel τουτὶ γράφομαι 'γώ. *Brunckius* tandem αὖ σου τουτὶ γράφομαι. Omnes vero τοῦ πλούτου, quod librarii de verſu ſuperiore per errorem in hunc coniecerunt. τοῦ οἴκου eſt ſententiae quidem maxime accommodatum. In libro Ravennate in margine ex veteri quidem ſed diverſa manu ſcriptum eſt γραφεται καὶ πλουτου. Ex quo intelligi poteſt in libris vetuſtioribus οἴκου ſcriptum fuiſſe.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πχίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεσι θεᾶσθαι.
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ Φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ἔῃσιν, τὴν καλλίσην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν Φορβειᾷ τοῖσι δικασκαῖς ἐξοδον ηὗλησ' ἀπιοῦσιν.
κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ τῳ δῷ καταλιπὼν παῖδ' ἐπίκληρον,
κλαίειν ἡμᾶς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ,
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σαφῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ.
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

ΒΔΕ-

v. 597. *τὴν Ελλάδος ἄρχειν.* Ita elegantiſſime liber noſter. Vulgo: *ἀρχή.*

v. 598. *παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεσι θεᾶσθαι: ut de aetate puerorum iudicemus, puberes ne an impuberes ſint.* Quem morem ad ſua quoque tempora Iuſtinianus perveniſſe teſtatur, qui *dignum eſſe caſtitate noſtrorum temporum* (ut ipſe inquit *Inſtitut.* L. I. tit. 22.) *exiſtimans*, haec abrogare, *bene putavit, quod in feminis etiam antiquis impudicum eſſe viſum eſt, id eſt inſpectionem habitudinis corporis, hoc etiam in masculos extendere*, lata lege, ut pubertas decimum quartum aetatis annum ſequeretur. Sed de his plura Petitus in Leges Atticas, et Florens in hunc Veſparum locum. Qui primum milites apud Graecos legebantur, nudos ſe praebebant, ut, ſi quod eſſet vitium in corpore, inſpiceretur. Id *Lucianus in Paraſito* teſtatur.

v. 603. Rav. liber: *καταλιπὼν*, ut vulgo, cuius loco Brunckius: *καταλάσαι.*

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ γάρ τοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔτι δ' ἡ Βουλὴ, χὠ δῆμος, ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψηφίσαι τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος, χὠ μέγας οὗτος κελακώνυμος ἀσπιδαπεβλὴς,
οὐχὶ πρόδωσειν ὑμᾶς φασὶν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
κοὐν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικασταῖς ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας·
αὐτὸς δ' ὁ Κλεὼν ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει,
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ πώποτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καί που 'στὶν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης ταμβάδ' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἷων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις,
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὑπηρεσίαν ἀποδείξειν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ, κἀναφανήσει

v. 619. Vulgo: καί τοι 'στὶν

πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὃ δέ γ' ἥδιον τούτων ἐστὶν πάντων, οὔ 'γὼ 'πιλελήσμην
ὅταν εἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κἄπειτ' εἰσήκουθ' ἅμα πάντες
ἀσπάζωνται διὰ ταῤγύριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ, καὶ τῷ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται·
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυτὴν μᾶζαν προσενέγκῃ,
κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· Φάγε τουτί.
Εντραγε τουτί — τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δεήσει,
εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄρισον παραθήσει,
καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ.
τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
εἶνου μεσόν· κἄτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ πεχηνὼς

βρω-

v. 626. κἄπειθ' εἰσήκουθ'. Ita libri omnes. Brunckius: κἀκπειθ' ἥκουθ'.

v. 629. Vulgo: τὸ τριώβολον. Deeſt articulus in libro noſtro.

v. 636. μὴ 'γχῇς. Ita liber noſter.

βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στάτιον κατέπαρδεν.
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω, καὶ τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
ὅστις ἀκούω ταῦθ', ὥσπερ ὁ Ζεύς;
ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. —
κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν,
κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες
καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δεδοικάς με μᾶλις' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα, δεδοικας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ
δ' ἀπολοίμην, εἴ σε δεδοικα.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

v. 639. Hic verſus vulgo in duos diſtinctus eſt, atque in ſecundo legitur: καὶ τὴς τοῦ Διὸς, v. ſeq. Vulgo: ὥπερ ὁ Ζεύς.

v. 644. ſeq. Ita vulgo editi ſunt:

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. κἂν ἀστράψω,
ποππύζουσιν, κἀγκεχόδασί με
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.

v. 649. Ridiculum eſt, ſenem ſibi ipſi reſpondere his verbis:

ἐγὼ δ' ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα,

quae verba ei vulgo tribuuntur. Recte igitur in libro noſtro haec *Bdelycleoni* tributa ſunt.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ὤφθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν.
καλῶς γὰρ ἤδειν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε·
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥσ' ἐγὼ-
γ' ηὐξανόμην ἀκούων·
καὶν Μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄξιν οὐκ ἐν αὐτῷ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀποφεύξιν παλάμας.
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπά-
νται χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.
πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον,
ἢν μή τι λέγῃς, ἤ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν μέν, καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
ἀλλ', ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.

εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω 'γὼ, τοῦτ' ταχέως με διδάξεις,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξομαι, κἂν χρῇ σπλάγχνων μ' ἀπέχεσθαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀκρᾶσαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον·
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι Φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός,
τὸν Φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων συλλήβδην τὸν προσιόντα·
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθούς, καὶ δημιοπρατα.
τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν.
ἀπὸ τούτων νυν καταΐθες μισθὸν, καταΐθες τοῖσι δικασαῖς ἐναυτοῦ,
ἐξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν,
γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

v. 674. Vide ad *Acharnenses* v. 597. τεθνήξω ed. Brunckius.

v. 681. τοῦ 'ναυτοῦ in libro nostro. Vulgo: τοῦ ἐναυτοῦ. Saepe enim occurrit in libris veteribus pervolvendis, observare, exscriptores librorum explicandae rei gratia articulos addere, qui saepe tamen versus corrumpunt. Cum enim ignorarent, utrum poetae syllabas licet breves, vel ante litteras asperas, vel ante aspirationes, vel aliis demum casibus producerent, medelam, qui non aderant, erroribus, iis afferre particulis existimabant,

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐ μέντοι· καὶ ποῖ τρέπεται δὴ πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐς τούτους τοὺς — Οὐχὶ προδώσω τὸν Αθηναίων κολοσυρτὸν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥήματίοις περιπεφθείς.
κἄθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ, κἀναφοβοῦντες·
Δώσετε τὸν Φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω. —
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.
οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ἤσθοντο τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
ὕρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.
σὺ δέ γ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι.

ΦΙ-

v. 694. λαγαρυζόμενον lib. noſt. ut Br. Vulgo: λαγαριζόμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς γ' ἀγλίθας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεί' ἐστὶν, τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι, καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων, μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾷς· οὓς αὐτὸς ἐλαύνων,
καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει,
ὅταν εἰσελθὸν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱὸς,
ὡδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθεὶς,
ἥκειν εἴπῃ πρῳ, κἂν ὥρᾳ, δικάσονθ'· ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται.
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ·
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἤν τις τὶ διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε,

ἐσπου-

v. 704. σοὶ δ' ἤν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς. Ita vulgo fere, et liber Ravennas. Alii: σοὶ δ' ἤν τις διδῷ. Brunckius: σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ex libro suo.

ἐσπουδάκατον· κᾆθ', ὡς πρίων, ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντανέδωκε.
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον· κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι·
ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς,
οὐκ ἀπολαύεις, πλὴν τοῦθ', ὃ φέρεις, ἀκαρῆ. καὶ τοῦτ' ἐρίω σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ ἄλευρον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦτ', ὧν εἵνεκ' ἐρῶ σοι·
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν· κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον ἦν ἄν.

εἰσίν

v. 715. Liber noſter: κωλαγρέτην. at v. 744. huius fabulae ſcriptum eſt perſpicue κωλακρέτου, atque ex alia manu ſupra vocem ipſam ſcriptum eſt κωλαγρέτου.

v. 721. Brunckius ex *Suida* ἀκαρές.

v. 723. βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι, καὶ τοῦτ' ὧν εἵνεκ' ἐρῶ σοι. Ita perſpicue liber noſter. Vulgo: καὶ τούτων ἕνεκ' ἐῤῥώσω.

v. 725. Rav. liber: ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν. Vulgo: τὸν ἐχθρὸν.

εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν.
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταξεν ἑκάστῃ,
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἕξων ἐν πᾶσι λαγώοις,
καὶ σεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύῳ, καὶ πυρίτῃ, 730
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοῦ ἐν Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ', ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὁπόταν μὲν δεῖσω' αὐτοί, τὴν Εὐβοίαν διδάσ- 735
σιν
ὑμῖν, καὶ σῖτον ὑφίσανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους
πορίειν·

v. 728. προσέταξεν. Ita liber noster ut vulgo. Brunckius cum Davvesio προσέταττεν. Fidem librorum sequor, etsi praecesserit ἐβούλοντο. In feminis concionem habentibus v. 676. ἅ με καλᾷ, et v. 678. ἅ σε φιλήσιεν. *Confer Nub.* v. 538. et 539. *Thesm.* v. 801. v. seq. idem error in libro nostro atque in aliis. In eo enim scriptum est: δημοτικῶν ἐν πᾶσιν λαγώοις. Emendatio Davvesii est.

v. 730. πυρίτῃ. Ita libri omnes, quibus noster etiam accedit. *Stephanus*, *Casaubonus* et *Brunckius* vellent πυριάτῃ, ut *Pollux*. Contra libri omnes, quibus haec comoedia Aristophanis continetur, primo modo scriptam illam vocem exhibent, atque ita *Eustathius*.

πορίειν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρώην, πέντε μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φεύγων, ἔλαβες κατὰ χοίνικα) κριθῶν.
ὧν εἵνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεί,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι σομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν,
ὅ τι βούλει, σοι,
πλὴν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς,
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾷν πολλῷ δεδόκησαι·
ὡς' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς συνθιασῶτα,
πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ,
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν
ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέν μοι
κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις
τοιαῦτ' ἐνουθέτει.

σοὶ

v. 747. Liber noſter: σκιπίωνας. Vulgo: σκίμπωνας.

v. 750. et ſeq. Ita vulgo hi verſus editi ſunt:

μηδ' ἀτενὴς ἄγαν γ' ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέ μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει.
σοὶ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανής.

Brun-

σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν
παρὼν ἐμφανὴς
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· 760
σὺ δὲ παρὼν δέχου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξυμφορὰ· χένδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρνην, ἥ τις 765
τὸ πέος τρίψει, καὶ τὴν ὀσφύν.
ἀλλ' ὅτι σιγᾷ, κοὐδὲν γρύζει, τοῦτ'
οὐ δύνατά με πρεσβύσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

γενναιοθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα.
οἷα τότ' ἐπεμαίνετ', ἔ- 770
γνωκεν γὰρ ἀρτίως.

λογί-

Brunckius particulam post ἄγαι sustulit, et ὄφελε fecit, postremumque versum ita effinxit ingenium secutus suum:

ἐμοὶ δ' αὖ παρών τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν.

Elegantius omnibus liber noster; cuius auctoritate duos versiculos fecimus v. 760. et 61. qui in unum vulgo hoc modo coaluerant:

καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ' αὖ παρὼν δέχου.

Idemque liber v. 751. ἀτεχνέμμαι.

v. 765. et seq. Ita hos versiculos Brunckius edidit:

πόρνην, ἥτις τὸ πέος τρίψει,
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγᾷ,
κοὐδὲν γρύζει,
τοῦτ' οὐ δύναται etc.

v. 770. et seq. Vulgo hi duo versus ita circumferuntur:

οἷ' ποτ' ἐπεμαίνετ', ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι.

Brun-

λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας,
ἃ, σοῦ κελεύοντος, οὐκ ἐπείθετο.
νῦν δ' ἴσως τοῖσί σοῖς
λόγοισι πείθεται,
καὶ σωφρονεῖ μέντοι μεθι-
στὰς ἐς τολοιπὸν τὸν τρόπον
πειθόμενός τέ σοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰώ μοι μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, τί μοι βοᾷς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.
κείνων ἔραμαι· κεῖθι γενοίμαν,
ἵν' ὁ κήρυξ φησί· Τίς ἀψήφι-
σος; ἀνισάσθω. —
κἀπισαίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς,
ψηφιζομένων ὁ τελευτοῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ σοι ψυχή;

πάρες

Brunckius ex ingenio:

οἷα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγιωκε νῦν.

At elegantissime liber noster cum rationi versuum, tum sententiae consulit.

v. 774. Vulgo: παρακελεύοντος.

v. 775. et seq. Vulgo:

νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται,
καὶ φρονεῖ μέντοι, μεθιστὰς ἐς τολοιπὸν τὸν τρόπον,
πειθόμενός τε σοί γ' — ἰώ μοι μοι — οὗτος, τί μοι βοᾷς.

Brunckius emendavit ingenio suo πιθόμενος.

v. 788. ποῦ σοι ψυχή. Ita liber noster elegantissime. Se ipsum namque ut alterum senex alloquitur. Vulgo ποῦ μου. Brunckius ποῦ μοι.

πάρες, ὦ σκιερά. μὰ τὸν Ἡρακλέα,
μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασαῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί σοι πείθομαι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποίου; φέρ' ἴδω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Αἰδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε,
αὐτοῦ μένων, δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ; τί λήρεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦθ' ἅπερ ἐκεῖ πράττεται.
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σκηλὶς λάθρα,
τωὶ τῆς ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
κἀγὼ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἴλη κατ' ὄρθριον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὕοντος, εἶσει κἀν ἐγρῇ μεσημβρινός,
οὐδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτί μ' ἀρέσκει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς δὲ τούτοις γ', ἢν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν, κἀν τὸν ἀπολογούμενον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πολλῷ γ' ἄμεινον· κἀμὲ λέγεται γὰρ τουτογί,
ὡς οἱ δικασαὶ, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παρ' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καλῶς,
ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν,
ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσιν.
κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεσρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ' ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν·

κἄτα

v. 818. Hic versus, quem primus omnium Brunckius intulit in comoediam, extat quoque in libro nostro.

κἄτα βδελυχθεὶς, ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κἄθ' εἶλκον αὐτόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δὲ, τί πρὸς ταῦτ' εἶΦ';

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκεν κοιλίαν ἔχειν·
Ταχὺ γοῦν καθέψεις ἀργύριον, ἦδ' ὃς λέγων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ὅσον κηλὶ τοῦτο δῆτα κερδανεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω Φέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅρα τὸ χρῆμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.
ἡκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἂν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσει πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάτειον, παντὸς πρὸ τῶν θυρῶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδοὺ, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ Φέρω,

v. 824. Liber noſter: ὀσφραινόμενος.
v. 828. Vulgo:
ὁρᾷς ὅσον περ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.
v. 834. ἀνοικοδομήσει. Ita vulgo, ut liber noſter. Vide ſupra ad v. 415. Davveſius et Brunckius ἀνικοδομήσει.

ὅσαπέρ γ' ἔφατκον, κἄτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς μέν, ἢν οὑρητιάσῃς αὐτῇ·
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σοφόν γε τουτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον
ἔξευρες ἀτεχνῶς φάρμακον σραγγουρίας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ πῦρ γε τουτὶ, καὶ προσέσηκεν φακῇ,
ἑοφεῖν ἐὰν δέῃ τι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' αὖ δεξιόν.
κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ἑοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἵνα γ', ἢν καθεύδῃς, ἀπολογουμένου τινὸς,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐν ἔτι ποθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸ τί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θήρῳον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεσι τουτί· καὐτὸς ὤναξ οὑτοσί.

ΦΙ-

v. 839. Brunck. ed. ἀμὶς γὰρ.
v. 851. Ita vulgo, ut liber noſter. Brunckius ex ingenio: θήρῳον ἄ πως ἐκκομίσαις τοῦ Λύκου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
οἷός περ ἡμῖν Φαίνεται Κλεώνυμος.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκοῦν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὅπλα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σύ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νυν, ὡς κάθημαι 'γὼ πάλαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ;
ἢ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεσιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βάλλ' ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ' ἐστὶν ἕτερον;

v. 863. Vulgo: κατεφαίνετο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνὸν ἁρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' ἆρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἄτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἢν τις εἰσάγῃ γραφήν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθι νυν, ἄγ' αὐτῷ δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτα χρὴ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἐστι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χοιροκομεῖον Ἑστίας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.

ΦΙ-

v. 869. Liber noster plane παρᾴξας et ἁρπάσας, quod, ut vult Brunckius, sollicitandum non est contra librorum omnium auctoritatem.

v. 876. Brunck. ed. ταυτὶ τ. ἔ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριῶν ἡμερῶν· ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδού.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νῦν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς οὗτοσὶ ὁ πρῶτός ἐστιν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἰς κόρακας· ὡς ἄχθομαι, ὅτιὴ 'πελαυθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐπὶ καδίσκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυσίχους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κἄλλισα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλὴν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἠδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτά, κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς,
φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν,
ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἀπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι,

παυ-

v. 896. et seq. Brunckius:

καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου.

παυσαμένοις τῶν πλάνων.
Ιήϊε Παιάν.

ΒΑΣΑΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, γᾶτον Ἀγυιεῦ τεῦ μοῦ προθύρου προπύλαιε
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ ναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν
παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν σφριγὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου, μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἥπιον αὐτὸν,
καὶ τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων
καὶ πιδακρύειν ἀντιβολεύντων·
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνευχόμεσθά σοι
καὶπρόδομεν ἐν νέοισιν ἀρχαῖς,
εἵνεκά γε τῶν προλελεγμένων.
εὔνοι γὰρ ἐσμὲν, ἐξ οὗ

v. 905. Vulgo:
ὡς παυσαμένοισι τῶν πλάνων.
v. 907. προπύλαιε libri omnes, πρὸς πύλας. Emendationem elegantem Brunckius excogitavit.
v. 911. et seq. Vulgo:
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἥπιον αὐτὸν,
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον τῶν γραψαμένων.
v. 919. et seq. Vulgo:
ξυνευχόμεσθα, καὶπρόδομέν σοί γ' ἐν νέοισιν ἀρχαῖς
ἕνεκα. Denique v. seq. ἐξότου.

τὸν δῆμον ἡσθόμεσθά σου .....
Φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
925 τῶν γενναιοτέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἴ τις θύρασιν Ἡλιαστὴς, εἰσίτω·
ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἀλώσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
930 κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν, ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλωὸς σύκινος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

935 ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει,
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' εἴεται.
ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;

ΚΥΩΝ.

αὖ, αὖ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεσιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.

ΣΩ-

v. 925. τῶν γενναιοτέρων. Ita liber noster. Vulgo: τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων, minus apte.

ΣΩΣΙΑΣ.

σίγα, κάθιζε, σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἣν ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταί, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμέ, καὶ τὸ ῥύπαπαι.
ἀποδρὰς γὰρ ἐς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν
κατεσκέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ, —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.
καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κἀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν μετέδωκεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.

ΒΔΕ-

v. 942. ἣν. Ita liber noster, ut vulgo. Brunckius: ἧς.
v. 951. ἢν προβάλλῃ liber noster. Vulgo: προβάλλει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ νῦν ἀφῆτέ γ' αὐτόν, ὡς ὄντ' αὖ πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μογοφαγίστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον ἐξεδήδοκεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγχω διακενῆς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μή, τοὐλοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰοὺ, ἰού·
ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας.
κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

ΣΩΣΙΑΣ.

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι, τρυβλίον,
δοίδυκα, τυρόκνησιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.

ἀλλ'

ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρᾷς, κἀπὶ καθίζεις οὐδέπω; 975

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χρᾶσθαι τήμερον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν κἀ δύσκολος,
κἀ ταῦτα τοῖς Φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ. 980

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ Φεύγων ἔπαθε κἀ Θουκυδίδης.
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
Χαλεπὸν μέν, ὦ ἄνδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου 985
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι, κἀ διώκει τοὺς λύκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε κἀ ξυνωμότης.

ΒΔΕ-

v. 975. Ante οὐδέπω Brunckius posuit personam Φιλοκλ. quare necesse ei fuit κἀπὶ καθίζεις mutare in καὐ καθίζεις contra librorum omnium auctoritatem. Meliora hoc loco vulgo, atque in libro nostro. v. 977. Vulgo: οὐκ ἂν.

v. 979. et seq. Personas apposui his versibus ex auctoritate libri nostri. Versus enim 979. male *Bdelycleoni* tribuitur, et aptior quidem est *Philocleoni*. Aeque v. 980. *Sosiae* melius convenit, quam seni iudicanti.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ δαιμόνι', ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνησι, καὶ λέξον μέγα.
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἅλαβες.
φησὶ κατακνῆσαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει,
καὶ τὰς ἀκάνθας· κοὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον.
αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ,
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴ, δάκνει.

ΦΙ-

v. 1002. Liber noster; ἐλέει τοὺς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αἰβοῖ.
τί τὸ κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι;
κακόν τι περιμένει με, κἀναπείθομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ' οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ, 1010
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κυζούμενα
αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταβήσομαι.
καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ 1015
ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν, γνώμην ἐμὴν
οὐδέν ποτ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος.

ΒΔΕ-

v. 1008. αἰβοῖ.
τί τὸ κακόν. Ita liber noſter. Vulgo: αἰβοῖ τὸ κακόν.
v. ſeq. vulgo περιβαίνει. Longe elegantius liber noſter, et planiſſima ſententia κακόν τι περιμένει με.
v. 1012. κυζούμενα. Ita liber noſter.
v. 1019. οὐδέν ποτ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος. Ita recte liber noſter. *Non lubens ego nunc illacrimavi, ſed quod lente ſum plenus.* Vulgo:
οὐδέ ποτέ γ' ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.
Bruncius particulam ἄν addidit ingenio ſuo praeter neceſſitatem:
οὐδ' ἄν ποτέ γ', ἀλλ' ἤ.
In hac ipſa fabula v. 1166. liber noſter:
ἐπ' ἀνθρακίδων ἐμπλήμενος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν εἰδέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύσας παράξον, κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, σὲ τῇδι τὴν ταχίστην περιάγω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὁδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αὕτη 'ντευθενί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐξηπάτητα, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φέρ', ἐξεράσω, πῶς ἄρ' ἠγωνίσμεθα;

ΒΔΕ-

v. 1025. τῇδι. Ita liber noster. Vulgo: τηνδί.

v. 1028. Liber noster: ἄρ', ubi vulgo γάρ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δείξειν ἔοικας· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.
πάτερ, πάτερ, τί πέπονθας;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· ποῦ 'σθ' ὕδωρ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔπαιρ', ἔπχιρε σαυτόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶπ' ἐκεῖνό μοι·
ὄντως ἀπέφυγε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί'.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν εἶμ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὴ φροντίσῃς, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίσασο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι.
ἄκων γὰρ αὖτ' ἔδρασα, κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου.

ΒΔΕ-

v. 1029. Liber noſter ἔοικας aptius, quam ἔοικεν. Corrigenda hinc verſio eſt. Nam δείξειν ἔοικας ad ἐξαπάτητας referendum eſt.

v. 1031. Liber noſter: εἶπε νῦν ἐκεῖνό μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'. ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῦ,
ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλε-
σθ'. ὑμεῖς δὲ τέως, ὦ μυριάδες
ἀναρίθμητοι,
νῦν μὲν τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι.
μὴ πέσῃ φαύλως χάμαζ', εὐλαβεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἔστι πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.
Νῦν αὖτε λεῴ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκὼς,

τὰ

v. 1039. πανταχοῦ libri omnes. Brunckius: πανταχοῖ.
v. 1040. In leg. 25. §. 15. ff. de hered. petit. θεωρίας visiones.
v. 1044. et seq. Ita vulgo:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ'. ὑ-
μεῖς δέ γε ταχέως, ὦ μυρι-
άδες ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν τὰ etc.

Brunckius ex ingenio:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες ὅποι βούλεσθ'.
ὑμεῖς ταχέως. ὦ μυριάδες δ'
ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι.

τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικρυπτῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν τόμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεὶς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίσρας περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ', εἴ τις ἐρασὴς,
κωμῳδεῖσθαι παίδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι γνώμην τιν' ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ.
οὐδ', ὅτε πρῶτον ἦρξε διδάσκειν, ἀνθρώποις φησὶ πιθέσθαι.
ἀλλ' Ηρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίσοις ἐπιχειρεῖν,
θρασέως ξυσὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύνιης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ πολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο

v. 1061. περῶν. Ita liber noster. Inepte vulgo: περιῶν.
v. 1065. Ita liber noster. Vulgo: ἦρξε, et φήσ' ἐπιθέσθαι.

περὶ τὴν κεφαλήν· φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὐ φησὶν δείσας καταδωροδοκῆσαι·
ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ' αὐτοῦ
τοῖς ἡπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
εἰ τοὺς πατέρας τ' ἤγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον·
κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ τοῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν,
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυριας συνεκόλλων,
ὥσ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρτὴν,
πέρυσιν καταπροὔδοτε, καινοτάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,
ὡς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καί τοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πώποτ' ἀμείνονʼ ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδὲν ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα·
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισαι,

εἰ

v. 1073. Vulgo: ὑπὲρ ὑμῶν.
v. 1082. Ita liber noſter, et Brunckius. Vulgo: πόλλ' ἐπὶ πολλοῖσιν ὄμνυσι.

εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
ἀλλὰ τολοιπὸν τῶν ποιητῶν,
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κἀξευρίσκειν,
στέργετε μᾶλλον, καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
ἐσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων· κἂν ταῦτα ποιῆθ', ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ω πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις,
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,
πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν
δ' οἴχεταί γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων
δεῖ τῶνδε ῥώμην
νεανικὴν ἔχειν. ὡς ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω
γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν,
καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν.

v. 1097. Vulgo: μάχαισι.

v. 1103. et ſeq. Ita vulgo hi verſiculi:
δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολλῶν etc.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,
εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μᾶσον διεσφηκωμένον,
ἢ τίς ἡμῶν ἐστιν ἡ 'πίνοια τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τὠρύοπύγιον,
Αττικοί, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες,
ἀνδρικώτατον γένος, καὶ πλεῖσα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελήσαμεν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν, καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,
σὰς ἀνὴρ πρὸς ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἐπαυσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρα.
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν στρατὸν διέπτετο.
εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Αττικοῦ καλεῖσθαι σφῆκος ἀνδρικώτερον.

ΗΜΙ-

v. 1111. Ita liber noſter. Vulgo:
ἤ τις ἡμῶν ἐστὶν ἡ 'πίνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος.
Brunckius ἡμῶν ſuſtulit, ut verſum reſtitueret.
v. 1116. ὠφελήσαμεν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος.
Ita liber noſter. Vulgo:
ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθεν ὁ βάρβαρος.
Brunckius emendavit ἦλθ' ὁ. Sed ne ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν quidem eſt aptum concludendae ſententiae.
v. 1121. σὰς ἀνὴρ πρὸς ἄνδρ'. Ita liber noſter. Vulgo:
πᾶς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ'.
v. 1123. Vulgo: ἀπεωσάμεσθα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἆρα δεινὸς ἦ τόθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι
καὶ κατεσρεψάμην
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥᾴστην εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
Φροντίς· ἀλλ' ὅσις ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος.
τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες,
αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν, ὃν κλέ-
πτουσιν οἱ νεώτεροι.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλαχοῦ σκοπεῖτε ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίκιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.
πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἡρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυστολώτερον·
εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
ξυλλέγοντες γὰρ καθ' ἑσμοὺς, ὥσπερεὶ τἀνθρήνια,
οἱ μὲν ἡμῶν, σὺ περ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἐνδεκα,
οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις,
ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἔς τε τὴν ἄλλην δίκαιταν ἑσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀπορίζομεν βίον.

v. 1134. et seq. Ita vulgo hi versus:

Φροντίς. ἀλλ' ὃς ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
καὶ τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμὲν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

Brunckius καὶ sustulit.

ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἱ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
τοῦτο δ' ἔς' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀτρατεύτος ὢν
ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ
ὅστις ἂν μὴ ἔχῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

v. 1156. τοῦτο δ' ἔς' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις. Ita liber noster, ut Brunckius ex ingenio edidit.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσεν παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἄπαξ
ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸν τρίβων' ἄφες·
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν,

v. 1166. ἐμπλήμενος. Vide, quae supra diximus ad v. 1019. Vulgo: πεπλησμένος.
v. 1172. ἔπειτα παῖδας. Vulgo: παῖδα.

ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, καὶ μὴ λάλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι, πρὸς πάντων θεῶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἱ μὲν καλοῦσι Περσιδ'· οἱ δὲ καυνάκην.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμοιτίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κοὐ θαῦμά γ'· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγώ;
μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
ἐοικέναι μάλιστα Μερύχου σάγματι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πόθεν, ὦ 'γάθ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ μοι
ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.

ΦΙΛΟ-

v. 1185. Vulgo γέ τοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ὦ 'γαθὲ,
καὶ σῆθ' ἁναμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τι μου κατήρυγεν. 1190

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀναβαλεῖ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τιὴ, τί δή;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἵν' ἐξέλῃς με, πρὶν διερρυηκέναι. 1195

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς.

ΦΙ-

v. 1189. καὶ σῆθ' ἁναμπισχόμενος. vulgo:
καὶ σῆθί γ' ἀμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνθες πόδ', ὦ 'τᾶν, κἀπόβαιν' ἐρρωμένως,
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀδικεῖς γ' ἐμὲ,
ἐς γῆν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε καὶ τὸν ἕτερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν ἐς τῶν δακτύλων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἔστι πυρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κακοδκίμων ἐγὼ,
ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλευσίως
ὠδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνιστον.

ΦΙ-

v. 1200. Rav. liber: ἔνθες πόδ', et κἀπόβαιν' ἐρρωμένως, ubi vulgo κατάβαιν', et Brunckius, cui utrumque displicet, κἆτα βαίν'. Sed utrumque aptissimum sententiae est.

v. 1202. Liber noster: ἐς γῆν πολεμίαν, ubi vulgo ἐς τὴν πολεμίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτῳ
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. 1210

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔγωγε. 1215

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

. . . . . πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μὲν, ὡς ἡ Λαμί' ἀλοῦσ' ἐπέρδετο·
ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὴ 'μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,
οἵους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.

ΦΙ-

v. 1212. σαυλοπρωκτιᾶν. *Lucianus in Praeceptore Rhetorum* μεταφέρει τὴν πυγήν.

v. 1217. ὡς δ. Ita liber noster. Eleganter etiam v. 1224. μῶς καὶ γελᾶν, repetens, ut fit in festivis sermonibus, eadem iocis verba. Vulgo minus eleganter μῶς καὶ γελᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγῷδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ σκαιὲ, κἀπαίδευτε, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος.
μῦς καὶ γαλῆ, μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μεγαλοπρεπεῖς.
ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ,
πλὴν ἐς Πάρον· καὶ ταῦτα δύ' ἀβολὼ φέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα
Ἐφυδίων παγκράτιον Ἀσκώνδα καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιός· ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας, καὶ λαγόνας, καὶ
θώρακ' ἄριστον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε, παῦ'· οὐδὲν λέγεις.
πῶς δ' ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον, θώρακ' ἔχων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.

ἀλλ'

v. 1232. καὶ χέρας καὶ λαγόνας καὶ. Ita liber noster. Vulgo: καὶ χέρας λαγόνας τε καὶ.

ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι; παρ' ἀνδράσι ξένοις
πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ' Ἐξαγασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ', ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγῷδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον, ὢν βούπαις ἔτι,
εἷλον, διώκων λαιδορίας, ψήφοιν δυοῖν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν κατακλινῶ; φράζ' ἀνύσας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐσχημόνως.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὧδι κελεύεις κατακλιθῆναι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς δαί;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμνασικῶς
ὑγρὸν χύτλαστον σεαυτὸν ἐν τοῖς ῥώμασιν.
ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων·
ὀροφὴν θέασαι· κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον·
ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν. —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἐσιώμεθα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται
εἰσὶν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλεών,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ακέσορος.
τούτοις ξυνὼν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀληθὲς, ὡς οὐδείς γε Διακρίων δεδέξεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἶμ' ἐγὼ Κλέων·
ᾄδω δὲ πρῶτος Αρμοδίου· δέξει δὲ σύ.
οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἐγένετ' Αθηναῖος —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ οὕτω γε πανοῦργος κλέπτης —

ΒΔΕ-

v. 1260. Liber noſter Ακέσεος, ut vulgo. Brunckius ex conjectura eleganter Ακέσορος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ σὺ δράσεις; παραπολεῖ. βοώμενος
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δέ γε,
ἐάν γ' ἀπειλῇ, νὴ Δί', ἕτερον ᾄσομαι.
ὦ 'νθρωφ', οὗτος ὁ μαινόμενος,
τὸ μέγα κράτος,
ἀνατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν;
ἃ δ' ἔχεται ξοπάς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ'; ὅταν Θέωρος, πρὸς ποδὸν κατακείμενος,
ᾄδει, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,

Αδμή-

v. 1267. τουτὶ σὺ δράσεις. παραπολῇ. βοώμενος. Ita liber noſter. σὺ δράσεις libri omnes. At ei bellum cum *Marklando* et *Koenio*, viris doctiſſimis, Brunckius movit, quorum primus ei ſubſtituit σύ γ' ᾄσεις, reliqui σύ γ' ᾄδεις. Sed haec emendatio, pace dicam horum hominum praeclariſſimorum, intempeſtiva eſt: tum quia id tot librorum veterum auctoritas non patitur, tum quia δράσεις hoc loco magis, quam ᾄδεις, eſt elegans. Iocus eſt facetiſſimus ob ambiguitatem ſententiae praecedentis, quae dubium facit, num ad *Bdelycleonem*, an ad *Athenienſes* generatim pertineat. Quare *Bdelycleo* accipiens ſententiam illam in eam partem, quaſi ad omnes Athenienſes pertineret. τουτὶ σὺ δράσεις; reſpondet. *Es enim Athenienſis. At ſi id facies*, παραπολῇ etc.

v. 1276. Liber noſter: ὁ Θέωρος.

v. 1276. Rav. liber: ᾄδει, ut vulgo; quod Brunckius in ᾄδῃ convertit, de qua re alio loco diximus.

Αδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖ-
ρε, μαθών. τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.
τούτῳ τί λέξεις σκολιόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡδικῶς ἐγώ·
οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν,
cὐδ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κἄτ' ἄρσεται
χρήματα καὶ βίαν
Κλειταγόρᾳ τε κἀ-
μοὶ μετὰ Θετταλῶν —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πολλὰ δὴ διεκόμισας σὺ κἀγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίσασαι·
ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν·
κἄπειτ'

v. 1277. et seq. Vulgo hi duo versiculi ita scripti sunt:
Αδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθών.
τοὺς ἀγαθοὺς φίλα.
v. seq. liber noster, ut Brunckius, ὡδικῶς ἐγώ.
v. 1281. Liber noster: ἀμφοτέροισι.
v. 1287. σὺ κἀγώ. Ita liber noster. Vulgo: σύ τε κἀγώ.

κἄπειτ' ἀποτίναν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἢν ξυνῇς γ' ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς. 1295
ἢ γὰρ παρῆσαν τὸν πεπονθότα·
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀσεῖόν τινα,
Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἢ Συβαριτικὸν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ συμποσίῳ· κἄτ' ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥσ' ἀφεὶς σ' ἀποίχεται. 1300

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδὲν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν, μηδεν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

πολλάκις δὴ δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι, 1305
κἀμὲ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, οὐκ τῶν Κρωβύλου,
οὗτος, ὃν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῇ γὰρ, ἥπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ'· ἔτ' 1310
ἐκεῖ
μόνος μόνοις
τοῖς Πενέσταισιν ξυνῇν
τῶν Θετταλῶν,

v. 1307. οὗτος ὃν γ' ἐγώ. Ita liber noster. Vulgo: ὅντιν' ἐγώ. Ibidem ῥοιᾶς, ut vulgo, quod Brunckius ingenio suo in ῥοᾶς convertit.

v. 1311. et seq. Vulgo:

μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταισι ξυνῇν τῶν Θετταλῶν,

Ex quo Brunckius duos fecit,

αὐτὸς πενέσης ὢν ἐλάττων οὐδενός.
ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' ΑριΦράδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὄντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενός,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.
εἰσί τινες, οἵ μ' ἔλεγον, ὡς καταδιηλλάγην,
ἡνίκα Κλεώνι μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
κἀμέ με κακίαις ἔκνισε· κἄθ', ὅτ' ἀπεδαιρόμην.
οἱ 'κτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταυτὶ κατιδών, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

v. 1314. *αὐτὸς πενέσης.* Servi quoque *πενέσαι.* Ita epigramma apud Laertium in Arcesila: *πολλῶν πενεσέων προσφιλέστερος*: *multis servis eris carius*, ut *Rossius* v. c. in Exercitationibus Laertianis recte vertit. Idemque Eustathii locum attulit, in quo hic Vesparum locus significatur.

v. 1315. et seq. His vulgo versibus *Semichori* appositi sunt, quorum ne vestigium quidem est in libro nostro.

v. 1326. Liber noster, ut vulgo, *κακίσαις.* Sequens autem versus ita in eo legitur:

οἱ ἐκτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα μ' οἱ θεώμενοι.

v. 1329. *ἐκβαλῶ.* Ita liber noster. Vulgo: *ἐκβάλλω*; et v. seq. *ταυτὶ*, vulgo *ταῦτα.*

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς σέγειν.
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς
κεραμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς σέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα σιζόμενος βακτηρίᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν,
καὶ τῶν ξυόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἵππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
εὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνεπλήτο πολλῶν κἀγαθῶν,

v. 1333. Vulgo: τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς. Inepte. Liber nofter fententia planiffima: τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς σέγειν. Corrigenda hinc verfio. Rationem vero reddens *Xanthias*, quamobrem μακάριαι fint χελῶναι τοῦ δέρματος, amplificansque fententiam, teftam laudat: ὥστε τὰς πλευρὰς σέγειν, concluditque fententiam iisdem verbis, quibus eamdem inchoaverat. Quod certe eft magis elegans, quam fi, ut vulgo, fcribas: ὥστε τὰς πλαγὰς σέγειν.

ἐνήλατ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχήμενον·
κἄτυπτε δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ἤκασεν Λυσίστρατος·
Εοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί,
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι. —
ὁ δ' ἀνακραγὼν, ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι,
τὰ θῆρα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διαπεκαρμένῳ.
εἰ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράσου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφρασον ἤρετ'· Εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾶς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολοιχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί; —
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέσατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ 'μέθυεν, εἶκαδ' ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν
ἐπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ 'ῤῥήσεθ', ὑμᾶς,
ὦ πονηροὶ, ταυτηῖ τῇ
δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ δώσεις αὖριον τούτων δίκην
ἡμῖν

v. 1345. ἐνήλατ'. Ita liber noster, quod contra librorum veterum auctoritatem de suo loco movendum non est.

v. 1347. In libro nostro deest δή.

ἡμῖν ἅπασι, καὶ σφόδρ' εἰ νεανίας.
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰὴ, ἰεῦ, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν ἆρά γ' ἴσθ' ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰβοῖ.
τάδε μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἅπιτε γάρ; ποῦ 'σθ' Ηλιαστής; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· Φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὁρᾷς, ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν εἵνεκ' ἀπόδος τῷ πέει τῳδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιλεῖς, εἰδ' ὅτι·
ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἑτέροις αὖτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνή,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν οὗμος υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος, ἔξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γάρ εἰμι, κοὐ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπρισοκαρδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περὶ 'μοῦ δέδοικε, μὴ διαφθαρῶ.
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.

v. 1380. Liber noster: οὐκ ἅπασι ποῦ 'στιν.

v. 1385. ὁρᾷς ἐγώ σ' ὡς. Ita liber noster ut vulgo. Brunckius: ὁρᾶ δ' ἐγώ σ' ὡς.

ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι, τάσδε τὰς δᾷδας
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἵως ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ οὗτος, οὗτος, στυφεδανὲ, καὶ χοιρόθλιψ,
ποθεῖν, ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.
οὔ τοι καταπροίξει, μὰ τὸν Απόλλω, τοῦτο δρῶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίαν αὐλητρίδα;
τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', αὕτη που 'στί τοι γ' ἡ Δαρδανίς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾷς καίεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δᾷς ἥδε;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δᾷς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;

ΒΔΕ-

v. 1401. Liber noſter δαίτας, ex quo coniici facile poteſt, poetam hoc loco δᾷδας ſcripſiſſe, ut ſaepiſſime verſibus ſequentibus eadem voce uſus eſt. Vulgo: δετὰς.
v. 1411. Vulgo: που 'στὶ σοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρωκτός ἐστιν οὑτοσί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί λέγεις σύ; ποῖος ὄζος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἆ, ἆ, τί μέλλεις δρᾶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγειν ταύτην λαβὼν
ἀφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον νῦν ἐμοῦ.
Ολυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ,
Εφουδίων ἐμαχέσατ' Ασκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θένων
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηρεῖ μὴ λάβῃς ὑπώπια.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ολυμπίαν.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἴθι, μοι παράσηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν·
ὁδὶ γὰρ ἀνὴρ ἐστιν, ὅς μ' ἀπώλεσεν.
τῇ δαδὶ πάιων, καὶξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δεκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ἃ δέδρακας πράγματ' αὖ; δεῖ κἀδίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥσ' εἶθ' ὁτιὴ ταύτῃ διαλλαχθησομαι.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

οὔ τοι, μὰ τὼ θεώ, καταπροίξει Μυρτίας,
τῆς Αγκυλίωνος θυγατέρος κἀΣωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ Φορτία.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

μὰ Δία, μὴ 'μοί γ', ὦ μέλε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
θρασεῖα κἀμεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ω κύον, κύον,
εἰ, νὴ Δί', ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἂν μοι δοκεῖς.

ΑΡ-

v. 1429. Ita liber noster. Vulgo: ὁδὶ γάρ ἐστιν ὅς μ' ἀνὴρ ἀπώλεσε.
v. 1445. Brunckius: δοκοῖς.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅσις εἶ,
πρὸς τοὺς Ἀγορανόμους βλάβης τῶν Φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τι σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν· ὀλίγον μοι μέλει.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἀληθὲς, οὗτος;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ σὺ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ,
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γε τοι κλητῆρ' ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὕβρεως; μὴ, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν.
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
ἢν ἂν σὺ τάξῃς καὶ χάριν προσείσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ'

v. 1460. προσείσομαι. Ita liber noster. Vulgo: προίσομαι.

ἀλλ' ἐλθὲ δευρὶ πρότερον, ἐπιτρέπεις ἐμοί,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τολοιπὸν, ἢ σύ μοι φράσεις;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπισὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
Ἔρδοι τις, ἢν ἕκαστος ἐν εἰδείη τέχνην. —
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς οἷ' ἀπεκρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον —

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὰν κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας, ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπζίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

ΚΑ-

v. 1469. ὢν ἱππικῆς. Liber noster. Vulgo: τῆς ἱππικῆς. v. 1474. αὐτὸς ἀπεκρίνατο.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην Ἄρχων καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὖ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.
ἀλλ' ἀράμενος οἴσω σε —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί ποιεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους. 1485

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ' —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὀλίγον μοι μέλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.
ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις.

ΧΟΡΟΣ.

ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας, 1490
τὸν πρέσβυν, οἵ μετέσῃ
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἑτέρα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν,
ἢ μέ-

v. 1483. ἀράμενος οἴσω σε. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo: ἀράμενος ἔγωγε.

ἢ μέγα τι πείσεται
ἐπὶ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.
τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποσῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεί.
καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.
πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοί,
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι,
τυχὼν ἄπεισιν, διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος.
οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ

ξυνε-

v. 1494. et seq. Vulgo:

ἢ μεταπείσετ' ἐπὶ
τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

Brunckius ex ingenio:

ἢ μέγα τι πείσεται
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.

v. 1506. Vulgo: παῖς ὁ Φιλοκλέωνος οὐδενὶ.

Brunckius:

παῖς Φιλοκλέωνος οὐδενὶ,

ut verſiculi legibus ſuis reſpondeant. Aut enim veterum eſt librorum auctoritas labefactanda, aut illorum eſt auctoritati quieſcendum, ſi quicquam eos valere putamus, et ſi exiſtimamus, poetas vetuſtiores graecos, comicos maxime, aures ſonumque ſecutos, peculiarem quamdam ſcribendi rationem adhibuiſſe, quam ignoramus. Abſurdum enim eſt, credere, nos tenere poſſe omnia, quae licere potuerunt atticis poetis, comicis maxime vel in verſuum genere, vel in eorum ratione, modis, numeris, pedibusque. Poſſemus quidem omnes verſus Ariſtophanis ad digitos dimetiri ſecundum eas regulas, quas grammatici

ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τὸν Φύσαντα σεμνοτέροις
κατακοσμῆσαι πράγμασι;

matici temporum obſcuriſſimorum nobis tradiderunt. At ſi verſus iis regulis non reſpondent, licebit ne eosdem emendare contra librorum, antiquiorum, diligentiſſimeque ſcriptorum auctoritatem? Apud me certe, niſi apertum vitium ſit, plus valet antiqui et probati unius libri auctoritas, quam ſententia atque opinio omnium quot ſunt recentiorum temporum grammaticorum.

v. 1512. Vulgo: τοὺς Φύσαντας.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε δὴ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ἐρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν κρόνους
τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλῆθρα χαλάσθω τάδε. καὶ δὴ γὰρ
σχήματος ἀρχὴ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης,

οἷον

v. 1515. εἰσκεκύκληκεν. Ita liber noster. Vulgo: εἰσκέκληκεν.

οἷον μυκτὴρ μυκᾶται, καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῖθ' ἑλλέβορον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ, —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τάχα βαλλήσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κατὰ σαυτὸν ὅρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
τρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ εὖ, μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρε νῦν ἀνείπω, καὶ ναγωνισὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδὸς φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησίν τις, ἢ οὐδείς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἷς γ' ἐκεινοσὶ μόνος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ὁ κακοδαίμων ἐσίν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

υἱὸς Καρκίνου

ὁ μέσατος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐσ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὦ ζυρὲ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφὸς αὐτοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλὴν γε καρκίνους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξὺς, ἢ Φάλαγξ;

ΒΔΕ-

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Καρκίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς, ὦ 'ζυρέ.
ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ.

ΧΟΡΟΣ.

φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄγ' ὦ μεγαλώνυμα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
καὶ θὶν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυνίχειον
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος,
ᾄζωσιν οἱ θεαταί.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστρισον σεαυτὸν,

v. 1557. Liber noſter: βεμβικίζωσιν. Vulgo: βεμβηκίζωσιν.
v. 1566. ἰδόντες ἄνω σκέλος. Ita liber noſter.
v. 1568. Tres primos huius *Semichori* verſus ita edidi, uti ſcripti ſunt in libro noſtro, eos in ſex verſiculos ad fidem libri ſui Brunckius diſtinxit.

ῥίπτε σκέλος οὐράνιον· βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖσι τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

v. 1569. βέμβικες. Ita liber noster. Vulgo: βέμβηκες.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Εὐριπίδης ἐν τοῖς ΘεσμοΦορίοις ὑπὸ γυναικῶν κατηγορηθεὶς, τὴν Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ βοήθειαν ἐπικαλεῖσθαι ἠναγκάσθη. πρὸς τοῦτον οὖν μετὰ Μνησιλόχου κηδεστοῦ προσῆλθε, δεησόμενος τῆς ἰδίας δυσυχίας προσασίαν λαβεῖν· ἀλλ' Ἀγάθωνος αὐτῷ παρεῖναι, καὶ συνδικεῖν οὐκ ἐθέλοντος, Μνησίλοχος, ἅσμενος καὶ ἑθελοντὴς, τὴν αὐτοῦ προσασίαν αὐτῷ ὑπέσχετο. καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος, πρὸς τὴν τῶν ΘεσμοΦορίων ἑορτὴν ἦλθε. καὶ ἐκεῖ ἐν μεγίστῳ γυναικῶν πλήθει τὴν δίκην ὑπὲρ Εὐριπίδου γενναίως ὑπέσχε. ἀλλ' ἀναγνωρισθεὶς ἀνὴρ ὢν ἐν σχήματι γυναικὸς, τὴν τῆς Φυλακῆς ἐψηφισμένην ζημίαν Φεύγειν οὐκ ἐδυνήσατο. μετ' ὀλίγον δὲ τέχνας καὶ μηχανήμασι τοῦ Εὐριπίδου ἐκεῖθεν ἀβλαβὴς ἀπέΦυγεν.

Adnotationes in Thesmophoriazusas.

Deest omnino Argumentum in libro Ravennate. Feminas Athenienſes, Thesmophoria celebraturas, a menſa ſe abſtinuiſſe, auctor eſt *Plutarchus in Iſide.* Thesmophoria vero ab Eleuſiniis parum discrepabant, quorum exemplo *Severus* παννυχίδας inſtituit, ἐπιτελεσθείσας, ut inquit *Herodianus* Lib. III. c. 26. ὡς μυστηρίων ζῆλον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΓΑΘΩΝ.
ΚΗΡΥΞ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ.
ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἆρα πότε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
εἶέν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι, ποῖ μ' ἄγεις, ὦ Ὑριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅσ' αὐτίκα
ὄψει παρεσῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.
οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ, ἃ γ' ἂν μέλλεις ὁρᾶν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ἆρ' ὁρᾶν δεῖ μ';

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἃ γ' ἀκούειν δέῃ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς μοι παρωνεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.

v. 2. ἀλοῶν. Suidas: ἐξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν.
v. 4. ὦ Ὑριπίδη. Ita liber noster. Vulgo: ὦ Εὐριπίδη.
v. 5. Rav. liber: ὅσ' αὐτίκα, vulgo: ὃς αὐτίκα.

οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν οὔθ' ὁρᾶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στὶν ἡ φύσις,
τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς χωρίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
καὶ ζῷ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτα μηχανήσατο,
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ,
ἀκοὴν δὲ χοάνης ὥτα διετετρήνατο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω, μήθ' ὁρῶ;
νὴ τὸν Δί' ἥδομαί γε τουτὶ προσμαθών.
οἷόν τι που 'στὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς ἂν οὖν;
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύρειμ', ὅτι
ἔτι προσμάθω, μὴ χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη

ΕΥ-

v. 20. ἥδομαί γε. Ita liber noster et nonnulli ex editis libris. Alii vulgo: ἥδομαι γὰρ. v. seq. οἷόν τι που 'στὶν. Ita liber noster. Vulgo: οἷόν τε.

v. 24. προσμάθω. Ita liber noster. Vulgo: προσμάθοι et προσμάθοις. Hunc locum Brunckius ex ingenio *Reiskium* secutus in animadversionibus in Comoedias Aristo-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. 25

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰδού.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τὸν Ἡρακλέα

οἶμαί γε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα νῦν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

σιωπῶ.

ΕΥ-

Aristophanis ita vellet legere tum praeter necessitatem, tum contra librorum omnium auctoritatem: τούτοισιν ἐξεύροις ὅπως μὴ ἔτι προσμάθω etc. v. 27. et seq. Ita omnino hic locus constituendus est. Alii: ΕΥΡ. σίγα νῦν. ΜΝ. σιωπῶ θύριον. ΕΥΡ. ἄκουε. ΜΝ. ἀκούσω, καὶ σιωπῶ τὸ θύριον. *Eur. Tace nunc. Mn. Taceo ostiolum. Eur. Auscultabo, et tacebo ostiolum.* Quam haec ridicula sunt! Quid est enim *tacere ostiolum*? *Euripides* detrectantem *Mnesilochum* facere ea, quae ipse vellet, atque audire, quae dicturus esset, arcessit his verbis: βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. Ille vero ἰδοὺ inquit, ostendens, promtum ad audiendum se esse. Tum Euripides ostiolum ei demonstrat, quod vidisse se ille affirmat. Cum haec uterque tractant, alio mentem suam advertit *Mnesilochus*, qui loqui etiam gestiebat. Hinc Euripides ei: σίγα νῦν, inquit. Cum itaque morosus respondisset Mnesilochus: σιωπῶ, ad sermonem suum Euripides aggreditur: θύριον. . . . dicturus θύριον ὁρᾷς τοῦτο; sed videt hominem ad alia intentum esse. Qua de re omissa oratione, ite-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

θύριον . . . .

ἄκουε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀκούσω, κἀγὼ σιωπῶ . . . . τὸ θύριον. . . .

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐνθάδε δ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει
ὁ τραγῳδοποιός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖος οὗτος ὦγάθων
ἔστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τίς Ἀγάθων;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν ὁ μέλας ὁ καρτερός;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὔκ· ἀλλ' ἕτερός τις· οὐχ ἑώρας πώποτε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν ὁ δασυπώγων;

ΕΥΡΙ-

iterum ἄκουε dicit. Mnesilochus itaque, ceteris omissis rebus, ἀκούσω et σιωπῶ respondet, atque ut Euripidi ostendat, audivisse se illa, quae modo ipse fuerat loquutus, τὸ θύριον . . . . ait, cuius vocis occasione Euripides suam orationem prosequitur: ἐνθάδε δ' Ἀγάθων τυγχάνει οἰκῶν etc. *Eur. Videsne ostium illud? Mn. Video mehercule. Eur. Tace igitur. Mn. Taceo. Eur. Ostium . . . Ausculta. Mn. Tacitus auscultabo. Ostium. . . . Eur. In his versatur aedibus Agatho etc.*

v. 28. Brunckius sine causa vellet, ut legeretur ἀκούω. v. seq. alii ἐνταῦθα.

v. 32. 33. οὐχ ἑώρας πώποτε. Ita recte Davvesius. Vulgo: ἑώρα-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἑώρας πώποτε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὔτοι γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ', ἀλλ' οὐκ εἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τίς αὐτοῦ, πῦρ ἔχων καὶ μυρρίνην,
προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εὔφημος πᾶς ἔσω λεώς,
σόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθήρ,
κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

βομβάξ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα, τί λέγεις;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τε ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθων.

ΜΝΗ-

ἑώρακας πώποτε. Unde Kuſt. dedit: ἑώρακάς ποτε. Sed obſervatum eſt, πώποτε, non ποτε, cum Perfecto iungi. Liber noſter: ἑόρακας.

v. 43. Vulgo πνοιάς. Totius huiusce loci verſus ad auctoritatem libri Ravennatis edidimus. Eos Brunckius alio modo diſtinctos edidit.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

βομβαλοβομβάξ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων
πρᾶμος ἡμέτερος. . . .

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν βινεῖσθαι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

55 τίς ὁ φωνήσας;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νήνεμος αἰθήρ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἀσπίδας ἐπῶν.
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
60 καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ χοανεύει.

ΜΝΗ-

v. 53. Vellet Brunckius pro πρᾶμος legeretur cum *Scaligero* πρόμος. Sed fuſtentant eam vocem libri omnes, in primisque liber noſter.

v. 58. κάμπτει δὲ νέας ἀσπίδας ἐπῶν. Ita liber noſter, melius quam ut vulgo ἀψίδας ἐπῶν.

v. 61. γογγυλίζει. Ita libri omnes, ut liber Ravennas. Contorſit verbum hoc Brunckium, qui id verſui non aptum vidit. Itaque ingenio ſuo γογγυλέει fecit, adiiciens Ariſtophani verbum, quod ille non adhibuerat. Eſto iam, ineptum eſſe anapaeſtis illud verbum? Quaero iam, quoniam librorum omnium auctoritas ei favet, pedes ne, an ex pedibus redundantem

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κἀμὴ λακπάζει.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τίς ἀγριώτας πελάθει θριγκοῖς;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὃς ἕτοιμος σοῦ τοῦτο ποιητοῦ
τοῦ καλλιεπους, κατὰ τοῦ θριγκοῦ,
συγγογγυλίσας, κἀμὲ συστρέψας,
τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦπου νέος γ' ὢν ἦσθ' ὑβρισὴς, ὦ γέρων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν. σὺ δὲ
Ἀγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.

ΘΕ-

tem ſonum poetam, praeſertim comicum, quaeſiviſſe putemus? Verſus hic mirificum ſonum edit. At in pedibus vitium eſt. Ita ſaepe apud latinos italosque magni nominis poetas occurrit, videre verſus pedibus ad digitos nequaquam numeratis, ſonoros ac probatos eſſe. Alia huiuscemodi apud Ariſtophanem occurrunt, quae ſuis locis adnotavimus; quaeque, dum meliora libri veteres non afferent, conſervanda erunt, ut in libris ſaltem veterum poetarum non verba recentiorum doctorum hominum, ſed veterum exemplorum habeamus.

v. 64. ἀγριώτας. Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀγροιώτας, ut verſus rationi conſulat.

v. 66. κατὰ τοῦ θριγκοῦ. Ita liber noſter. Vulgo: τοῦ θριγκοῦ. Brunckius ex ingenio: διὰ τοῦ θριγκοῦ. v. ſeq. Ut vulgo liber noſter: γογγυλίσας.

v. 69. ἦπου νέος γ' ὤν. Ita liber noſter, ut Brunckius ex ſuo edidit. Vulgo alii νέος ἀγαὶ, alii νέος ἄγαν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μηδὲν ἱκέτευ· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος, κατακάμπτειν τὰς τροφὰς οὐ ῥᾴδιον,
ἢν μὴ προΐῃ θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί οὖν ἐγὼ δρῶ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

περίμεν' ὡς ἐξέρχεται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖ με τήμερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τοὺς θεούς, ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί ξένεις; τὶ δυσφορεῖς;
οὐ χρῆν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖόν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τῆδε θ' ἡμέρᾳ κριθήσεται,
εἴτ' ἐς' ἔτι ζῶν, εἴτ' ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν, οὔτε βουλῆς ἔσθ' ἕδρα.

ἐπεὶ

v. 75. προΐῃ θύραζε. Ita liber noster, ut in editis, quorum alii etiam θύρασι, alii θύρασιν.

ἐπεὶ τρίτη 'σ', Θεσμοφορίων ἡ μέση.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι καὶ πολεῖν με προσδοκῶ.
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι,
κἂν Θεσμοφόροιν μέλλουσι περὶ 'μοῦ τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τιὴ τί δή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅτιὴ τραγῳδῶ, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις.
αὐτὰς τίν' ἐκ ταύτης σὺ μηχανὴν ἔχεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον
ἐς Θεσμοφόροιν ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δράσοντ'; εἰπέ μοι.

ΕΥ-

v. 92. καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις. Ita liber noster, ut Bruncknius ex libro suo edidit. Vulgo: δίκαι' ἂν, et δίκαιά γ' ἂν, omisso Δία.

v. 93. ἐκ ταύτης. Ita liber noster, ut vulgo. Male *Berglerus*, quem sequitur Bruncknius, ingenio suo emendant ἐκ τούτων, atque ita omnino esse emendandum putant. Non ad feminas id poeta refert, sed ad κακὸν μέγα προπεφυκαμένου, perinde ac si dixisset τίνα μηχανὴν ἔχεις σὺ ἐκ ταύτης τῆς συμφορᾶς;

v. 95. ἐς Θεσμοφόροιν. Ita liber noster. Alii vulgo: ἐς Θεσμοφόρι' ἐλθεῖν, alii ἐς Θεσμοφόροιν. V. seq. χ' ἅ'ν δέη. Ita liber noster. Vulgo: κἂν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐκπλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξί, χ' ἃ ἂν δέῃ,
λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πότερα φανερὸν, ἢ λάθρα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λάθρα, σολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸ πρᾶγμα κομψὸν, κἀξ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου.
τοῦ γὰρ τεχνάζειν, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δ' ἔστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὡ γάθων ἐξέρχεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κἀκ ποῖος ἐστὶν οὗτος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εὐκυκλέμενος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀλλ' ἦ τυφλὸς μὲν εἰμί. ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ
ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα. Κυρήνην δ' ὁρῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα· μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μύρμηκος ἀτραπούς, ἢ τί διαμινύρεται.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἱερὰν χθονίαις δεξάμενα
λαμπάδα, κοῦραι, ξὺν ἐλευθέρᾳ
πατρίδι χορεύσασθαι βοάν.

ΧΟΡΟΣ.

τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος; λέγε νῦν.
εὐπίστως δὲ τ' οὐμὸν
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἄγε νῦν ὅπλιζε Μοῦσα
χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας
γύαλα Σιμουντίδι γᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,
Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱερὸν προφέρων.

ΑΓΑΘΩΝ.

τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοι-
σι κόραν αἰείσατ' Ἀρ-
τεμιν ἀγροτέραν.

ΧΟΡΟΣ.

ἕπομαι, κλήζουσα σεμνὸν
γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς
Ἀρτεμιν ἀπειρολεχῆ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Λατώ τε, κρούματά τ' Ασιάδος
ποδὶ παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων
διανεύματα Χαρίτων.

ΧΟΡΟΣ.

σέβομαι Λατὼ τ' ἄνασσαν
κἰθαρίν τε ματέρ' ὕμνων
ἀρσενι βοᾷ δοκίμῳ·
τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν,
ἡμετέρας τε δι' αὐηδίου ὀπός.
ὧν χάριν ἄναξ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ.
χαῖρ', ἔλβιε παῖ Λατοῦς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
καὶ μανδαλωτὸν, ὥσ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.
καί σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ, κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργίας, ἔρεσθαι βούλομαι,
ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος

λαλεῖ

v. 128. διανεύματα ut vulgo liber noſter.

v. 134. ἄγαλλε. Ita Scaliger, et poſt eum Brunckius ex libro ſuo, atque ita liber noſter. Vulgo alii ἄλλε, alii vero ἀλλά.

v. 135. Vulgo παρεπιγραφὴ haec: ὀλολύζω ὁ γέρων vel ὀλολύζως γέρων, in verſuum ordinem conjecta inepte eſt.

v. 140. Liber noſter: ἅ τις ἅ.

v. 143. τί βάρβιτος λαλᾷ κρουστᾷ. Ita liber noſter, ut vulgo. *Valckenarius*, quem ſequitur Brunckius, emendat ingenio ſuo: τί βάρβιτος μέλη κρουστᾷ, qui ſententiae minus aptum putat verbum λαλᾷ. Sed haec ineptia in eo verbo hoc loco non ineſt, ut quisque per ſe intelligit.

λαλεῖ κρεκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος, καὶ τρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δικὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικά;
ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'. εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ', ἐπειδή γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι.

ΑΓΑΘΩΝ.

ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ Φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην·
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ.
χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
αὐτίκα γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐκοῦν κελητίζεις, ὅτ' ἂν Φαίδρων ποιῇς;

ΑΓΑΘΩΝ.

ἀνδρεῖα δ' ἂν ποιῇ τις, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'. ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὅτ' ἂν Σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ,
ἵνα συμποιῶ σου πισθεν ἐσκηκὼς ἐγώ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν,
ἀγρεῖον ὄντα, καὶ δασύν· σκέψαι δ', ὅτι

v. 155. χρὴ γὰρ ποιητὴν. Ita liber noster. Vulgo: χρὴ τὸν ποιητήν.

Ἰβυκος ἐκεῖνος, κἀνακρέων ὁ Τήϊος,
κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε, κἀδεικανόωντ' Ἰωνικῶς,
καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο.
διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ καλὰ ἦν τὰ δράματα·
ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν, αἰσχρῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Ξενοκλῆς ὢν κακὸς, κακῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Θεόγνις ψυχρὸς ὢν, ψυχρῶς ποιεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἅπασ' ἀνάγκη· ταῦτα γάρ τοι γνοὺς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς πρὸς τῶν θεῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

παῦσαι βαύζων. καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,
ὢν

v. 169. Vulgo: καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς. Toupius ex ingenio ad Suidam et *Epist. Crit.* p. 169. καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς, acute quidem atque eleganter. Brunckius eum secutus est. Ipse in libro suo διεκίνων invenit. Noster autem liber καὶ δεικίνων Ἰωνικῶς, ex quo facile fuit ipsam Aristophanis manum deprehendere. Scripsit enim ille:

ἐμιτροφόρουν τε, κἀδακικόωντ' Ἰωνικῶς,

ut morderet mollem praefractamque loquendi rationem, qua iidem utebantur. *Homerus Odyss.* Σ. καὶ ἐδακικόωντ' ἐπέεσσιν, et *Odyss.* Ω. δακικόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χάρεσσι φύοντο.

v. 175. ὁ δ' αὖ Ξενοκλῆς. Ita liber noster, ut paulo post v. 445. Vulgo: ὁ Ξενοκλῆς. Brunckius ex ingenio suo ὁ δὲ Ξενοκλέης, quod licet alibi hoc modo scriptum occurrat, vid. *Ran.* v. 86., non inde tamen sequitur necessario ab hac forma poetam abstinere se debuisse.

ὧν τηλικοῦτος, ἡνίκ' ἠρχόμην ποιεῖν. 180

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ὥσπερ οὕνεκ' ἦλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς εἶός τε συντέμνειν λόγους.
ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπλημμένος 185
ἱκέτης ἀφῖγμαι πρὸς σέ.

ΑΓΑΘΩΝ.

τοῦ χρείαν ἔχων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον,
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΑΓΑΘΩΝ.

τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἡ πᾶσ' ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρᾳ 190

v. 185. ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπλημμένος. *Oppressus nempe eius generis infortunio, quod commune mihi est cum iis, qui feminis maledicunt.* Oderunt enim feminae omnes illos, qui κακῶς αὐτὰς λέγουσι, eisque insidias et detrimenta parare consueverunt. καινῇ liber noster, ut vulgo. Nescio cur nonnulli, quos inter Brunckius, in καινῇ ξυμφορᾷ quieverint.

ἐν ταῖς γυναιξὶν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνὴ,
ὑπεραποκρίνῃ μου, σαφῶς σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ φράσω σοι· πρῶτα μὲν γυνώσκομαι.
ἔπειτα πολιὸς εἰμὶ, καὶ πώγων' ἔχω.
σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἐξυρημένος,
γυναικόφωνος, ἁπαλὸς, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ.

Εὐριπίδη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί ἐστιν;

ΑΓΑΘΩΝ.

ἐποίησάς ποτε·
χαίρεις ἑρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔγωγε.

ΑΓΑΘΩΝ.

μὴ νῦν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν
ἡμᾶς ὑφέξειν. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν.
ἀλλ' αὐτὸς ὅ γε σὸν ἔστιν οἰκείως φέρε.
τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι

φέρειν

v. 191. Liber noster: δοκῶν ἄνκι.

v. 204. τεχνάσμασι. Ita liber noster, ut apud *Suidam*, ex quo *Kusterus* profecit. Vulgo alii τεκνάσμασι, et τεκάσμασιν.

φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ μὴν σύ γ', ὦ κατάπυγον, εὐρύπρωκτος εἶ,
εὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δ' ἔστιν, ὅτι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;

ΑΓΑΘΩΝ.

κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πῶς;

ΑΓΑΘΩΝ.

ὅπως;
δεκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια
κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰδού γε κλέπτειν. νὴ Δία, βινεῖσθαι μὲν οὖν.
ἀτὰρ ἡ πρόφασίς γε, νὴ Δί', εἰκότως ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί οὖν, ποιήσεις ταῦτα;

ΑΓΑΘΩΝ.

μὴ δόκει γε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων· ὡς ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστά, μὴ σαυτὸν προδῷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τοῦτον μὲν μαπρὰ
κλαίειν κέλευ'. ἐμοὶ δ' ὅ, τι βούλει χρῶ λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,
ἀπόδυθι τουτὶ θοιμάτιον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ δὴ χαμαί.
ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀποξυρεῖν ταδί·
τὰ κάτω δ' ἀφεύειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀλλὰ πρᾶττ', εἴ σοι δοκεῖ.
ἢ μὴ διδόναι γ' ἐμαυτὸν ὤφελόν ποτε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αγάθων, σὺ μέν τοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε,
χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν.

ΑΓΑΘΩΝ.

αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.

ΕΥ-

v. 223. Liber noster ut vulgo γ' αὐτόν. Scaligeri est γ' ἐμαυτόν.
v. 225. τι νῦν liber noster. Vulgo: γε νῦν.
v. 226. Liber noster: ξυροδίκης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

γενναῖος εἶ·
κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί κέκραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
ἢν μὴ σιωπᾷς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄττατα. ἰάττατοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εὖτος σὺ ποῖ θεῖς;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν.
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρα ἐνταυθοῖ μενῶ
τεμιόμενος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ οὖν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει,
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὀλίγον μέλει μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρόδῳς με. χώρει δεῦρο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΕΥ-

v. 229. Brunckius: ἄττατοι, ἀταττατοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχ' ἀτρέμα σαυτὸν, κἀνάκυπτε. ποῖ τρέφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῦ μῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

εἴμοι κακοδαίμων· ψιλὸς αὖ τρατεύσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὴ Φροντίσῃς, ὡς εὐπρεπὴς φανεῖ πάνυ.
βούλει θεάσασθαι σεαυτόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

εἰ δοκεῖ, φέρε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁρᾷς σεαυτόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ, μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν δᾷδ' ἢ λύχνον.
ἐπίκυπτε.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐμοὶ μελήσει, νὴ Δία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πλὴν γ' ὅτι κάομαι.
οἴμοι τάλας. ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τόν γε πρωκτὸν τῆς φλογός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

θἀρρεῖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί θαρρῶ κατατεπυρπολημένος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ 250
ἀποπεπόνηκας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

φεῦ. ἰοῦ τῆς ἀσβόλου.
αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὴ φροντίσῃς. ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

εἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

ΕΥΡΙ-

v. 245. Alii haec verba *τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν Euripidi*, haec vero *ἐμοὶ μελήσει, νὴ Δία* etc. *Mnesilocho* tribuunt. Quod absurdum est. Rogare ille debet *Euripidem*, ne vasa sua comburat ardenti face.

v. 254. *εἴ τις τὸν*. Ita recte Brunckius ex ingenio. Liber noster: *εἰς τὸν*.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

'Αγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
ἀλλ' ἱμάτιόν γ' οὗν χρῆσον ἡμῖν τουτοί,
καὶ σρόφιον· οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἐς' ἐρεῖς.

ΑΓΑΘΩΝ.

λαμβάνετε, καὶ χρῆσθ'. οὐ φθονῶ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί οὖν λάβω;

ΑΓΑΘΩΝ.

ὅ, τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

νὴ τὴν Αφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.

ΑΓΑΘΩΝ.

σύζωσον ἀνύσας. αἶρε νῦν σρόφιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἴθι νῦν κατάσειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κεκρυφάλου δεῖ, καὶ μίτρας.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἡδὶ μὲν οὖν
κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ καπιτηδεία πάνυ.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἆρ' ἁρμόσει μοι;

ΑΓΑΘΩΝ.

νὴ Δί' ἀλλ' ἄρις ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φέρ' ἔγκυκλον.

ΑΓΑΘΩΝ.

τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλιτίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὑποδημάτων δεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ταμὰ τουτὶ λάμβανε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἆρ' ἁρμόσει μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χάλαρά γ' οὐ χαίρεις Φορῶν.

ΑΓΑΘΩΝ.

σὺ τοῦτο γίνωσκ'· ἀλλ' ἔχεις γὰρ ὧν δέει.
εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω. 270

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ καὶ δὴ γυνὴ
τὸ γ' εἶδος. ἢν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πειράσομαι.

ΕΥΡΙ-

v. 269. γ' οὐ χαίρεις liber noster. Brunckius: γοῦ, χαίρεις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

βάδιζε τοίνυν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἢν γέ μὴ ὀμόσῃς ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί χρῆμα;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

συσσώσειν ἐμὲ
πάσαις τέχναις, ἢν μοι τι περιπίπτῃ κακόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ Φρὴν ὤμοσεν,
ἡ γλῶττα δ' οὐκ ὀμώμοκ'· οὐδ' ὤρκωσ' ἐγώ.
(ὀλολύζουσί τε· ἱερὸν ὠθεῖται.)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔκσπευδε ταχέως. ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ θεσμοφορίῳ φαίνεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι.

ΜΝΗ-

v. 279. Liber noster: Υπερκράτους.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

δεῦρο νῦν, ὦ Θρᾷττ', ἔπου.
ὦ Θρᾷττα θέασαι, καμένων τῶν λαμπάδων
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος.
ἀλλ', ὦ περικαλλῆ θεσμοφόρω, δέξασθέ με
ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε.
ὦ Θρᾷττα, τὴν κίστην κάθελε, κἄτ' ἔξελε
τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ Φίλη,
καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
θύειν ἔχουσαν· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ ιῦν λαθεῖν.
καὶ τὴν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
πλουτοῦντος, ἄλλως τ' ἠλιθίου καἰβελτέρου.
καὶ πρὸς φαλλικὸν νᾶν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ ποῦ καθίζω μ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θρᾷττ', ἐκποδών.
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεσ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΞ.

εὐφημί' ἔστω,
εὐφημί' ἔστω.
εὔχεσθε ταῖν θεσμοφόροιν,
τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρῃ,
καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ,
καὶ τῇ Κουροτρόφῳ τῇ γῇ,

καὶ

v. 287. Reiskius vellet:
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεται τῆς λιγνύος.
v. 289. καὶ πάλιν. Ita ex ingenio Brunckius. Liber noster, ut vulgo, (sine copula) πάλιν.
v. 297. πρὸς φάλητα Scaliger et Bisetus, quos sequitur Brunckius. Impressi libri alii θάλικον, alii φαλλικὸν, quod est in libro nostro. In Acharnensibus v. 261.
ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἅσομαι τὸ φαλλικόν.

καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν,
ἐκκλησίαν τήνδε, καὶ σύνοδον τὴν νῦν
κάλλιστα καὶ ἄριστα ποιῆσαι,
πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐτοῖς.
καὶ τὴν δρῶσαν τὴν ἀγορεύουσαν
τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων,
καὶ τὸν τῶν γυναικῶν
ταύτην νικᾷν.
ταῦτ' εὔχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐτοῖς τἀγαθά.
ἰὴ παιών, ἰὴ παιών, ἰὴ παιών· χαίρωμεν.

ΧΟΡΟΣ.

δεχόμεσθα καὶ θεῶν γένος.
λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
Φανέντας ἐπιχωρῆναι.
Ζεῦ μεγαλώνυμε· χρυσολύρατε,
Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν.
καὶ σὺ παγκρατὴς κόρα
γλαυκῶπι χρυσόλογχε
πόλιν οἰκοῦσα περιμαχητον, ἐλθὲ δεῦρο.
καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος.
σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον,
ἁλιμέδον, προλιπὼν
μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰσροδόνητον.
Νηρέος ἐναλίοι τε κόραι·
Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.
χρυσέα τε Φόρμιγξ ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
ἡμετέραις· τελέως
δ' ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων
εὐγενεῖς γυναῖκες.

ΚΗ-

v. 330. οἰσροδόνητον. Ita liber noster, ut Brunckius ex libro suo, et veteres editiones. Alii οἰσροδίνητον.

ΚΗΡΥΞ.

εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις,
καὶ ταῖς Ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς Πυθίοις,
καὶ ταῖσι Πυθίαισι, καὶ τοῖς Δηλίοις,
καὶ ταῖσι Δηλίαισι, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς,
εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν,
τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ 'πικηρυκεύεται
Εὐριπίδῃ, Μήδοις, ἐπὶ βλάβῃ τινί,
τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
ἢ τὸν τύραννον συγκατάγειν, ἢ παιδίον
ὑποβαλλομένης κατεπέ τις, ἢ δούλη τινὸς
προαγωγὸς οὖσ' ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ,
ἢ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων,
καὶ μὴ δίδωσιν, ἂν ὑπόσχηταί ποτε,
ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή,
ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταίρα τὸν φίλον,
κεἴ τις κάπηλος, ἢ καπηλὶς τοῦ χοὸς,
ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν καὶ οἰκίαν
ἀράσθε. ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνευχόμεθα τέλεα μὲν
πόλει, τέλεά τε δήμῳ
τάδ' εὔγματα γενέσθαι.
τὰ δ' ἄρισθ' ὅσαις προσήκει
νικᾶν λεγούσαις. ὁπόσαι
δ' ἐξαπατῶσι παραβαίνου-
σί τε τοὺς ὅρκους
τοὺς νενομισμένους
κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ·
ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον

v. 357. πολλὰ δοῦναι κἀγαθά. Ita liber noster.

ζητοῦσ' ἀντιμεθίσάναι,
τἀπόῤῥητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσιν.
ἢ Μήδους ἐπάγουσιν τῆς
χώρας, ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ
ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν
πόλιν· ἀλλ', ὦ παγκρατὲς
Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσ-
θ' ἡμῖν θεὸς παρασατεῖν,
καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.

ΚΗΡΥΞ.

ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε
τῇ τῶν γυναικῶν. Τιμόκλει' ἐπεσάτει·
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωσράτη
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἑωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή.
κἠχ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον· ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἅπασαις· τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Α.

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ.

περίθου νῦν τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν.
σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ
ἤδη,

ὅπερ

v. 377. ἢ Μήδους ἐπάγουσιν τῆς χώρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν πόλιν. Ita libri omnes, et planissima sententia. Quare non video, cur Brunckius, contra librorum omnium auctoritatem, expulerit οὕνεκ'.

v. 382. ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή. Ita eleganter liber noster, ut Brunckius etiam edidit ex libro suo, et veteres editiones. Recentiorum editionum aliae ἢν ἄλις ἔσθ' ἡμῖν σχολῆς. Kusterus ἢν ἄλις ἔσθ' ἡμῖν σχολή.

ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες, μακρὰν ἔοικε λέξειν.

ΓΥΝΗ.

Φιλοτιμίᾳ μὲν οὐδεμιᾷ, μὰ τὼ Θεώ,
λέξουσ' ἀνέσην, ὦ γυναῖκες. ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα, πολὺν ἤδη χρόνον
προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουσύτας κακά.
τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;
πᾷ δ' οὐχὶ διαβέβληχ'; ὅπου περ ἔμβραχυ
εἰσὶν θεαταί, καὶ τραγῳδοί, καὶ χοροί,
τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,

v. 398. et 99. μυχοτρόπους et οἰνόποτιδας. Ita libri omnes, cum quo noster consentit. *Suidas* tamen ita hos versus citat:

τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπίπας etc.

et late tractat unde haec vox οἰνοπίπας dimanet. *Zanettus* primus omnium emendavit μοιχοτρόπους, quem secutus Brunckius utrumque emendandum esse contendit ex Suidae auctoritate. Quoad primum spectat, recte in Suida scriptum esse puto. Cuius rei argumentum in libro nostro extat, in quo saepe pro μοιχὸς, μοιχοῖς etc. scriptum est μυχὸς, μυχοῖς etc. Atque hac ipsa in fabula paulo post v. 423. in eo scriptum est:

τρέφουσι μερμολύκεια τοῖς μυχοῖς κύνας.

Quo in loco quisque videt μοιχοῖς esse omnino debere. Idque accidit non infrequenter in libro nostro, non in hac tantum, sed in aliis etiam vocibus, propterea quod longas eius libri partes librarius alio dictante scripserit, quod apertissime colligi potest ex multis vocibus, in quibus ea posita est littera, vel diphthongus, quae alterius litterae sonum exprimit. Ita in hac ipsa fabula ἄκερα pro ἄκαιρα v. 463., et v. 745. ἀπόκρινε pro ἀπόκριναι. Tum v. 794. σάσις pro σᾶσις, et v. 850. ἀφε-

τὰς οἰνοπότιδας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
τὰς οὐδὲν ὑγιὲς, τὰς μέγ' ἀνδράσι κακόν.
ὥσ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἱκρίων
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνταί τ' εὐθέως,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ἤ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ κρὴ προτοῦ
ἔξεσι. τοιαῦθ' οὗτος ἐδίδαξεν κακὰ
τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥσ', ἐάν γε τις πλέκῃ
γυνὴ στέφανον, ἐρᾷν δοκεῖ· κἂν ἐκβάλῃ
σκεῦός τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ἀνὴρ ἐρωτᾷ, τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ
κάμνει κόρη τις, εὐθὺς ὦ δελφὸς λέγει.
τὸ χρῶμα τοῦτο μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.
εἶεν, γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
ἀποροῦσα παίδων, οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λαθεῖν.
ἄνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηνται πλησίον,
πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἳ πρὸ τοῦ τὰς μείρακας
ἤγοντο, διαβέβληκεν, ὡσ' οὐδεὶς γέραν
γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοὔπος τοδί·

δέσποινα

ἀφερῆσθαι. v. 515. ἴδον, et v. 953. πέσωμεν, in *Lysistrata* v. 137. παικατάπυγον et alibi passim. Quoad alterum vero pertinet, Suidae testimonium non plus quidem ostendit, quam quod exemplum Aristophanis, quo usus ipse est, eam scripturam prae se tulerit, ut ad summum concludi possit, bonos libros Aristophanis utramque scripturam praebere. Sed cum pro οἰνοπίπας unus Suidas certet, libri vero omnes, addito praestantissimo hoc nostro, οἰνοπότιδας sustentent, nemo certe non videt, formam hanc altera certiorem esse.

v. 401. Alii ὡς εὐθύς.

v. 418. γαμῶν saepe in eam significationem occurrit, ut abusum, non nuptias, ostendat. Ita apud *Lucianum* in *Asino*, quem iam alii locum notarunt. Auctor *Librorum ad Herennium* Lib. IV. c. 34. *Obscoenitatis vitandae*

δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.
εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη, κἀμὲ μοχλοὺς
τηροῦντες ἡμᾶς, κἀμὲ προσέτι μολοττικοὺς
τρέφουσι μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς κύνας.
κἀγὼ ταῦτα μὲν ξύγγνωσθ'. ἃ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ,
αὐταῖς ταμιεύεσθαι, προκυρούσαις λαθεῖν
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
ἔξεσιν. οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτά, κακοηθέσατα,
Λακωνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
προτοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποίξαι τὴν θύραν
ποιησαμένοισι δακτύλιον τριωβόλου·

randae causa sic: cuius mater quotidianis nuptiis delectatur. Muliercula ἐν τῷ Γήρᾳ XII. redemtorem illius diei νυμφίον appellat: ὦ, inquit, γαμοῦμαι τήμερον.

v. 420. Vulgo: διὰ τοῦτο, liber noster, ut Brunckius edidit ex libro suo, διὰ τοῦτον.

v. 425. αὐταῖς ταμιεύεσθαι προκυρούσαις. Ita libri omnes. λαθεῖν ex *Scaligero* est, qui ita emendandum esse vidit. Et facile quisque hanc emendationem probat, tum quia frequentissime θ littera in β migravit, tum quia sententia, si λαβεῖν legas, non ita sibi constabit, ut plane procedat. Nam προαιρεῖν idem est ac λαβεῖν ἀπὸ τοῦ ταμιείου. In hac ipsa fabula libri omnes, ne excepto quidem nostro, v. 1023. ubi necessario sententia λάθοιμι requirit, λάβοιμι extat. Quod vero Kusterus et Brunckius existimarint, priora verba ita esse emendanda: αὐτοῖσι ταμιείου προκυρούσαις, id quamquam graecum sit, non modo tamen pugnat cum auctoritate librorum omnium, sed ne opportunum quidem ac necessarium est. Nam ταμιεύεσθαι αὐταῖς plena sententia est, ut ταμιεύειν ὑμῖν, quod cum alibi, tum in *Lysistrata* occurrit v. 495.

οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντες ἡμῖν ταμιεύομεν ὑμῖν;

Occurrit etiam in *Ecclesiazusis* ταμιευόμενα, κἀμὲ φαδέμεναι ἡμῖν βοσκήσομεν ὑμᾶς. — προκυρούσαις λαθεῖν idem est ac λάθρα προαιρεῖν, ut Brunckius quoque animadvertit.

νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ὡ 'κ τριῶ Εὐριπίδης,
ἐδίδαξε θριπήδες' ἔχειν σφραγίδια
ἐξαψαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τουτῳ δοκεῖ
ὀλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωτγέπως,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ,
ὅπως ἀπολεῖτε. ταῦτ' ἐγὼ φανερῶς λέγω.
τὰ δ' ἄλλα μετὰ τοῦ γραμματέως συγγράψομαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπώποτέ ταύτης
ἤκουσα πολυπλοκωτέρας
γυναικὸς, οὐδὲ δεινοτέρου λεγούσης.
πάντα γὰρ λέγει δίκαια, πάσας δ' εἰδέας
ἐξήτασεν, πάντα δ' ἐβάσατεν φρενί.
πυκνῶς τε ποικίλους λόγους
ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους.
ὥσ' ἂν εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου,
δοκεῖν ἂν αὐτὸν,

ὡς

V. 435. κυρκανᾶν. Ita liber noster, ut *Kusterus* ex *Suida* legendum monuerat, atque ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo alii κυκανᾶν, alii κυρκανῶν. Idemque v. seq. μιᾷ γέ τῳ, quod et *Berglerus* vidit, et Brunckius libro suo confirmavit.

V. 438. γραμματεὺς, inquit Grammaticus libri Ravennatis ad *Nubes*, ubi, uti in *Ranis*, eadem vox occurrit, ὁ γράφων τὰ λεγόμενα ἐν ταῖς δίκαις, ὃν νῦν καλοῦμεν Ἐπικέρτην. Multis locis eius officium ad magistratus auctoritatem accedebat, eratque multae, magnaeque auctoritatis. In *Actis* certe *Apostolorum* γραμματεὺς apud populum concionem habet: κατασείσας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον φησίν· ἄνδρες Ἐφέσιοι etc.: idemque concionem dimittit: καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν. Simile atque fere huius officium apud Romanos illorum fuit, qui scribendi legibus conducebantur magistratibus, qui erant leges ad populum proposituri. Neque tamen eius auctoritatis erant. Planum haec faciunt ea, quae in Tullii oratione *pro Domo* capitibus praesertim XVIII. et XXVIII. leguntur.

ὡς ἐγῷμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἄντικρυς μηδὲν λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·
ἃ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
παιδάρια πέντε καταλιπών· ἃ 'γὼ μόλις
σεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυρρίναις.
τέως μὲν οὖν, ἀλλ' ἠμικάκως, ἐβοσκόμην·
νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν,
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς·
ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ.
νῦν οὖν ἀπάσῃσιν παραινῶ κἀμὲ λέγω,
τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα.
ἀγρίαι γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ,
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς.
ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἅπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
πλέξαι σεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
κομψότερον ἔτ', ἢ τὸ πρότερον, ἀναπέφηνεν.
οἷα κατεσωμύλατο
οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
κἀμὲ πολύπλοκον νέμει· οὐδ' ἀσύνετ', ἀλλὰ
πιθανὰ πάντα. δεῖ δὲ ταύτης
τῆς ὕβρεος ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δῆναι δίκην.

v. 449. ἕνεκά γ' αὐτὴ. Ita ex ingenio *Berglerus*. Liber noster: ἕνεκ' αὐτὴ.

v. 462. τοῖς λαχάνοις. Ita Brunckius ex *Plutarcho Opp. Mor.* p. 853., et Gellio Lib. XV. c. 20., qui versum hunc allegant. Vulgo ut liber noster λαχάνοις.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ,
οὐ θαυμάσιόν ἐσ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ἐναίμην τῶν τέκνων,
μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δεῦν' λόγον.
αὐτὰκι γὰρ ἐσμὲν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου.
τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα,
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ' ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δεῖν' ἐκεῖνο δ' οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦν τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ κάθευδεν· ἦν δ' ἐμοὶ φίλος,
ὥσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν.
οὗτος πόθῳ μου κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κἄτ' εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ· Ποῖ σὺ καταβαίνεις; — Ὅποι;
τρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ νέρ, κὠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι. — Βάδιζέ νυν,
κἄθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ τροφέως ὕδωρ,
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

ταῦτ'

v. 475. Liber noſter ἐναίμην, ut vulgo, et v. 477. ἀλλήλοισιν. Prima a *Toupio*, altera a *Brunckio* emendatio profecta eſt. Ita v. ſeq. ἔκφορις, quae emendatio *Valckenarii* eſt.

v. 483. πολλὰ δεῖν'. Ita *Dauveſius* eleganter. Liber noſter ut vulgo πολλ' ἐκεῖνο, mutilo verſu, et v. abhinc altero κάθευδεν, ut vulgo. Brunckius: 'κάθευδεν.

v. 495. κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης. Ita liber noſter. *Berglerus* et *Pierſonus* ita legendum eſſe intellexerant, quorum

ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης·
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κἀγρεωκόμων
σποδούμεθ', ἢν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ' ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπό του κινώμεθα
τὴν νύχθ', ἔωθεν σκόρδα διαμασώμεθα,
ἵν' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνὴρ
μηδὲν κακὸν δρᾷν ὑποτοπῆτα. ταῦθ', ὁρᾷς,
οὐπώποτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,
ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τὸ 'γκυκλον
ὑπ' αὐγάς, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐδ' εἴρηκέ πω.
ἑτέραν δ' ἐγῷδ', ἣ 'φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ' ἀνὴρ περιῆρχετ', ὠκυτόκει ὠνούμενος·
τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,

ἵνα

rum coniecturam libro suo Brunckius confirmavit. Vulgo: κύβδ' ἐχομένη.

κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης

illud ipsum est, quod *Apuleius Metam.* Lib. IX. *inclinatam dolio pronam uxorem fabri dixit.* Vide ad *Pacem* in v. 890., quam nos edidimus ex libro Ravennate.

v. 496. ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης. Ita liber noster, ut etiam Brunckius ex suo libro edidit. Vulgo ἐφορᾶτ'.

v. 499. κινώμεθα. Ita liber noster. Brunckius et libri editi ληκώμεθα, quod idem est. Accedit Suidae auctoritas. Sed vetustas libri nostri facit, ne ab eius auctoritate discedamus.

v. 501. ἵ' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνὴρ. Ita eleganter ex ingenio suo Brunckius. Quisque iurabit, sic poetam scripsisse, cum ad oculos superiorem versum 401. revocaverit:

ὥς' εὐθὺς εἰσίοντες ἀπὸ τῶν ἰχρίων.

Vulgo in libris omnibus in versus locum irrepsit grammatici interpretatio:

ἵ' ἐσφρκιόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιὼν.

ἵνα μὴ βοᾷη, κηρίῳ βεβυσμένον·
εἶθ', ὡς ἔνευσεν ἡ Φέρουσ', εὐθὺς βοᾷ·
Ἀπελθ', ἄπελθ', ἤδη γὰρ, ὦ "νερ, μοι δοκῶ
τέξειν. τὸ γὰρ ἧτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε.
χὠ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν· ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ σώματος τοῦ παιδίου· τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἶθ' ἡ μαμμὰ γραῦς, ἢ "Φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει·
Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔκμαγμα σόν·
τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα, καὶ τὸ πρόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν, ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἀρτεμιν,
ἡμεῖς γε. κἄτ' Εὐριπίδη θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον, ἢ δεδράκαμεν;

ΧΟΡΟΣ.

τουτὶ μέντοι θαυμαστὸν,
ὁπόθεν εὑρέθη τὸ χρῆμα,
χ' ἥτις ἐξέθρεψε χώρα
τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
ταῦτα γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν οὖδ' ἀναιδῶς,
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.
ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη.
τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιὰν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ἑρπτὸν, ἀθρεῖν.
ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναιτχύντων φύσει γυναικῶν
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄρ' ἡ γυναῖκες.

ΓΥΝΗ Γ.

οὔ τοι μὰ τὴν Ἀγλαυρον, ὦ γυναῖκες, εὖ φρονεῖτε,
ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ', ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο,

τκύτην

v. 539. Ἀγλαυρον. Ita ſcribendum eſſe, quisque per ſe videt. Libri omnes Ἀγρύλαν.

ταύτην ἐῶσαι τὴν Φθέρον τοιαῦτα περιβρίζειν
ἡμᾶς ἁπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔσιν — εἰ δὲ μή,
ἡμεῖς,
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦ-
σαι,
ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναῖκας οὖσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναῖκες. εἰ γὰρ, οὔσης
παῤῥησίας, καλὸν λέγειν ὅσα πάρεσμεν αὖται,
εἶτ' εἶπον ἃ 'γίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν;

ΓΥΝΗ Γ.

σὺ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην; ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρα-
κεν,
ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε Πηνελό-
πην δὲ
οὐπώποτ' ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ γὰρ οἶδα ταῦτ'ιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπαξα-
πάσας.

ΓΥΝΗ

v. 547. ὅσα πάρεσμεν αὖται. Ita liber noster, ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo: ὅσα πάρεσμεν αὐτάι.

v. 552. ἐξεπίτηδες ut vulgo liber noster. Emendatio Brunckii est.

v. 555. οὐκ ἄν, ἄποις. Ita liber noster, ut Brunckius ex suo edidit. Vulgo: οὐκ ἄρ' ἄποις.

v. 556. Φαίδρας ἁπαξαπάσας. In Pluto ἁπαξάπαντες: ubi Ravennas liber: οὐ φησὶ πάντες, ἀλλ' ἅπαξ, ἀλλ' ὑμεῖν πάντες. τὸ γὰρ ἁπαξάπαντες ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται.

ΓΥΝΗ Γ.

ἀκούετ', ὦ γυναῖκες, οἷ' εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἁπάσας αὖθις αὖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ νὴ Δί' οὐδέπω γε
εἴρηχ', ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἴπω;

ΓΥΝΗ Γ.

ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ἤδεις ἐξέχεας ἅπαντα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριοστὴν μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν.
ἐπεὶ τά γ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς σλεγγίδας λαβοῦσα
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.

ΓΥΝΗ Γ.

ἐπιτριβείης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων τοῖς μαστροποῖς διδοῦσα,
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμὲν —

ΓΥΝΗ Γ.

τάλαιν' ἐγὼ, φλυαρεῖς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν, οὐκ

v. 561. Liber noſter ut vulgo: μὰ Δί' οὐδὲ τήν. V. ſeq. vulgo: τό δ' οὐκ.

v. 563. τὸν σῖτον libri omnes, manifeſto errore.

v. 564. ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων. Ita liber noſter, ut Brunckius edidit ex libro ſuo.

οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς Φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ' —

ΓΥΝΗ Γ.

ἐξόλοις.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ἀχαρνικὴ τὸν πατέρα.

ΓΥΝΗ Γ.

ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄῤῥεν', εἶτα 570
σαυτῇ
τοῦθ' ὑπεβάλου· τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας
αὐτῇ.

ΓΥΝΗ Γ.

οὔ τοι, μὰ τὼ θεώ, σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτί·
ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει.

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ μὴν ἰδού.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ μὴν ἰδού.

ΓΥΝΗ

v. 573. οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει. Ita liber noster, quod Brunckius coniectura assequutus est. Vulgo: οὐδὲ μὰ Δία. v. seq. Idem liber Φιλίσκη.

ΓΥΝΗ Γ.

λαβὲ θοιμάτιον, Φιλίσκη.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πρόσθες μόνον, κἀγώ σε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν —

ΓΥΝΗ Γ.

τί δράσεις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν σησαμοῦνθ', ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε λοιδορούμεναι. καὶ γὰρ γυνὴ ἡμῖν ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι, σιγᾶθ', ἵν' αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ' ἅττα λέξει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦ ἐμοῦ τρόπου, ὅτι μὲν Φίλος εἰμ' ὑμῖν, ἐπιδηλος ταῖς γνάθοις. γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί. καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα ὀλίγῳ τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον, ἦκω Φράσων τοῦτ', ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα σκοπῆτε, καὶ τηρῆτε, μή τι προσπέσῃ ὑμῖν ἀΦράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ πεῖ; πάνδα γάρ σ' εἰκὸς καλεῖν, ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.

ΚΛΕΙ-

v. 577. γυνή τις ἡμῖν. Ita liber noster, ut ex suo libro edidit Brunckius. Vulgo: ὑμᾶς.

v. 586. Liber noster ut vulgo καὶ μὴ, et v. seq. ὑμῖν, vulgo ἡμῖν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Εὐριπίδην ἔφασ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὑτοῦ, γέροντα, δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἵν' ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾶν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξὶν ὢν ἀνήρ;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἄφευσεν αὐτὸν κἀπέτιλλ' Εὐριπίδης,
καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;
οὐκ εἰσιμι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ληρεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ 'πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότων.

ΧΟΡΟΣ.

τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.

v. 590. Εὐριπίδην ἔφασ'. Ita liber noſter. Vulgo: φάσ'. καὶ
v. 606. Vulgo: ὑμᾶς.

καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

φέρ' ἴδω· τίς ἦ πρώτη σύ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖ τις τρέψεται;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ζητητέα γὰρ ἐστί.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΓΥΝΗ Δ.

ἔμ', ἥτις, ἥρου;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ναί.

ΓΥΝΗ Δ.

Κλεωνύμου γυνή.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

γιγνώσκεθ' ὑμεῖς, ἥτις ἔσθ' ἥδ' ἡ γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

γιγνώσκομεν δῆτ'. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.

ΚΛΕΙ-

v. 609. τίς ἦ πρώτη σύ. Ita libri omnes. Brunckius, ne desit articulus, quod alibi iam observavimus, τίς ἡ πρώτη σύ emendat.

v. 611. Ita Brunckius. Liber noster ut vulgo.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἤδι δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἡ τὸ παιδίον
ἔχουσα;

ΓΥΝΗ Δ.

τίτθη, νὴ Δί', ἐμή.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

διοίχομαι.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

αὕτη σὺ, ποῖ τρέφει; μέν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἔασον οὑρῆσαί μ'.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἀναίσχυντός τις εἶ.
σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'. ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σΦόδρα.
μόνην γὰρ αὐτὴν, ὦ "νερ, οὐ γιγνώσκομεν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ Δί', ὦ μέλε.
τραγγουριῶ γάρ. ἐχθὲς ἔΦαγον κάρδαμα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;

v. 617. τις ἅ. Ita Kusterus, Brunckius, et liber noster. Vulgo deest τις.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δῆτά μ' ἔλκεις ἀσθενοῦσαν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

εἶπ' ἐμοί,

τίς ἔσ' ἀνήρ σοι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τὸν δεῖνα; ποῖον; ἔσθ' ὁ δεῖν', ὃς καί ποτε —

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ληρεῖν μοι δοκεῖς.
ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ Δία,

ὅσ' ἔτη γε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

καὶ τίς σοῦ 'σι συσκηνήτρια;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἡ δεῖν' ἔμοιγ'.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

οἴ μοι τάλας, οὐδὲν λέγεις.

ΓΥΝΗ

v. 629. Verba νὴ Δία, ὅσ' ἔτη γε, quae vulgo partim *Mneſilocho*, partim *Cliſtheni* tribuuntur, liber noſter, ut Brunckius ex ſuo edidit, *Mneſilocho* omnia tribuit.

ΓΥΝΗ Ε.

ἄπελθ'. ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς
ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι,
ἵνα μὴ 'πακούσῃς ὧν ἀνὴρ. σὺ δ' ἔπ' ἐμοί,
ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.
Φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί πρῶτον; ἐπίνομεν.

ΓΥΝΗ Ε.

τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

προὐπίνομεν.

ΓΥΝΗ Ε.

ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος· τί δὲ τὸ τρίτον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.

ΓΥΝΗ Ε.

οὐδὲν λέγεις. δεῦρ' ἐλθέ, δεῦρ', ὦ Κλεισθένες·
ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ, ὃν λέγεις.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τί οὖν ποιῶ;

ΓΥΝΗ Ε.

ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.

v. 638. Liber noſter, ut vulgo, τί δὲ τρίτον.
v. 639. σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν. Ita liber noſter, atque ita ex *Polluce* X, 45. *Biſetus*, et *Brunckius* ex libro ſuo legendum eſſe iudicarunt.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κἄπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παίδων μητέρα;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

χάλα ταχέως τὸ σφόφιον, ὦ 'ναίσχυντε σύ.

ΓΥΝΗ Ε.

ὡς καὶ σιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·
καὶ, νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

σεριφὴ γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε.

ΓΥΝΗ Ε.

νῦν; τότε δὲ μήτης ἦσθα παίδων ἐννέα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἀνίσασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;

ΓΥΝΗ Ε.

τόδ', ἰδού, ἔκυψε, καὶ μάλ' εὔχρων, ὦ τάλαν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

καὶ ποῦ 'στιν;

ΓΥΝΗ Ε.

αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

οὐκ ἔν γε ταυθί.

ΓΥΝΗ Ε.

ἀλλὰ δεῦρ' ἥκει πάλιν.

ΚΛΕΙ-

v. 650. Hoc loco in libro noſtro diſtinctae ſunt perſonae, eas ut Brunckius diſtinxit. Idemque hoc verſu τοδὶ δή, ut vulgo, et v. 659. οἴχεται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ὦ 'νθρωπ'· ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.

ΓΥΝΗ Ε.

ὁ μιαρὸς οὗτος ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ,
εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα.

ΓΥΝΗ Ε.

ἄγε δή, τί δρῶμεν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τουτονὶ φυλάττετε
καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς Πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρὴ
ζυζωσαμένας τ' εὖ καὶ δρείως, τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας,
ζητεῖν, εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι
τὴν Πύκνα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηνὰς, καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι.

v. 653. Brunckius ed. ἄνθρωπ'.

v. 664. τὴν Πύκνα. Ita libri omnes, quam semper formam liber noster prae se fert. Quod hic, inquit, Brunckius, ridiculum esse credere, Aristophanem hoc loco *Pnycem* significare non potuisse, in qua conciones habebantur, ad rem non pertinet. Iocatur Chorus, nec dicit,

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

665 εἶα δὴ πρώτισα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα,
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ
μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρὸς ἐσι μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρὴ ὡς τάχις' ἤδη κύκλῳ.
εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάν-
670 τ' εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν.
πανταχῇ διάριψον ὄμμα,
καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.
ἢν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια,
δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ
675 τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔσαι
παράδειγμ' ὕβρεως, ἀδίκων τ' ἔργων,
ἀθέων τε τρόπων·
φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερῶς,
δείξει τ' ἤδη
680 πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας,
δικαίως τ' ἐφέποντας
ὅσια, καὶ νόμιμα μηδομένους,
ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσαι·
685 αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις ἀνόσια δρῶν,
μανίαις φλέγων,
λύσσῃ παράκοπος,
εἴ τι δρᾷ, πᾶσιν ἐμφανὲς ὁρᾶν
ἔσιν

dicit, perquirendum tantum esse locum, in quo mulieres erant, sed urbem totam:

Πύκνα πᾶσαι, καὶ τὰς σκηνὰς, καὶ τὰς διόδους.

Certum est enim, illas in compitis non convenisse, quae tamen perlustranda esse Chorus hortatur. — διαθρῆσαι. Liber noster: ἀθρῆσαι.

v. 675. τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔσαι. Ita libri omnes. Praeter necessitatem igitur eum Brunckius emendandum curavit.

v. 685. Liber noster: τίς ἔσια δρῶν.

v. 688. Rav. liber: ἐμφανῆς.

ἔσιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,
ὅτι τὰ παράνομα, τἀ τ' ἀνόσια, θεὸς
ἀποτίνεται,
παραχρῆμά τε τίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ἑξῶμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἒ, ἆ.
ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς;
τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,
ἢν μή μ' ἀφῇτ'· ἀλλ' ἐνθάδ', ἐπὶ τῶν μηρίων
πλὴν μαχαίρᾳ τῇδε Φοινίᾳ Φλέβας,
καθαιματώσει βωμόν.

ΓΥΝΗ Ζ.

ὦ τάλαιν' ἐγώ.
γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν
σήσεσθε καὶ τροπαῖον; ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ' ἀποσφαγουμένην;

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα.
ὦ πότνια Μοῖρα, τί δὲ δέρκομαι
νεοχμὸν αὖ τέρας.
ὡς ἅπαν γάρ ἐσι τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.
εἶδον αὖ δέδρακεν ἔργον, εἶδον αὖ, φίλαι, τόδε;

v. 699. μ' ἀφῇτ'. Ita liber noster, ut Brunck. Vulgo: ἀφάπτ'.
v. 708. ὡς ἅπαν γάρ ἐσι τόλμης. Ita liber noster, ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo: ὡς ἅπαντ' ἐσὶν τόλμης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἷον ὑμῶν ἐξκράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ, κἠ περαιτέρω;

ΓΥΝΗ Ζ.

δεινὰ δῆθ' ὁτιή γ' ἔχει μου ξυρπάσας τὸ παιδίον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
τοιαῦτα ποιῶν ὧδ' ἀναισχυντεῖ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἀλλ' οὔθ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις,
Φαύλως τ' ἀποδρὰς, οὐ λέξεις
οἷον δράσας διέδυς ἔργον.
λήψει δὲ κακόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.

ΧΟΡΟΣ.

v. 710. Liber noſter ut vulgo ἐξκράξω. Emendatio Toupii eſt et Reiskii.

v. 712. δεινὰ δῆθ' ὁτιή γ' ἔχει μου ξυρπάσας τὸ παιδίον. Ita liber noſter. Vulgo:

δεινὰ δῆθ', ὅτι γ' ἔχει μου.

Brunckius: γ' οἴχεταί μου, vel ὁτιή γ' ἔχει ex ingenio emendavit.

v. 716. Ita recte ex ingenio Brunckius. Idemque fere in libro noſtro, in quo ſcriptum eſt:

ἀλλ' οὔθ' ἥκεις τ' ὅθεν ἥκεις.

Vulgo inepta hoc loci ſunt, et nequaquam ferenda.

ΧΟΡΟΣ.

τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐ, μὰ τὼ θεώ, τάχ' οὐ
χαίρων ἴσως ἐνυβρίσεις,
λόγους τε λέξεις ἀνοσίους.
ἀθέοις ἔργοις γὰρ αὖτα-
μειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε.
τάχα δε σε μεταβαλοῦ-
σ' ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον
ἐπέχει τις τύχη.
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὅσον τάχος.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία·
κἀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
ἀπόδυθι ταχέως· τοῦ θανάτου δ', ὦ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.

τουτὶ

v. 732. et seq. Nova hic apponenda persona non est, sed alteri abhinc versui ex auctoritate libri Ravennatis, id quod Brunckius quoque monuit.

v. 736. σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. Ita liber noster, ut Brunckius. Vulgo: σὺ τῆδε τὸ Κρητικόν.

τουτὶ τί ἐστιν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων·
ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσαται,
κοὐκ παντὸς ὑμᾶς μηχανώμεναι πιεῖν,
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν·
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις, καὶ τῇ κρόκῃ.

ΓΥΝΗ Ζ.

παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

παράβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί.
τουτὶ τεκεῖν φῄς;

ΓΥΝΗ Ζ.

καὶ δέκα μῆνας αὖτ' ἐγὼ
ἤνεγκον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἤνεγκας σύ;

ΓΥΝΗ Ζ.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τρικότυλον; ἢ πῶς; εἰπὲ ἐμοί.

ΓΥΝΗ Ζ.

τί μ' εἰργάσω;
ἀπέδυσας, ὦ 'ναίσχυντέ, μου τὸ παιδίον,
τυννοῦτον ὄν.

ΜΝΗ-

v. 739. Liber noster: ἐγένηθ' ἡ κόρη.
v. 742. ὑμᾶς μηχανώμεναι. Ita liber noster. Vulgo: ὑμῖν. Sic in *Lysistrata* v. 140. ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ.
v. 751. τυννοῦτον ὄν — τυννοῦτο. Ita liber noster. Vulgo: τυνὶ τὸ ὄν — τυνοῦτο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τύννοῦτο;

ΓΥΝΗ Ζ.

μικρὸν, νὴ Δία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοᾶς, ἢ τέτταρας;

ΓΥΝΗ Ζ.

σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.

ΓΥΝΗ Ζ.

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ'· ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χρήζεις ποίει
ὑπέρ γε τούτου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Φιλότεκνός τις εἶ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἥδ' ἀποσφαγήσεται.

ΓΥΝΗ Ζ.

οἴμοι τέκνον. δός μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦ μοῦ λάβω.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὕπεχ' αὐτό, χαριοῦμαι γὰρ ἔν γε τοῦτό σοι.

ΓΥΝΗ Ζ.

κακῶς ἀπόλοι' ὡς φθονερὸς εἶ καὶ δυσμενής.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.

ΓΥΝΗ Ζ.

τί τῆς ἱερείας γίγνεται;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τουτὶ λαβέ.

ΓΥΝΗ Η.

ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;
τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου ἐξήρπασε;

ΓΥΝΗ Ζ.

ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ', ἐπειδήπερ πάρει,
φύλαξον αὐτὸν, ἵνα, λαβοῦσα Κλεισθένη,
τοῖσιν Πρυτάνεσιν, ἃ πεποίηχ' οὗτος, φράσω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄγε δὴ τίς ἔστι μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,
κἀμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον
πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας

ξίψω

v. 774. Ita Brunckius optime ex ingenio ſuo. Liber noſter ut vulgo deficiente pede: φέρε τίν' οὖν ἄγγελον.

ῥίψω γραφῶν. ἀλλ' οὐ πάρεισί μοι πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν;
τί δ' ἄν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γραφῶν διαῤῥίπτοιμι; βέλτιον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαὶ,
ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ πορίμῳ.
ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκούς,
κήρυκας ἐμῶν μόχθων. (οἴμοι·
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρὸν,
χωρεῖ, χωρεῖ ποίαν αὖλακα;)
βάσκετ', ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδούς,
κείνῃ, ταύτῃ· ταχέως χρή.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι.
καί τοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις, κἀξ ἡμῶν ἐστὶν ἅπαντα,
ἔριδες, νεῖκη, σάσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. φέρε δὴ νῦν,

εἰ

v. 777. et ſeq. Ita Brunckius eleganter ex ingenio ſuo; cum quo liber noſter mirifice convenit, in quo ſcriptum ita eſt:

. . . . ἀλλ' οὐ πάρεισι μαὶ πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν μοι ἀθλίῳ πλάται; πόθεν.

Ex quo facile fuiſſet, in primum verſum μοι inducere, et de ſecundo μοι, quod ex grammaticis eſt, deiicere. Vulgo:

. . . . ἀλλ' οὐ πάρεισιν αἱ πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν μοι πλάται; πόθεν.

v. 779. τί δ' ἄν, εἰ ταδί. Ita liber noſter, et *Kuſterus* ex auctoritate *Suidae* in Παλαμήδης. Vulgo:

τί δ' ἄν, ἅτα διά τ'.

εἰ κακὸν ἐσμέν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακὸν ἐσμέν;
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐγκύψασαν ἀλῶναι;
ἀλλ' οὕτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναμόν ποι, κἄθ' εὕροιτ' αὐτὸ θύραισιν,
μανίας μάνεσθ', οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς
ἔνδοθεν εὕρετε Φρεῦδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἔνδον.
κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίοις παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινοσῶν.
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι·
κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. σύτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν, πότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γὰρ φαμὲν ὑμᾶς·
ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δή, κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἕκαστον,
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ' ἕκαστον.

Nau-

v. 798. ἐξελθῃ libri omnes. Brunckius ἐξέλθοι.
v. 801. παίζουσαι. Ita libri omnes. Ut temporum rationi Brunckius consulat, arbitrio suo facit παίσασαι.
v. 805. Liber noster: αὖθις παρακύψασαι.

Ναυσιμάχης μὴν ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα.
καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς.
πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι,
καὶ Στρατονίκην, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.
ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσίν τις βουλευτὴς ἐστὶν ἀμείνων,
παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις.
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι.
οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ' ἢν τὰ μέγισθ' ὑφέληται,
Φορμὸν πυρῶν ταὐνδρὸς κλέψασ', αὐθήμερον αὖτ' ἀπέδωκεν.
ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποθοῦντας.

καὶ

v. 810. Rav. liber: δὴ τἄργα.

v. 818. ὑφέληται liber noster, et Brunckius ex libro suo. Vulgo: ἀφέληται.

v. 821. ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποθοῦντας. Ita liber noster, nisi quod in eo, ut vulgo, errore manifesto, ἀποδάξομεν, quem Brunckius sustulit. Vulgo vero libri omnes ποιοῦντας, quod hoc loco absurdum est. Non est possibile, una in urbe uno tempore *plures* esse, qui aerarium expilent, auferentes in caput singulum πεντήκοντα τάλαντα. Quid fuerit talentum Atticum, nemo ignorat. Si id poeta dixisset, ridiculus sane fuisset. At multi quidem uno tempore una in urbe esse possunt improbi cives, qui eripere de publica pecunia cupiant πεντήκοντα τάλαντα, ut molliter lauteque vivant.

καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν
ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
καὶ βωμολόχους, κἀνδραποδισάς.
καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν.
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
ταὐτίον, ὁ κανοῦν, οἱ καλαθίσκοι,
τὸ σκιάδειον·
τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανοῦν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ·
πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔρρῖπται τὸ σκιάδειον.
πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν
τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως· ἐν δ' ὑπερφυέστατον.
χρῆν γάρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
ταξίαρχον, ἢ στρατηγὸν, λαμβάνειν τιμήν τινα,
προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, αἵσιν ἡμεῖς ἥγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνή,
ἢ τριήραρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακὸν,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον ἀποκεκαρμένην,
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
λευκά,

v. 825. πατρῷα. *Lucianus* in Baccho: ὅπλον διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῷον αὐτῷ.
v. 838. χρὴν γὰρ. Ita liber noster. Vulgo: χρή.
v. 840. Στηνίοισι. Ita eleganter Kusterus. Liber noster, ut vulgo, Τηνίοισι.
v. 842. ἢ — τέκοι. Ita liber noster. Vulgo: ἤν τέκοι.
v. 846. Ὑπέρβολος. Huius frequenter meminit Aristophanes eo semper modo, de quo testis est *Tullius* de Claris oratoribus (c. 62.): *Is* (C. Servilius Glaucia videlicet)

--λευκὰ, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήματ', ἢ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι,
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδὲν ἀνθρώπων τόκον,
ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί· 850
ἄξια γοῦν εἰ τόκου, τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον.

cet) *praetor eodem die, quo Saturninus trib. plebis Mario et Flacco coss. publice est interfectus: homo simillimus Athenienſis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum Comoediae notaverunt.*

v. 848. Sic Brunckius. In libro noſtro:

χρήματα τ' ἦν χρῆν δανείσειέ τιν.

v. 850. Rav. liber: χρήματα τ' εἰπόντας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΓΥΝΗ Η, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγῷδα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.

ΓΥΝΗ Η.

τί αὖ σὺ κυκανᾷς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
ἔξεις, ἕως ἂν τῶν Πρυτανέων τις φανῇ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ ὡς Ἑλένη.

„Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαὶ,
„ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον
„λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαίου λεών.

ΓΥΝΗ Η.

παγκῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν Φωσφόρον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος,
„Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.

ΓΥΝΗ Η.

σοί γ', ὦ ληθρε,
πατὴρ

v. 862. ψεκάδος. Ita liber noster.

πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Ελένη δ' ἐκλήθην.

ΓΥΝΗ Η.

αὖθις αὖ γίγνει γυνὴ,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
„ῥοαῖσιν ἔθανον.

ΓΥΝΗ Η.

ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἰμί· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
„οὐμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
„τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κορακῶν πονηρίᾳ;
„ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμὴν,
„μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Μενέλαος.

„τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
„ὅστις ξένους δέξαιτο, ποντίῳ σάλῳ
„κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποίου Πρωτέως;

ΓΥΝΗ Η.

ὦ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται, νὴ τὼ θεώ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Αἴγυπτον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὦ δύσηνος, οἷ πεπλώκαμεν.

ΓΥΝΗ Η.

πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ,
ληροῦντι λῆρον; Θεσμοφόριον τουτογί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔσ', ἢ 'ξώπισς;

ΓΥΝΗ Η.

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ', ὦ ξένε,
ὅσις γ' ἀκούσας, ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
ἔπειτ' ἐρωτᾷς, ἔνδον ἔσ', ἢ 'ξώπισς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αἰ, αἰ τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τόδ' ἔστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.

ΓΥΝΗ

V. 885. πάθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ. Ita liber noster; atque ita Brunckius versum ex ingenio emendarat. Vulgo: πάθει τι τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ.

ΓΥΝΗ Η.

κακῶς τ' ἄρ' ἔξόλοιο, κἀξολεῖ γέ τοι,
ὅστις γε τολμᾷς σῶμα τὸν βωμὸν καλεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί δαὶ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας, 895
„φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βιάζομαι
„γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμίξαι λέχος.

ΓΥΝΗ Η.

τί, ὦ κακόδαιμον, ἐξαπατᾷς αὖ τὸν ξένον;
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν, ὦ ξένε,
ὡς τὰς γυναῖκας, ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου. 900

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βάῤῥε, τυμβὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ξένη, τίς ἡ γραῦς, ἡ κακορρῳθεῦσά σε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„αὕτη Θεονόη Πρωτέως —

ΓΥΝΗ Η.

μὰ τὼ θεώ·
εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν.

v. 895. Liber noſter, ut vulgo, τί δὲ σὺ. Brunckius ingenio ſuo ita emendat: τί δὲ δὴ σὺ. *Orvillius ad Charitonem* p. 147. τί δαὶ σὺ; quod credo verius eſſe, ſi libri noſtri ſcriptor morem ſuum hoc quoque loco ſervavit, ſcribendi δὲ pro δαί.

v. 904. ἁμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν. Ita liber noſter,

σὺ δ' εἶ πανοῦργος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὁπόσα τοι βούλει, λέγε.
„οὐ γὰρ γαμοῦμαι σῷ κασιγνήτῳ ποτὲ,
„προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„αἰσχύνομαί σε, τὰς γνάθους ὑβρισμένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει.
„ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γάρ σε κἄμ' ἔχει λόγος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ἑλληνὶς εἴ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ἑλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.

ΕΥΡΙ-

ster, ut Brunckius ex libro suo edidit. Impressi libri hoc loco ineptias habent.

v. 916. Liber noster, ut vulgo: Μενέλαον ὅσα γ' ἐκ τῶν ἀφύων. Emendationem ex Suida *Piersonus ad Moerin* p. 7. eleganter excepit. Idemque v. 918. ἐς χάρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυσυχέστατον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
„λαβέ με, λαβέ με, πόσι·
„περίβαλλε δὲ χέρας.
„Φέρε, σε κύσω. ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγ', ἄπαγέ με,
„λαβὼν ταχὺ πάνυ.

ΓΥΝΗ Η.

κλαύσετ' ἄρα, νὴ τὼ θεώ,
ὅστις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῇ λαμπάδι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμὲ,
τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;

ΓΥΝΗ Η.

οἵ μ', ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναί μοι δοκεῖς,
κἀὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι
ἠγυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην.
προσέρχεται γὰρ ὁ Πρύτανις, χὠ τοξότης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων, τί δρῶ;

v. 919. λαβέ με, πόσι. Ita liber noſter, et Brunckii. Vulgo πόσι deeſt.

v. 921. Hic verſus, quem Brunckius edidit ex libro ſuo, extat etiam in libro noſtro.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μέν' ἥσυχος.
οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτ', ἤν περ ἐμπνέω,
ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί.

ΓΥΝΗ Η.

αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ πανοῦργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης;
οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν, εἰσάγων,
ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κἄπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μάστιγ' ἔχων,
παῖ', ἢν προσίῃ τις.

ΓΥΝΗ Η.

νὴ Δί'; ὡς νῦν δῆτ' ἀνὴρ
ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τι μοι, καίπερ ἀποθανουμένῳ.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

τί σοι χαρίσομαι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,

ἵνα

v. 941. ὀλίγου. Ita liber noſter, et Brunckii. Vulgo: ὀλίγον.

v. 945. τί σοι χαρίσομαι. Ita libri omnes, quod mutari non debet. Brunckius uſum Atticum ſervare volens ex ingenio ſuo emendat χαριοῦμαι.

ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἐσιῶν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παριοῦσι δῆλος ᾖς πανοῦργος ὤν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰαππαπαιάξ· ὦ κροκώθ', οἷ' ἔργασαι·
κοὐκ ἔσιν ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξίν,
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱερᾶς ὥρας ἀνέχωμεν, ἅπερ καὶ
Παύσων σέβεται, καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὡρῶν
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ.
ὅρμα, χώρει
κοῦφα ποσίν, ἄγ' ἐς κύκλον,
χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας
ὕπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ
κυκλοῦσαν ὄμμα, χρὴ χορεῦ κατάστασιν.
ἅμα δὲ καὶ
γένος Ολυμπίων θεῶν
μέλπε, καὶ γέρυρε φωνῇ, πᾶσα χορευμανεῖ τρόπῳ.
εἰ δέ τις

προσ-

v. 947. μὴ 'ν κροκωτοῖς. Ita Kusterus, Brunckius, et liber noster. Vulgo: μὴ κροκωτοῖς.

v. 950. παριοῦσι liber noster, quod viderat Brunckius. Vulgo: παροῦσι.

v. 957. ξυνεπευχόμενος. Ita liber noster et Brunckii. Vulgo: ξυνευχόμενος.

προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν
ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας,
οὐκ ὀρθῶς Φρονεῖ.
ἀλλὰ χρή,
ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινὸν,
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ τῆσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσὶν, τὸν Εὐλύραν
μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον
Ἀρτεμιν, ἄναασσαν ἀγνήν.
χαῖρ', ὦ Εὐάεργε, ὄπαζε δὲ νίκην.
Ἥραν τε τὴν Τελείαν
μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς,
ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμ
παίζει τε καὶ κλῇδας γάμου Φυλάττει.
Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι,
καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας,
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις.
ἔξαιρε δὴ προθύμως
διπλῆν χάριν χορείας.
παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷ-
ά περ νόμος. νηστεύωμεν δὲ πάντως·
ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ,

τόρευε

v. 981. et seq. In libro nostro scripti sunt duo hi versus, uti vulgo sunt in libris omnibus. Brunckius ex ingenio ita eos edidit:

ἢ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε, καὶ
κλῇδας γάμου Φυλάττει.

v. 988. διπλῆν χάριν χορείας. Ita *Bisetus*. Liber noster: διπλῆν χαίρων χορείας. Facile χάριν in χαίρων pergit. Brunckii quoque liber χαίρων χορείας. Ita quoque Iuntina Editio. Brunckius: χερεῖν χορείαν. *Hesychius*: διπλῆ. ὀρχήσεως εἶδος. Duo sequentes versus edidi, uti scripti sunt in libro nostro. Vulgo:

παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος.
νηστεύωμεν δὲ πάντως.

τόρευε πᾶσαν ᾠδήν·
ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς
σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
σὲ Φιλοχόροισι μέλψω
Εὔϊον, ὦ Διόνυσε,
Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,
χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα, Νυμφᾶν,
ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις
Εὔϊον, Εὔϊον, εὐοῖ ἀναχορεύων.
ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
Κιθαιρώνιος Ηχώ,
μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι,
πετρώδεις βρέμονται·
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.

ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ενταῦτα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ τοξόθ', ἱκετεύω σε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μή μ' ἱκέτευε σύ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

χάλασον τὸν ἦλον.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀλλὰ ταῦτα δρᾶς ἐγώ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι μᾶλλον, ἂν βουλῇς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀτταταὶ τατταταί·
κακῶς

v. 1007. ὧν οἰμῶξι. Ita liber noster. Vulgo: οἰμῶξι. Id Brunckius vidit. v. seq. μή μ' ἱκέτευε σύ liber noster, ut Brunckius. Vulgo: μή μ' ἱκετεύσῃ σύ.

v. 1011. Liber noster: μᾶλλον βουλις. Vulgo: μᾶλλον βουλῇς. Emendatio Brunckii est.

κακῶς ἀπόλοιο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σῖγα, κακοδαίμων γέρον.
πὲρ ἐγὼ ξενίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ταυτὶ τὰ βέλτισ' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου.
ἔα· θεοὶ, Ζεῦ Σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες.
ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν· ἀλλ' ἐμοὶ
σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμών,
ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν· πάντως δ' ἐμοὶ
τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἐστίν γ', ὅτι
ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτετο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Περσεύς.

φίλαι παρθένοι, φίλαι,
πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, κεἰ
τὸν Σκύθην λάθοιμι;
κλύοις, ὦ
προσαυδῶσα τὰς ἐν ἄντροις,
κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὅμως.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέστηκ', ὀλοὸν,
ἄφιλον ἐκρέμασε κόραξι,
δεῖπνον·

v. 1013. Ita Brunckius. Liber noster: ξενίγκι πορμὸς ἵνα πυλάξι, vulgo πυλάξῃ.
v. 1024. Rav. liber: κλύων, et v. seq. προσαιδοῦσσαι.
v. 1034. ἐκρέμασε libri omnes. Brunckius κρεμάσας.

δεῖπνον· ὁρᾷς; οὐ χρῃΐσιν,
οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων,
ψήφων κημὸν ἔσηκ' ἔχου-
σ'. ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κήτει βορὰ τῷ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δὲ,
γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας,
ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἀν'
ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν,
πολυδάκρυτον Αἴδα γόον Φλέγουσαν,
αἲ, αἲ, αἲ, αἲ, ἔ, ἔ,
ὃς ἐμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν
ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὦ κατάρατος ἐγώ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ
πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἰθ' ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
καὶ βάρβαρον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν

ἐσίν

v. 1039. Liber noſter: βορὰ Γλαυκίτῃ.

v. 1045. Ante hunc verſum nihil deeſt, ut Brunckio viſum eſt. Eſt enim plana et expedita totius loci ſententia.

v. 1047. φλέγουσαι. Ita liber noſter. Vulgo: φεύγουσαι.

v. 1053. Liber noſter: ἀνέτικτε δαίμων, et v. ſeq. ut vulgo ἐπόψεται, quod locum hic habere non poteſt. Brunckius ex ingenio ἐποικτερεῖ ei ſubſtituit. Eamdemque ob cauſam v. 1057. delendum eſſe putat, quod in omnibus libris eſt, τὸν βάρβαρον, eiusque loco ponendum τὸν δύσμορον, quod neceſſarium non eſt.

Barba-

ἐσὶν ἐμοὶ Φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμοτμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλα
νέκυσιν ἐπὶ πορεία. 1060

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Ηχώ.

„χαῖρ', ὦ Φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
„ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ ὡς Ανδρομέδη.

„σὺ δ' εἴ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ηχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκύσρια, 1065
„ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταυτῷ χωρίῳ
„Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην.
„ἀλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν,
„κλαίειν ἐλεεινῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„σὲ δ' ἐπικλαίειν ὕσερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλ' ἄρχου λόγων. 1070

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ Νὺξ ἱερὰ,

„ὡς

Barbarus enim, quia Euripides latebat, sic discesserat a Mnesilocho, ut fari id ei impune licuerit. Βάρβαρον poeta Scytham paulo post appellat:

τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πᾶσαι σύ,

itemque eumdemque innuens, ait: βάρβαρος φύσις.

v. 1060. λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν αἰόλα
νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.

Ita liber noster, ut Brunckius edidit. Vulgo: δαιμόνων, αἰόλαν et πορείαν.

„ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
„ἀσεροειδέα νῶτα διφρεύου-
„σ' αἰθέρος ἱερᾶς,
„τοῦ σεμνοτάτου δι' Ολύμπου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„δι' Ολύμπου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τί ποτ' Ανδρομέδα περίαλλα κακῶν
„μέρος ἐξέλαχον;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„μέρος ἐξέλαχον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„θανάτου τλήμων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„θανάτου τλήμων.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἀπολεῖς μ', ὦ γραῦ, σωμυλλομένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σωμυλλομένη.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„νὴ Δί', ὀχληρά γ' εἰσήρξηκας
„λίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„λίαν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ 'γάθ', ἔασόν με μονῳδῆσαι,
„ἡμὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„παῦσαι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βάλλ' ἐς κόρακας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„βάλλ' ἐς κόρακας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τί τὸ κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ληρεῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ληρεῖς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„οἴμωζ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οἴμωζ'.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὀτότυζ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὀτότυζ'.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὗτος, σί λαλεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οὗτος, σί λαλεῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Πρυτάνεις καλέσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Πρυτάνεις καλέσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σὶ κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σὶ κακόν;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

πωτετοπωνή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„πωτετοπωνή;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σὺ λαλεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σὺ λαλεῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κλαύσει.

ΕΥ-

v. 1089. σί λαλῖς. Ita vulgo pro τί. Liber noster τί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„κλαύσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κακκάσκῃ μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„κακκάσκῃ μοι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ γυνὴ πλησίον αὕτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„πλησίον αὕτη.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ποῦ 'ς' ἡ μιαρά; καὶ δὴ φεύγει.
ποῖ, ποῖ φεύγεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποῖ, ποῖ φεύγεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκ αἰρήσεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οὐκ αἰρήσεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι γὰρ γρύζεις;

v. 1099. — ποῖ, ποῖ φεύγεις — ποῖ, ποῖ φεύγεις;
— οὐκ αἰρήσεις — οὐκ αἰρήσεις;
Ita liber noster, ut Brunckius ex ingenio emendavit. Vulgo repetitio in libris omnibus omissa est.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔτι γὰρ γρύζεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

λαβὲ τῇ μιαρᾷ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„λαβὲ τῇ μιαρᾷ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

λαλοκακαταρατογύναικο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Περσεύς.

„ὦ θεοὶ, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
„ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
„τέμνων κέλευθον, πόδα τίθημ' ὑπόπτερον,
„Περσεὺς, πρὸς Αργος ναυτολῶν, τὸ Γοργόνος
„κάρα κομίζων.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τί λέγι Γοργόνος πέρι;
τὸ γραμματέο συ τῇ κεπαλῇ τὴν Γοργόνος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔγωγε φημί.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Γοργό τοι κἀγὼ λέγι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔα· τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ, κἀ παρθένον
„θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως, ὡρμισμένην;

ΜΝΗ-

v. 1108. Liber noster: λέγει τῇ Γοργόνος πέρι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν·
„λῦσόν με δεσμῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκὶ μὴ λαλῇσι σύ.
κατάρατο τόλμας· ἀποτανουμένη λαλᾷς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὦ παρθέν', οἰκτείρω σε, κρεμαμένην ὁρῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐ παρτέν' ἐστιν, ἀλλ' ἁμαρτωλὴ γέρων,
καὶ κλέπτο, καὶ πανοῦργο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ληρεῖς, ὦ Σκύθα.
„αὕτη γάρ ἐστιν Ανδρομέδα παῖς Κηφέως.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σκέψαι τὸ πόσῃ· μή τι μικτὸν παίνεται;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἵν' ἄψωμαι κόρης·
„Φέρε, Σκύθ'· ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
„ἅπασιν ἐστίν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
„ταύτης ἔρως εἵληφεν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐ ζηλῶ σι σέ·
εἰτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιεσταλμένον,
οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτό, πυγίζεις ἄγων.

v. 1120. σκέψαι τὸ πόσῃ· μή τι μικτὸν παίνεται. Ita liber noſter, ut ingenio ſuo Brunckius affecutus eſt. Vulgo inepta hoc loco circumferuntur.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτὴν, ὦ Σκύθα,
„πεσεῖν ἔς τ' εὐνὴν, καὶ γαμήλιον λέχος;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

εἰ σπόδρ' ἐπιτυμεῖς τῇ γεροντοπύγισο,
τῇ σανιδοτρήσας ἐξοπιστοπρώκτισον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„μὰ Δί', ἀλλὰ λύσω δεσμά.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μαστιγῶ σ' ἄρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τὸ κεπαλή σ' ἄρα
τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αἶ, αἶ· τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
„ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
„σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ,
„μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ' ἄλλην τινὰ
„τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μιαρὸς ἀλώπηξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„μέμνησο, Περσεῦ, μ' ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.

ΤΟ-

v. 1133. ξιπομάκαιραν liber noster, idemque ἀποκεκόψοι. Vulgo: ξιπομάκαιρον et ἀποκεκόψει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι γὰρ σὺ τῇ μασίγατ' ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Παλλάδα τὴν Φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς
χορὸν, παρθένον,
ἄζυγα κόρην,
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει,
καὶ κράτος Φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
Φάνηθ', ὦ τυράννους
συγοῦσ', ὥσπερ εἰκός.
δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναι-
κῶν· ἔχουσα δ' ἐμοὶ μόλοις
εἰρήνην Φιλέορτον.
ἥκετ' εὔφρονες, ἵλαοι,
Πότνια, ἄλσος ἐς ὑμέτερον·
οὗ δῆτ' ἀνδράσιν οὐ
θεμιτὸν εἰσορᾶν
ὄργια σεμνὰ θεαῖν·
ἵνα λαμπάσι Φαί-
νετον ἄμβροτον ὄψιν.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ
Θεσμοφόρω πολὺ πότνια.
εἰ καὶ πρότερόν ποτ' ἐπήκοω
ἤλθετον, νῦν ἀφίκε-
σθον, ἱκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν.

v. 1141. Liber noſter: τῇ μασίγατ' ἐπιτυμᾶς λαβᾶν, quod ſequendum eſſe videtur. Nil enim melius barbaro convenit, quam rationem dicendi corrumpere iis locis, quibus rerum ſignificatio ſarta tecta ſervatur. Vulgo: τὴν μασίγα. Brunckius: τὴν μασίγαν.
v. 1163. Vulgo: ἀ γὰρ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Γυναῖκες, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμὲ, νυνὶ πάρα·
ἐφ' ᾧ τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῇ
κακὸν τολοιπὸν, ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.

ΧΟΡΟΣ.

χρείᾳ δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὅδ' ἐστὶν, οὗ τῇ σανίδι, κηδεστὴς ἐμός.
ἢν οὖν νομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
κακῶς ἀκούσαιτ'. ἢν δὲ μὴ πείθησθέ μοι,
ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα·
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πεῖσαι σύ.

ΕΥΡΙ-

v. 1173. μήποτε — ἀκούσαιτ'. Ita libri omnes, quam dicendi formam nolens Brunckius Ariſtophani concedere μήποτε — ἀκούσετ' ex ingenio emendat.
v. 1177. Brunckius ed. πᾶθε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς γραῦς.

ἐμὸν ἔργον ἐστίν· κἀγὼ σὸν, ὦ Λάφιον, ἄ σοι
καθ' ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνῆσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δίελθε, κἀνακόλπασον.
σὺ δ', ὦ Τερηδὼν, ἐπαναφύσα Περσικόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρι μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν, ὦ τοξότα.
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὀρκῆσι κἀμελετῆσι, οὐ κωλύσ' ἐγώ.
ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Φέρε θοιμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί·
καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
τῷ τοδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναικὶ, ναὶ
κάτησο, κάτησο, ναικὶ, ναὶ, τυγατριον.
οἴμ', ὡς σέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αὖλει σὺ θᾶττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;

ΤΟ-

ΤΟΞΟΤΗΣ.

καλό γε τὸ πυγή.
(ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει ἀπεψωλημένος.)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κλαύσετ', ἂν μὴ 'νδον μένῃ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔιεν· καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόσιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καλῶς ἔχει. λαβὲ θοιμάτιον· ὥρα 'σὶ νῷν
ἤδη βαδίζειν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκὶ πιλήσει πρῶτά μέ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πάνυ γε· φίλησον αὐτόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὦ, ὦ, ὦ, παπαπαπαῖ
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ Αττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.

ΤΟ-

v. 1193. Liber noster, ut vulgo:
κλαύσει γ' ἂν μὴ 'νδον μένῃς.
v. 1196. Rav. liber: τί οὐκ ἐπιλήσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναὶ, ναὶ, γραΐδιον,
ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δώσεις οὖν δραχμήν;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

νὴ, ναὶ δῶ σοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τἀργύριον τοίνυν φέρε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔκ' ὠδέν' ἀλλὰ τὸ συβίνην λαβέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτα κομίζεις αὖθις.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀκολούτει, τέκνον.
σὺ δὲ τοῦτο τήρει τῇ γεροντογραΐδιο. 1205
ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αρτεμισία.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μεμνῆσι τοίνυν τοὔνομ' Αρτομουξία.

ΕΥ.

v. 1203. Liber noster: συμβηνην.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἑρμῆ Δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.
σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ', ἢν ἅπαξ λυθῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λέλυσο. σὸν ἔργον, φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἥκοντα καταλαβεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ δὴ τοῦτο δρῶ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὦ γραῦδι', ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοὐ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο. — ποῦ τὸ γραῦδιο;
οἴμ', ὡς ἀπόλωλον· ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ὦ γραῦδι', ὦ γραῦ. οὐκ ἐπαινῶ, γραῦδιο.
Αρταμυξία.
διέβαλέ μ' ὦ γραῦς. ἀπότρεχ' ὡς τάκιστα σύ·
ὀρτῶς δὲ συβίνη 'σι· καταβινῆσι γάρ.
οἴμοι, τί δράσει; ποῖ τὸ γραῦδιο;
Αρταμυξία.

ΧΟΡΟΣ.

v. 1219. Liber noſter: ὦ γραῦ.
v. 1221. Liber noſter: συμβίνη, et καταβινῆσι.

ΧΟΡΟΣ.

τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἢ Φερεν τὰς πηκτίδας;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναὶ, ναικί. εἶδες αὐτό;

ΧΟΡΟΣ.

ταύτῃ γ' οἴχεται,
αὐτή τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἵπετο. 1225

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κροκῶτ' ἔκοντο τῇ γέροντο;

ΧΟΡΟΣ.

Φήμ' ἐγώ.
ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηί.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὦ μιαρὸ γρᾷο· πότερα τρέξι τὴν ὁδό;
Αρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

ὀρθὴν ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τηδὶ διώξεις; τοὔμπαλιν τρέχεις σύ γε. 1230

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κακόδαιμον· ἀλλὰ τρέξι Αρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

V. 1228. γραῦ liber noster.

ΧΟΡΟΣ.

τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας.
ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν·
ὥσθ' ὥρα δή 'στι βαδίζειν
οἴκαδ' ἑκάστῃ.
τὼ Θεσμοφόρω δ' ἡμῖν ἀγαθὴν
τούτων χάριν ἀντιδιδοίτην.

v. 1232. Liber noſter ut vulgo: τρέχε νῦν κατὰ, et v. 1233. πέπυσται.
v. 1237. Rav. liber: ἀνταδοῖτον, ut vulgo.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΝΙΚΑΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΥΚΑΡΠΙΑΖΟΥΣΑΙ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασαι πεῖσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν· αἱ δὲ μηχαναὶ τῷ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι, τοιαῦται. πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνουσι, προνοήσασαι, καὶ προασκήσασαι τὸ σῶμα αὐτῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι. μία δὴ ἐξ αὐτῶν Πραξαγόρα, λύχνον ἔχουσα, προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ φησὶν, ὦ λαμπρὸν ὄμμα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν σολαῖς
ἀνέρων προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας,
περιθέμεναι πωγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν σολαῖς
ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὅλων
τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξειν μυρίῳ·
ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χρήματ' ἄνδρας· ὡς κεκρῖσθαι τοῖς νόμοις.

Adnotationes in Eccleſiazuſas.

Argumentum hoc primum in libro Ravennate ſolummodo extat.

ἐκκλησιάσασαι. Ita liber noſter, et Brunckius. Alii ἐκκλησιάζουσαι.

περιθέτους καὶ ἀνδρείαν. Vulgo: περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν.

ἀναλαμβάνουσι. Brunckius: ἀναλαμβάνονται.

αὐτῶν. Vulgo: ἑαυτῶν.

δὴ ἐξ. Vulgo: δέ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΒΛΕΠΥΡΟΣ ἀπὸς Πραξαγόρας.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ.
ΧΡΕΜΗΣ.
Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΝΕΑΝΙΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου,
κάλλις' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·
τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο,
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.)
ὅρμα Φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν· εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
πειρωμένοισι πλησίον παρασατεῖς·
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπισάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων.
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀποῤῥήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·

v. 1. τοῦ τροχηλάτου λύχνου. Virgilius Ecl. III. *Lenta quibus torno facili superaddita vitis.*

v. 2. Liber noſter: εὐσόχοισιν ἐξηρτημένον.

v. 9. Rav. liber: πλησίως.

v. 10. λορδουμένων. Ita liber noſter, et Brunckius. Vulgo: χορδυμένων.

v. 13. ἀφεύων. Ita liber noſter, et Brunckius. Vulgo: ἀφαύων.

σοάς τε, καρποῦ βακχίου τε νάματος
πλήρεις, ὑποιγνύσαισι συμπαρασκευῆς·
καὶ ταῦτα συνδρῶν, οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνθ' ὧν συνοίσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμία πάρεσιν, ἃς ἥκειν ἐχρῆν.
καί τοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσαι· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἔδρας,
ἃς Σφυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι·
δεῖ τὰς ἑταίρας ἐγκαθιζομένας λαθεῖν.
τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐρραμμένους
ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἶρητ' ἔχειν;
ἢ θαυμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαβεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. Φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνει.

ΓΥΝΗ Α.

ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως,
ἡμῶν

v. 17. ἀνθ' ὧν συνοίσει. Ita liber noster. Alii: ξυνήσει.

v. 22. ἃς Σφυρόμαχος. Ita liber noster, ut vulgo. Bruncknius ex ingenio ὡς: quod idem est.

v. 22. ἃς Σφυρόμαχος. Grammaticus Ravennatis libri ἃς Κλεόμαχος ex errore scripsit, haec etiam addens: φασὶ Κλεόμαχον τραγικὸν ὑποκριτήν. οὗτος φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε ἐρηκέναι ἕδρας ἐν δράματι, καὶ ἐσκῶφθαι διὰ τὸ κακέμφατον. ὁ δὲ Σφυρόμαχος ψήφισμα εἰσηγήσατο, ὥστε τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι, καὶ τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων. In primo Tusculanarum Cicero: *Frequens*, inquit, *consessus theatri, in quo sunt mulierculae et pueri, movetur audiens iam grande carmen.*

v. 23. Liber noster:

δεῖ τὰς ἑταίρας πᾶς καλαθιζομένας λαθεῖν.

v. 14. σοάς τε) ταμιεῖα σοὰς λέγουσι· καὶ γὰρ παραμήκη ἐν αἷς ὁ σῖτος.

v. 18. Σκίροις) Σκίρα ἑορτὴ Ἀθηνᾶς· εἰ δὲ Δήμητρος καὶ Κόρης. ἐν ᾗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθέως φέρει σκιάδιον λευκόν, ὃ λέγεται σκῖρον.

ἡμῶν προσιόντων, δεύτερον κεκόκκυκεν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγορεῖν
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ, φέρε, τὴν γείτονα
τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τὴν θύραν.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

ΓΥΝΗ Β.

ἤκουσά τοι
ὑποδυομένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
ἅτ' οὐ καταδαρθοῦσ'. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη,
(Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγώ)
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυν' ἔμ' ἐν τοῖς τρώμασιν,
ὥσ' ἄρτι τουτὶ θοιμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλεναρέτην, καὶ Σωφράτην
παροῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺκουν ἐπείξεσθ', ὡς Γλύκη κατώμοσεν
σὴν ὑστάτην ἥκουσαν εἶνου τρεῖς χοᾶς
ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεβίνθων χοίνικα.

Kk 4 ΓΥΝΗ

v. 32. ἐγρηγορεῖν. Ita liber Ravennas. Eodem exemplo paulo post:

ὥσ' ἄρτι τουτὶ θοιμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

Vulgo: ἐγρηγορῶ. Brunckius: ἐγρηγόρουν.

v. 34. θρυγονῶσα liber noster, ut in Hesychio. Alii τρυγοιῶσα, ut in Suida: in quo potest esse ratio illa scribendi a librario profecta.

v. 34. θρυγονῶσα, ἡσύχως κινοῦσα. Grammaticus libri Ravennatis.

v. 42. παροῦσαν liber noster. Vulgo: προσιοῦσαν.

v. 45. ἡμῶν liber noster, ut Brunckius. Alii ἡμῖν.

ΓΥΝΗ Α.

τὴν Σμικυθίωνος οὐχ ὁρᾷς Μελισίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.

ΓΥΝΗ Β.

τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γευσισράτην,
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα;
κἀ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁρῶ προσιούσας χ' ἁτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι περ ἐς' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ Φιλτάτη,
ἐκδρᾶσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβηττε, τριχίδων ἐσπέρας ἐμπλήμενος.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κἀθησθε τοίνυν, ὡς ἂν εἴρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ συλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.

ΓΥΝΗ Δ.

ἔγωγε. πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας

λόχ-

v. 46. Liber noster: δ' οὐχ.

v. 56. τριχίδων ἐμπλήμενος. Ad hunc locum Rav. liber: λέγει δὲ τῶν καλουμένων ἰῶν θρύσσων. αὗται γὰρ ἐσθιόμεναι βῆχα ἀνεγείρουσι. Confer *Xenocratis* librum περὶ τῆς ἀπὸ ἐνύδρων τροφῆς.

v. 57. ὡς ἂν ἔρωμαι. Ita liber noster, et duo Brunckii libri: qui tamen eis praefert elegantem Davvesii viri doctissimi emendationem: ὡς ἂν ἀνέρωμαι. Vulgo: ὡς ἀνήρωμαι τάδε.

v. 48. κατὰ σχολὴν) ἀντὶ τοῦ μόλις ἢ ἀψορεί τι.

λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον
ἔπειθ', ὁπότ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον, δι' ἡμέρας
ἐχλιαινόμην ἐσῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

ΓΥΝΗ Ε.

κἄγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔρρίψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη,
κἀμηδεν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔχετε δὴ τοὺς πώγωνας, οὓς εἶχητ' ἔχειν
πᾶσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;

ΓΥΝΗ Δ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, καλόν γ' ἔγωγε τουτονί.

ΓΥΝΗ Ε.

κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὑμεῖς δὲ τί φατέ;

ΓΥΝΗ Δ.

φασί· κατανεύουσι γάρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κἀμὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα.

v. 70. καλόν γ' ἔγωγε. Ita liber noster. Vulgo: καλὸν ἔγωγε. Brunckius: τὸν καλὸν ἔγωγε, ut versus constet.

v. 61. λόχμης) ἀντὶ τοῦ συμφύτου τόπου.

v. 66. ἔῤῥίψα) ξυρὸν ἔῤῥίψα, ἵνα μὴ βλέπουσα αὐτὸν ἐρεθιζοίμην πρὸς ξυρά.

v. 71. Ἐπικράτους) οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο Σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς φησίν·

Ἀκαὶ ὑπήνης Ἐπικράτες σακεσφόρε.

ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός.

Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,
τἀνδρεῖα καὶ θαμάτια, καθάπερ ἔπομεν.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.

ΓΥΝΗ Α.

τοῦτ' ἔς' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοιτ' ἂν ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν,
ἕως

v. 75. Vulgo: καὶ θαιμάτια τἀνδρᾶα.

v. 81. ἄπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον. Ita vulgo, ut liber noster. Brunckius ex libro suo coniecit:

ἅπερ τι βουκολεῖν ἐθέλοι τὸν δήμιον;

qui fortasse versus ex commentario quodam veteri paulatim in hunc modum coaluit. Iocus, ni fallor, ad formam veterum baculorum, ne sceptris quidem regum exclusis, pertinet. Grammaticus libri Ravennatis in *Aves*: κύβριος. χαλκοῖ σανίδες, ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι. κατὰ δὲ ἐνίους ἄξονες τρίγωνοι, ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι καὶ αἱ δημόσιαι ἱεροποιΐαι. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης, ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν Πελαργῶν λόγον, ὁμοίως δὲ αὐτοὺς ποιεῖν καὶ τοὺς ἀερόποδας, δι' ὃ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν ἀετὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ Πελαργοὶ, δικαιοπραγεῖς ὄντες, ἐπὶ πτερῶν βαστάζουσι τοὺς πατέρας γεγηρακότας.

v. 82. Praxagorae loco in libro nostro apte quidem alia femina ex iis, quae aderant, ita novas res proponens inducitur; in eodemque desunt verba λέγοιτ' ἄν, spatio tamen vacuo extante.

v. 78. ὧν πέρδεται) ἀντὶ τοῦ ὧν φέρει· ἢ ἴσως ὑπὸ τοῦ βάρους ἐπέρδετο. τὸ σκύταλον τὸ ξύπαλον.

v. 81. ἄπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον) βουκολεῖν γὰρ ὡς τὴν Ἰὼ ὁ Ἄργος ἐν Ἰάκχῳ Σοφοκλέους.

ἕως ἔτ' ἐστὶν ἄσρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡ 'κκλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.

ΓΥΝΗ Α.

νὴ τὸν Δί', ὥσε δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν Πρυτανέων καταντικρύ.

ΓΥΝΗ Η.

ταυτί γέ τοι, νὴ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πληρουμένης, τάλαινα;

ΓΥΝΗ Η.

νὴ τὴν Ἀρτεμιν,
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροώμην ἄρα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστί μου τὰ παιδία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδού γέ σε ξαίνουσαν, ἢν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
ὁ δῆμος ὤν, κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἢν δ' ἐγκαθιζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυσειλάμεναι θαιμάτια· τὸν πώγωνά τε
ὅταν καθῶμεν, ἐν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν;
Ἀγύρριος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
λέληθε· καὶ τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγισ' ἐν τῇ πόλει.
τούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν,

τόλ-

τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, οὕνεκα,
ἢν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ', ὥστ' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν,
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.

ΓΥΝΗ Η.

καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.

ΓΥΝΗ Η.

οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἡ μὴ 'μπειρία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσωμεν, ἃ κεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;

ΓΥΝΗ Θ.

τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ σὺ περίδου, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·
ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς ἐμφάνους, περιδήσομαι
καὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἤν τι μοι δόξῃ λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

δεῦρ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν,
ὡς

v. 113. σποδοῦνται) κινοῦνται· βινοῦνται.

ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς καταγέλαστον;

ΓΥΝΗ Β.

ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσθευμέναις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁ Περισίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάριθ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν.
κάθιζε παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Θ.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχ' ἀγαθῇ.

ΓΥΝΗ Θ.

ἰδού.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοις ἄν.

ΓΥΝΗ Θ.

εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδοὺ πιεῖν.

ΓΥΝΗ Θ.

τί γὰρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;

ΠΡΑ-

v. 131. Brunckius ed. τύχῃ 'γαθῇ.

v. 133. ἐστεφανωσάμην) ἐπεὶ κοῦτο, καὶ οἱ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐστεφα-

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπιθ' ἐκποδών· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ.

ΓΥΝΗ Θ.

τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τῇ ἐκκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδού γέ σοι πίνουσιν.

ΓΥΝΗ Θ.

νὴ τὴν Ἀρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνθυμουμένοις,
ὥσπερ μεθυόντων, ἐξὶ παραπεπλημένα.
καὶ, νὴ Δία, σπένδουσί γ'· ἢ τίνος χάριν
τοσαῦτά γ' εὔχονθ', εἴπερ οἷος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνται γ', ὥσπερ ἐκπεπωκότες·
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.

ΓΥΝΗ Θ.

νὴ τὸν Δί', ἤ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν·
δίψει γὰρ, ὡς ἔοικ', ἀφαυανθήσομαι.

ΠΡΑ-

v. 140 et 41. ἢ τίνος χάριν τοσαῦτ' εὔχονθ'. Ita vulgo, uti liber noſter, cuius maior poteſt eſſe auctoritas, quam ſit nonnullarum regularum, quibus, utrum Attici poetae omnes paruerint, definiri pro certo nequit, in tanta librorum vetuſtorum varietate. Brunckius ita hunc locum emendat:

ἢ τίνος ἂν χάριν τοσαῦτ' ἐπεύχοιντ'.

v. 146. Alii: ὡς ἔοικεν, et ὡς ἔοικε φανηθήσομαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔσθ' ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν;

ΓΥΝΗ Ι.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ σεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδρισὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.

ΓΥΝΗ Ι.

Εβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ' οὐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν, μίαν
ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, μὰ τὼ θεὼ —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ τὼ θεώ. τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;

ΓΥΝΗ Ι.

τί δ' ἔσιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν γ' ἤτησά σε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καί τοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα.

ΓΥΝΗ Ι.

ὦ νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ
ἐκκλη-

ν. 152. ἥσυχος) ἀντὶ τοῦ ἥσυχα τάδε τοιαῦτα λέγ.

ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον ἄν, εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται.

ΓΥΝΗ Ι.

Φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
Ἐμοὶ γὰρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι. —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

γυναῖκας αὖ, δύσηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΓΥΝΗ Ι.

δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπερρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ' ἐντευθενί.
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα· τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι,
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.
Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.

ὁρῶ

v. 161. Liber noſter: οὐκ ἂν προβαίην, ut vulgo. Particula ἄν, quam Brunckius ineſſe vult in verſu ſequenti, ab omnibus libris deeſt, quaeque, ſi adeſſet, verſus venuſtate nonnihil detraheret. Eodemque verſu in libro noſtro ſcriptum eſt ταῦτ', ubi vulgo eſt τοῦτ'.

v. 163. Scriptum eſt ἡ πρωτέρα γυνή; ad indicandam nempe octavam, quae de vini uſu homines negotia tractantes momorderat. Sed aptius quidem huic orationi femina illa convenit, quae modo ob invocatam Cererem ac Proſerpinam loqui deſierat. Ei enim inquit Praxagora: γυναῖκας αὖ, δύσηνε, et ἄπερρε καὶ σὺ, ut primae illi dixerat, σὺ βάδιζε καὶ κάθιζε.

v. 167. Vulgo: μὰ Δί' ἐπίγονον. Inepte. Correxit Brunckius.

ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προσάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἂν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηροὶ γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ; πλείον' ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
εἰ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τοπαράπαν· ἀλλὰ τὸν γ' Ἀγύρριον
πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δὲ, χρωμένων,
ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερεπήνεσεν·
ὁ δ' οὐ λαβὼν, εἶναι θανάτου φήσ' ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, εὖγε ταυταγὶ λέγεις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τάλαιν', Ἀφροδίτην ὠνόμασας. χαρίεντά γ' ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μηδ' ἐθίζου νῦν λέγειν.
Τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δή γ' ἐγένετ', ἦλθον· τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ τοῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.
ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ·
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.

Κορινν-

v. 191. Liber noſter: ἅπαξ, ut vulgo. Sequenti verſu vulgo: οὐκ ἂν ἅπαξ.
v. 196. ὁ τοῦτ'. Ita liber noſter. Vulgo: ὁ ταῦτ'.

Κορινθίοις ἄχθεσθε· κἀκεῖνοί γέ σοι
νῦν εἰσι χρηστοί, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.
Ἀργεῖος ἀμαθὴς, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός·
σωτηρίαι παρέκυψεν, ἀλλ' ὁρίζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

ΓΥΝΗ Α.

ὡς ξύνετὸς ἀνήρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νῦν καλῶς ἐπήνεσας.
Τμεῖς γ' ἄρ' ἐς', ὦ δῆμε, τούτων αἴτιοι.
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα,
ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαστος, ὅ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν, ὥσπερ Αἴσιμος, κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.
ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν
ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις,
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.

ΓΥΝΗ Β.

εὖ γ', εὖ γε, νὴ Δί', εὖ γε· λέγε, λέγ', ὦ 'γαθέ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ ταῖσι
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἀπαξάπασαι· κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρησῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιεργάζετο;
καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.

ἐπὶ

v. 208. Αἴσιμος) ἄτιμος οὗτος καὶ χωλός. τὸ δὲ κοινὸν ὅτι τὸ κοινὸν ἀμελεῖτε. σκοπεῖσθε δὲ, τί κερδανεῖτε.

v. 217. ἀπαξάπασαι) ἀντὶ τοῦ πᾶσαι. τὰ δὲ τοιαῦτα Ἀττικά.

v. 217. μεταπειρωμένας) μεταβαλούσας, μετακαλλομένας ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
πέττουσι τοὺς πλακοῦντας, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
αὐταῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ προτοῦ.
βινούμεναι χαίρουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
ταύταισιν οὖν, ὦ ἄνδρες, παραδόντες τὴν πόλιν,
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,
τί ποτ' ἄρα δρᾶν μελλουσιν, ἀλλ' ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα·
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σώζειν ἐπιθυμήσουσιν. εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή·
ἄρχουσά τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ.
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾶν εἰθισμέναι.
τὰ δ' ἀλλ' ἐάσω· ταῦτα κἂν πείθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

ΓΥΝΗ Α.

εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.

v. 224. Exscripsi hunc versum ex libro Ravennate, qui vulgo deest.

v. 227. αὐταῖς. Ita ut vulgo liber noster. Nec locus indiget ulla emendatione, quam alii tentarunt. Est enim hic αὐταῖς pro ἑαυταῖς. Vitium est enim frequens inter mulieres, clam, atque absentibus viris, inter amicas coenare, atque apud viros parsimoniae laudem captare. Bene hinc grammaticus: παροψωνοῦσιν· λάθρᾳ ὀψωνοῦσιν. Brunckius edidit αὐτοῖς.

v. 235. σώζειν ἐπιθυμήσουσιν. Ita liber noster longe aptius, quam ut vulgo: σώζειν ἐπιθυμοῦσιν. Brunckius cum *Scaligero*; σώζειν μᾶλλ' ἐπιθυμοῦσιν.

v. 240. Brunckius contra libros omnes: τὰ μὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἄν.

πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐν ταῖσι Φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνί·
ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

ΓΥΝΗ Α.

οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε ϛρατηγὸν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ', ἢν ταῦθ', ἁ πινοεῖς, κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρεὶς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλὰ τοῦτό γε
ἴσασι πάντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾷν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ τοῦτ' ἴσασιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ τὰ τρυβλία
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

ΓΥΝΗ

v. 244. Liber noſter: ἐν ταῖς.

v. 247. Rav. liber: ϛρατηγὸν. Alii ϛρατηγεῖν.

v. 254. Liber noſter: τὴν δὲ πόλιν καλῶς.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ', ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν ὑποκρούσωσίν σε;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

προσκινήσομαι,
ἄτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.

ΓΥΝΗ Α.

ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἢν σε τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ';

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐξαγκωνιῶ
ὠδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.

ΓΥΝΗ Α.

ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾷν κελεύσομεν.

ΓΥΝΗ Β.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·

v. 256. τούτῳ μὲν ἔποιμ'. Ita Brunckii liber. Noster enim ut vulgo inepte ἔποιν. Addit quoque Brunckius particulam ἂν, quam ut locis pluribus, ita in hoc Aristophanes, licet Atticus, tot antiquorum testimonio librorum omisit.

v. 259. Liber noster: ἤν σ' οἱ τοξόται.

v. 255. Νεοκλείδης ὁ γλάμων) ἐκαμῳδεῖτο ὡς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτης. ὁ λημῶν· ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας. καὶ μετὰ τοῦτο ἔπαιζε πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τῶν συκουσίας.

v. 256. ἐς κυνὸς πυγήν) παροιμία παιδικὴ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων. Ες κυνὸς πυγὴν ὁρᾷς καὶ τριῶν ἀλητέκαν.

ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε.
εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτεκνητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικάς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν, ἢ θύραζ' ἐκάστοτε.
ἔπειτ', ἐπειδὰν ταῦτα πάντ' ἔχῃ καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμένους,
καὶ θαιμάτια τἀνδρεῖά γ', ἅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε, κἄτα ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμεναι βαδίζετ', ἄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
τὸν τῶν ἀγροίκων.

ΓΥΝΗ Β.

εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἑτέρας οἶμαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν Πνύκ' ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ σπεύσαθ', ὡς ἐῴωθ' ἑκεῖ

τοῖς

v. 266. Vulgo: τὰ σκέλη. Spectat huc obſcoenus ille locus Ciceronis in *Epiſtolis familiaribus* a pluribus iam notatus.

v. 271. Liber noſter: ἄνδρ' ἐθεᾶσθ'.

v. 266. αἴρειν τὼ σκέλη) ἐν τῇ συνουσίᾳ· λέγει τὰς χεῖρας αἴρειν, ὥσπερ οἱ ἑλκτορες οἱ κριθόμενοι.

v. 277. ἐπαναβάλεσθε) ἀντὶ τοῦ περιβάλεσθε.

v. 282. ἄντικρυς) ἀντὶ τοῦ αὐτίκα.

τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίως ἐς τὴν Πύκνα,
ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.

ΧΟΡΟΣ.

ὥρα προβαίνειν, ὦ ἄνδρες, ἡμῖν ἐστι. τοῦτο γὰρ χρὴ
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ,
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢν ἁλῶμεν
ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν,
ὦ ἄνδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν
μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους

v. 290. et seq. Huius *Chori* versus inelegantes esse, iam clarissimi viri Davvesius et Brunckius animadverterunt, quorum alter eos, pluribus ex ingenio de iis ablatis aliisque inductis, in versiculos divisit; alter prudentissime tentare ex ingenio desperatam rem noluit. Ravennas liber omnem de hoc loco difficultatem aufert. Ne vero longiores simus, quam brevitas nostri Commentarii patiatur, nihil singillatim adnotabimus. Locum tantum asseram, ut eum Brunckius edidit, ex quo, tacentibus nobis, quisque per se possit, quam sit praestans liber ille, intelligere:

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦ ἄνδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος, βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμῃ, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον·
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἕπου κατεπείγων σαυτὸν, προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίον καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας.
καί τοι τί λέγω, φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.

Ημιχ. ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος

ἥκοντας,

ἥκῃ κεκονισμένος,
βλέπων ὑποτρίμμα,
στέργων σκοροδάλμῃ,
μὴ δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη,
καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἔπου κατεπείγων,
σαυτῷ προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς,
ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον
λαβόντες ἔπειτα πλησίοι
καθεδούμεθ', ὡς
ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ
τὰς ἡμετέρας φίλας.
καί τοι τί λέγω; φίλους
γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν
τούσδε τὰς ἐξ ἄσεος
ἥκοντας, ὅσοι πρωτοῦ
μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὀβολὸν μόνον,

καὶ-

ἥκοντας, ὅσοι πρωτοῦ μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει λαβεῖν ὀβολὸν μόνον, κἀθηντο λαλοῦντες· νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν· ἀλλ' οὐχὶ, Μυρωνίδης ὅτ' ἦρχεν ὁ γενναῖος, οὐδεὶς ἂν ἔτόλμα τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον λαβών· ἀλλ' ἦκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο κρομμύω, καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. νυνὶ δὲ τριώβολον ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν, ὥσπερ πηλοφορεῦντες.

v. 305. Bernardus Iunta πλησίαι.

v. 308. ὁπόσ' ἂν) ὁπόσ' ἂν δέῃ χειροτονεῖν τὰς ἡμετέρας φίλας.

καθῆντο λαλοῦντες
ἐν τοῖς στεφανώμασι.
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν.
ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γενναῖος,
οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοι-
κεῖν, ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἦκεν ἕκαστος
ἐν αὑτοῦ φέρων
πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον αὖ
κἀὶ δύο κρομμύω
κἀὶ τρεῖς ἂν ἐλάας.
νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
πράττωσί τι κοινὸν, ὥσ-
περ πηλοφοροῦντες.

v. 317. Vulgo: ἐκάθητο λαλοῦντες.
v. 324. Vulgo: ἀργύριον φέρων. Atque ita liber noster. Qui enim sequitur φέρων altero ab hoc versu oculos librariorum fefellit.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Τί τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ Φρούδη 'σί μοι;
ἐπεὶ πρὸς ἔω νῦν γ' ἔσιν· ἡ δ' οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι παλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ θοιμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοίδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ; ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι;
ἢ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἐσὶν ἐν καλῷ.
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ'· ὅσας εἶμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν.
οὐ γάρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε
δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἐσιν ἀποπατητέον.

ΑΝΗΡ.

τίς ἐσιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἰπέ μοι,
τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐσιν; οὔ τι που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα!

τὸ

v. 353. Κινησίας) οὗτος μαλακός.

τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος, ἐνδύεται.

ΑΝΗΡ.

τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ ἔχω φράσαι.
ζητῶν γὰρ αὖτ' οὐχ εὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.

ΑΝΗΡ.

εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκέλευσάς σοι φράσαι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει.
ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν
ὃ κἀγὼ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.

ΑΝΗΡ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας. κἀγὼ γάρ, ἢ ξύνειμ' ἐγώ,
φρούδη 'στ', ἔχουσα θοιμάτιον, οὐγὼ 'φόρουν·
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ'· ἀλλὰ κἀγὼ τὰς ἐμβάδας.
οὔκουν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς

Λα-

v. 355. κροκωτίδιον. Ita recte Brunckius. Vulgo ut in libro noſtro κροκώτιον.

v. 362. ταῦτα τοίνυν ἄντικρυς ἐμοὶ πέπονθας. Rav. liber ad *Plutum* v. 134. ἄντικρυς δι' ἐκτάσιας φανερῶς. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει, καὶ δίχα τοῦ σ' ἀντικρύ. Et in *Equites* ad v. 63. δεῖγμα δὲ ὑποβαλλούσης ἀναισχυντίας τὸ φανερῶς καταψεύδεσθαι; itemque ad v. 127. ἄντικρυς· φανερῶς. Ita in Avibus alibi Ariſtophanis ἄντικρυς, *aperte*, *praeclare*.

v. 360. ἐκτετρύπηκεν) αἰτὶ τοῦ λάθρα ἐξῆλθεν.

v. 361. νεώτερον) καινὸν καὶ ἄτοπον.

Λακωνικάς· ἀλλ' ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἰέμην,
ἵνα μὴ 'γχέσαμμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.

ΑΝΗΡ.

τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;

ΒΔΕΠΤΡΟΣ.

γνώμην γ' ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ' ἐστίν, ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.

ΑΝΗΡ.

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ
δ' ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἥνπερ λαβὼ θοιμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.

ΒΔΕΠΤΡΟΣ.

κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
ἀχρᾶς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ.

μῶν ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

ΒΔΕΠΤΡΟΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεταί γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; κἀγὼ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἐς' ἄνθρωπος Ἀχαρδούσιος.

τίς

v. 369. Liber noster: ἴεμε, et vulgo ἴεμαι. Quod est ἰέμην recte Brunckius ex libro Regio posuit.

v. 379. Liber noster: λακωμαικοῖς.

v. 385. Ἀχαρδούσιος) παρὰ Ἱπποθωντίδος φυλῆς Ἀχερδούς. τὴν Ἀχαρδα. ἔστι δὲ δῆμος τῆς

τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἆρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴτως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένην τις καλεσάτω πάση τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε σεναγμάτων
οἶδεν, τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιΐδῃς
διαῤῥαγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τι που χέζεις;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.

ΧΡΕΜΗΣ.

τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει χιτώνιον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἑτέον;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐξ ἐκκλησίας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη λέλυται γάρ;

ΧΡΕ-

v. 389. Brunckius ex Regio libro: Ἀντισθένη.
v. 397. Vulgo editus est hic versus, ut est in libro Ravennate. Eum sic Brunckius ex ingenio composuit:
τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;

v. 389. Ἀντισθένη) Ἀντισθένης ἰατρὸς θηλιδριώδης. καὶ οὗτος τῶν καταπρώκτων.

ΧΡΕΜΗΣ.

νὴ Δί', ὄρθριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέρραμνον κύκλῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;

ΧΡΕΜΗΣ.

εἰ γὰρ ὤφελον.
ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥς' αἰσχύνομαι
ἔχων μὰ Δί' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δ' αἴτιον τί;

ΧΡΕΜΗΣ.

πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πύκνα.
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ἠκάζομεν,
ὁρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία·
ὥς' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς, οὔτ' ἄλλοι συχνοί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;

ΧΡΕΜΗΣ.

πόθεν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον
ἀλεκ-

v. 404. et 5. Liber noster:
ἀλλ' ὕστερος, νὴ Δί', ἦλθον, ὥς' αἰσχύνομαι,
μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄλλο, ἢ τὸν θύλακον.
Recte Brunckius versum alterum emendavit.

v. 409. οὐ γὰρ) καὶ γὰρ. v. 413. τὸ δεύτερον) ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν τρίτον κοκκύζει.

ἀλεκτρυὼν ἐφθέγγετο.

ΒΔΕΠΥΡΟΣ.

οἴμοι δείλαιος.
Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον. ταμαὶ γὰρ δισίχεται.
αἰταὶρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλον
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη;

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ἔδοξε τοῖς Πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κἄτ' εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν.
κἄπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς,
οὐ δεινὰ τολμᾶν τουτονὶ δημηγορεῖν,
κἠ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο;
ὁ δ' ἀναβοήσας κἠ περιβλέψας ἔφη·
Τί δαί μ' ἐχρῆν δρᾶν;

ΒΔΕΠΥΡΟΣ.

Σκόρδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,
ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.

ΧΡΕΜΗΣ.

μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν.
αὐτός γε μέντ' οὐ Φασκεν ἱμάτιον ἔχειν,
κἄπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας

τε-

v. 429. Liber noster: σαυτῷ.

v. 425. οὐκ ἐσώσατο) ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσωσε.

τετρασατήρου καὐτόν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ,
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις εἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή 'στι, μηδὲ στρώματα,
ἱέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους
ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἢν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν,
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, χρησά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν·
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλάειν μακρά,
ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν.

ΧΡΕΜΗΣ.

μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησεν, ὅμοιος Νικίᾳ,
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν,
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· εἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νοῦν γὰρ εἶχον, νὴ Δία.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
πολλὰ κακά.

ΒΛΕ-

v. 440. Liber noſter: ἄ, ἡμῶν.
v. 443. Rav. liber, ut vulgo: ἢν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ.

v. 440. πλευρῖτις) εἶδος νοσήματος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ τί εἶπε;

ΧΡΕΜΗΣ.

πρῶτον μέν σ' ἔφη
εἶναι πανοῦργον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ σέ;

ΧΡΕΜΗΣ.

μή πω τοῦτ' ἔρῃ.
κἄπειτα κλέπτην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ.

καὶ, νὴ Δία,
καὶ συκοφάντην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ.

καὶ, νὴ Δία,
τωνδὶ τὸ πλῆθος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;

ΧΡΕΜΗΣ.

γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυσικὸν,
καὶ

461. Liber noſter: σὲ μόνον.
463. ἄλλως λέγει. Liber noſter ut Brunckius. Vulgo: ἄλλος.

καὶ χρηματοποιόν· κοὔτε τἀπόῤῥητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόρων ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν·
σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾶν ἀεί.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

καὶ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις, οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον·
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν·
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μαρτύρων γ' ἐναντίον.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθὰ
ἕτερά τε πλεῖσα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

τί δῆτ' ἔδοξεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν
αὐταῖς. ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι.

ΒΔΕ-

v. 465. κοὔτε. Ita liber noster, ut *Faber* emendaverat. Vulgo: κοὔτ'. Brunckius aut κοὔγε, aut cum Davvesio κοὐχὶ. Quod vero οὔτε non habet simile sibi hac in oratione respondens, vitium non est, neque desunt tam inter graecos, quam inter latinos scriptores exempla. Nos in Vespis ex libro nostro v. 312. ita edidimus: μὰ Δί' οὔτ' ἄρα προπέμψω σὲ τὸ λοιπόν.

v. 476. Liber noster: ἄλλα πολλά.

v. 478. Rav. liber, ut vulgo: ἐπιτρέπειν σε τὴν πόλιν ταυτασῖς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ δέδοκται;

ΧΡΕΜΗΣ.

φήμ' ἐγώ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἅπαντά τ' αὐταῖς ἐσι προσεταγμένα,
ἃ τοῖσιν ἀνδράσιν ἔμελεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

οὕτω ταῦτ' ἔχει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' εἰς δικασήριον ἆρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;

ΧΡΕΜΗΣ.

οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδὲ τένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι; 485

ΧΡΕΜΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀσπανακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας, 490
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν —

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δρᾶν;

v. 485. Liber noster: τὸν ὄρθρον ἆρα πρᾶγμ' ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι. Brunckius ex libris suis: ἔτι πρᾶγμ' ἔσι μοι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κινεῖν ἑαυτάς.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἄριστον οὐ δώσουσι.

ΧΡΕΜΗΣ.

σὺ δέ γε, νὴ Δία,
δρᾶ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ κινῇς ἅμα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἀλλ' εἰ τῇ πόλει
τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δρᾶν.
λόγος τέ τοι τις ἔστι τῶν γεραιτέρων
ὅσ' ἂν ἀνόητ' ᾖ, ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.
καὶ ξυμφέρει γ', ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί.
ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμβα, χώρει.
ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅσις ἐπακολουθεῖ;
στρέφου, σκόπει,

φύ-

v. 492. et 93. Hi versus extant quoque in libro Ravennate, quos Kusterus non adoptavit.

v. 497. Vulgo: καὶ μῶρα. Brunckius ex libris suis: ἀνόητ' ἂν ἃ καὶ etc.

φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ παν-
οῦργοι,
μήπου τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ·
ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.
ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι
πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ'
ἐλεγχθέν.
πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυ-
τὴν, καὶ περισκοπουμένη
κἀκεῖσε, καὶ τὰ 'κ δεξιᾶς
μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγὺς ἐσμὲν ἤδη,
ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ', ἡνίκ' ἦμεν·
τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ', ἡ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας,
πώγωνας ἐξηρτημένας, μὴ καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς,
χ' ἡμῶν ἴσως κατείπῃ.
ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς,

 ἐλθοῦσα

v. 507. ἡμῖν δ' ἂν. Ita liber noſter, ut Brunckius ex ingenio. Vulgo: ἡμῖν δ'.

v. 509. Vulgo hic locus ita editus eſt:

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τά γ' ἐκ δεξιᾶς
μὴ ξυμφορὰ.

Brunckius, *Valckenarium* ſequutus, hanc medelam corrupto loco ex ingenio eſſe voluit:

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν
κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ etc.

Elegans eſt liber noſter, atque huic emendationi, licet homine doctiſſimo dignae, anteferendus.

v. 519. χ' ἡμῶν ἴσως κατείπῃ. Ita liber noſter, atque legendum eſſe *Kuſterus* coniecerat, probavitque doctiſſimi illius hominis coniecturam *Berglerus*, cui nullam ob cauſam moleſtus eſt Brunckius, qui reſpuens coniecturam illam, vetuſtiſſimo iam libro confirmatam, veluti

ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,
παραβλέπουσα θατέρῳ,
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, ἥπερ ἦσθα,
καὶ μὴ βράδυν· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν. ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα·
χ' αὗται γὰρ ἥκουσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, ἃ βουλευσάμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥίπτεῖτε χλαίνας· ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω·
χαλᾶτε συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικάς·
βακτηρίας ἄφεσθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευτρέπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι
εἴσω παρερπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοιμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'ξηνεγκάμην.

ΧΟ-

veluti ineptam ac frigidam, aliam hanc coniecturam apponit: χ' ἡμῶν ἔσω κατάπτη. Harum vero quae sit comico poetae aptior sententia, facile est omnium iudicium.

v. 526. καὶ μίσει σάκον. In Epicratem barbatum hominem *Plato comicus* lusit, cuius versum Grammaticus Aristophanis ad v. 71. comoediae istius attulit:

ἄνακξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.

v. 528. Liber noster: μὲν ὦ γυναῖκες ἡμῖν.

v. 535. Vulgo: ἔσω.

v. 537. Ita Rav. liber. Alii:

ὅθεν παρέλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'πηνέγκαμεν.

v. 523. ἥπερ ἦσθα) ἀντὶ τοῦ ὡς ἦσθα.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη κεῖται πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὺν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν,
ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
σὺν δεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' εἶδα γυναικί.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περιμείνατε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,
ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγένησθε.

v. 538. Liber noster, ut vulgo: κεῖται δὴ πάνθ'. Emendatio a Brunckii ingenio prodiit.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δ', ὦ μέλε,

σοὶ τοῦθ';

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ὅ τι μοι τοῦτ' ἐστίν; ὡς εὐηθικῶς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὔ τοι παρά του μοιχοῦ γε φήσεις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ ἴσως

ἑνός γε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν βατανίσαι τουτί γέ σοι

ἔξεσι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;

ΠΡΑ-

v. 546. παρά του. Ita liber noster. Vulgo: περί του.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐ δὴ τάλαιν' ἔγωγε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ὄρθριον
ᾤχου σιωπῇ θοιμάτιον λαβοῦσά μου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

γυνή με τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ Φίλη
μετεπέμψατ' ὠδινοῦσα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἄτ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
Φράσασαν ἰέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τῆς λεχοῦς δ' οὐ Φροντίσαι,
οὕτως ἐχούσης, ὦ 'νερ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἰποῦσάν γ' ἐμοί.
ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ τὼ θεώ.
ἀλλ' ὥσπερ εἶχον ᾠχόμην· ἐδεῖτο δὲ,
ἅπερ μεθῆκέ μ', ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἶτ' οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιον ἐχρῆν σ' ἔχειν;

v. 551. ᾤχου σιωπῇ θοιμάτιον λαβοῦσά μου. Ita liber noſter. Alii: σὺ καὶ πῇ et λαβοῦσά μοι. Aldi editio, ut liber noſter, σιωπῇ.

v. 554. δ' οὐ. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis δ' ἦν.

v. 559. Brunckius ed. σ' ἐχρῆν ἔχειν.

ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοὔγκυκλον,
ᾤχου καταλιποῦσ' ὥσπερεὶ προκείμενον,
μόνον οὐ σεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ψύχος γὰρ ἦν· ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής·
ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνομι, τοῦτ' ἠμπισχόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον κἀ τρώμασι
κατέλιπον, ὦ 'νερ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
ᾤχοντο μετὰ σοῦ, κατὰ τί χ' ἡ βακτηρία;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἵνα θοιμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην,
μιμουμένη σε, κἀ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν,
κἀ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακτηρίᾳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα,
ὃν χρῆν ἔμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὴ Φροντίσῃς· ἄρρεν γὰρ ἔτεκε παιδίον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἡ 'κκλησία;

ΠΡΑ-

v. 560. ἐπιβαλοῦσα. Optime liber noster. Vulgo inepte, quod Brunckius vidit, ἐπιλαβοῦσα.

v. 567. Ita hic versus in libro Ravennate, qui locum corruptum restituit. Eum iam Kusterus ita emendarat: κἄτι χ' ἡ βακτηρία. Sed locus orationem magis concitatam requirit.

v. 571. πυρῶν ἑκτέα) τριακοι μέιον τὸ τριώβολον ἀπολώλεβόλου ἴσος ἦν· λέγω οὖν, ὅτι οἴκει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην.
ἀτὰρ γεγένηται;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ἤδησθά με
φράσαντά σοι χθές;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἶσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη.
ὑμῖν δέ φασι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δρᾷν; ὑφαίνειν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τίνων;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἀπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.

ΠΡΑ-

v. 574. ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην. Ita liber noster. Vulgo: ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. Brunckius eleganter ex ingenio: ἐφ' ἥπερ ᾠχόμην.

v. 580. τίνων. Ita liber noster, et Brunckius. Vulgo: τίνες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γ' ἂῤ ἡ πόλις
ἔσαι τολοιπόν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κατὰ τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολλῶν οὕνεκα.
οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τελμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν
ἔσαι τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
οὐ συκοφαντεῖν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
τουτὶ ποιήσῃς, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκ' ἔα λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλα γ', εἰ μὴ ψεύσεται.

ΠΡΑ-

v. 587. μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον, *ne, quaeso, omnem mihi vivendi rationem eripias.* Ita in Avibus v. 151. At v. 161. ζῆτε νυμφίων βίον, *ita vivitote, ut, quo die celebrantur nuptiae, sponsi vivunt.* Sic πάντα τὸν βίον, βίος γενοῖος. ἥδισος βίος in Nubibus v. 42; ubi Grammaticus libri Ravennatis ἄλυπος βίος adnotat. Sed longum esset, persequi omnes significationes, quas huic voci poeta frequenter attribuit.

v. 592. ψεύσεται. Rav. liber. Vulgo: ψεύδεται. Tum versu sequenti: ὥστε σε γέ μοι μαρτυρᾶν, ubi vulgo: ὡς' ἔμοιγε μαρτυρᾶν, et Brunckius: ἐμοί σε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ὥστε σε γέ μοι μαρτυρεῖν,
καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα, καὶ
Φιλόσοφον ἐγείρειν
Φροντίδ', ἐπισαμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν.
κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται
γλώττης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαΐσασα
μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύνατ' αἰ καιρός.
δεῖται γάρ τοι γε σοφοῦ τινὸς ἐξ-
ευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον
μήτε δεδραμένα, μήτ'
εἰρημένα πω πρότερον·
μισοῦσι γάρ, ἢν τὰ παλαιὰ
πολλάκις θεῶνται.

ἀλλ'

v. 596. et seq. Hi versus ita vulgo circumferuntur, ut eos Brunckius edidit:

Φιλόσοφον ἐγείρειν Φροντίδ', ἐπισαμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται γώμης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαΐσουσα μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύνατ' αἰ καιρός.
δεῖται γάρ τι σοφοῦ ξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέρανε μόνον μήτε δεδραμένα, μήτ'
εἰρημένα πω πρότερον.
μισοῦσι γάρ, ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.

Vulgo tamen v. 601. scriptum γλώττης.

v. 605. Ita Rav. liber, ut vulgo:

δεῖται γάρ τοι γε σοφοῦ τινος
ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.

ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις,
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖσον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω τοῦσδε θεατάς,
εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν
τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
δρᾷν αὐτ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ, μηδ' ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπίσασθαι τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι.
κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι, πάντων μετέχοντας,
κἀκ ταυτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι·
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ·
ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον, καὶ τοῦτον ἔμοιον.

ΒΛΕ-

v. 621. κοινωνεῖν. *Aristoteles* in secundo de Republica (c. 6.): τὰ περὶ τὰς κτήσεις ἐν Λακεδαίμονι καὶ Κρήτῃ τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοίνωσε.

v. 624. τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ. Ita liber noster, Iunta et Bruncknius.

v. 618. ἄλλης ἀρχῆς) ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ἔσῃ κοινὸς ἅπασιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κατέδει σπέλεθον πρότερός μου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.
τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρώτισα ποιήσω
κοινὴν πάντων, καὶ τἀργύριον, καὶ τἄλλ', ὁπόσ' ἐσιν ἑκάστῳ.
εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς, 630
ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνάμην προσέχουσαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ὅσις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικούς, ἀφανῆ πλοῦτον —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει,
καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσαι πάντως αὐτῷ. 635

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κατὰ δή τί;

ΠΡΑ-

v. 633. Brunckius: ταῦτ'.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. πάντα γὰρ ἔξουσιν ἅπαντες, ἄρτους, τεμάχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, σεφάνους, ἐρεβίνθους.

ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀπόδειξον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὔκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρεσι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πρότερόν γ', ὦ 'τᾶρ', ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι·

νῦν δ', ἐσαῦ γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἢν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι, ἔξει, τούτων ἀφελών, δοῦναι· τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει ξυγκαταδαρθών.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἔξεσαι πρῶτ' αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν.

καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,

καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρεῖδειν;

ΠΡΑ-

v. 640. Edidi hunc verſum, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Brunckius ex libro ſuo: ὦ 'τᾶν.

v. 642. et ſeq. Ut eos edidit ex libro ſuo Brunckius, ita ſunt hi verſus ſcripti in libro noſtro. In aliis libris minuti capite ſunt hi duo verſus.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται·
κἄτ' ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσει.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι συνῶμεν, 650
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ', οἷ φῂς, ἀφικέσθαι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

θάῤῥει, μὴ δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρχει.
τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τιν' ἔχει. προβεβούλευται γάρ, ὅπως ἂν
ἡδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν. 655

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.

ΠΡΑ-

v. 648. αἱ φαυλότεραι) αἱ μορφοι.

v. 651. οὐκ ἐπιλείψει) οὐκ ἀφικέσει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ φυλάξυσ' αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας
ἀπὸ τοῦ δείπνου· καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν
οἱ φαυλότεροι· κοὐκ ἔξεσαι παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν
τᾶσι γυναιξίν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἦ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥῖς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νὴ τὸν Απόλλω· καὶ δημοτική γ' ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη
τῶν σεμνοτέρων ἔσαι πολλὴ, καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων,
ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ πρότερος, παραχώρει, κἄτ' ἐπιτήρει,
ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

ΒΛΕ-

v. 664. ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ πρότερος, παραχώρει etc. Ita venuste liber noster. ἐμβάδ' ἔχων ille est, qui dicet παραχώρει, sententia planissima, atque integro versu. Vulgo inepte:

ὅταν ἐμβάδι γ' εἴπῃ πρότερος παραχώρει.

Brunckius secutus est *Fabrum*, qui ex ingenio hunc locum ita emendavit:

ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· πρότερῳ παραχώρει.

v. 665. παραδῶ σοι δευτεριάζειν. Ad hunc locum pertinet, quod *Paulus* inquit, *in leg.* 7. §. *D. de Edendo*: *Haec vox iterum duas res significat*: *alteram*, *qua demonstraretur tempus secundum*, *quod Graeci* δεύτερον *dicunt*; *alteram*, *quae ad insequentia quoque tempora pertineat*, *quae graece dicitur* πάλιν: *quod ita accipitur*, *quoties opus erit etc.* *Virgilius* Ecl. V. *alter ab illo.*

v. 661. ἦ Λυσικράτους) σι- μὸς καὶ αἰσχρὸς ὁ Λυσικράτης.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν, οὕτω ζώντων ἡμῶν, τοὺς αὑτοῦ παῖδας ἕκαστος
ἔστι δυνατὸς διαγιγνώσκειν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας
τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισιν νομιοῦσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἐξῆς τὸν πάντα γέροντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν, γιγνώσκοντες πατέρ' ὄντα,
ἄγχουσι. τί δῆθ', ὅταν ἄγνως ᾖ, πῶς οὐ τότε κἀπιχεσοῦνται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ὁ παρεσὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ ἔμελ' οὐδέν
τῶν ἀλλοτρίων, ὅσις τύπτοι· νῦν δ' ἢν πληγέντος ἀκούσῃ,
μὴ 'γὼν ἐκεῖνον τύπτῃ δεδιὼς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος,
ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ ποῖον;

v. 676. καλῇ. Sic libri omnes. Brunckius καλεῖ propter sequens φιλήσειν; de quo alio loco diximus.
v. 675. Ἐπίκουρος) οὗτος αἰσχρός.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἴ σε Φιλήσειεν Ἀρίσυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἰμώζοι γ' ἄν, καὶ κωκύοι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνθης.
ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,
ὥς' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

δεινὸν μέντ' ἄν γ' ἐπεπόνθη.
τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οἱ δοῦλοι. σοὶ δὲ μελήσει,
ἔταν ᾖ δεκάπους τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἔρεσθαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ μὲν ἔνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει· τὰ δὲ λοιφ' ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ,
πόθεν

v. 681. ἐπεπόνθη liber noſter, ut Brunckius ex ingenio emendarat. Vulgo: ἐπεπόνθων.
v. 683. Vulgo: λιπαρῶν.
v. 678. Ἀρίσυλλος) αἰσχρο- ποιὸς οὗτος.

πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔσι δίκαιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τουτὶ δὲ πόσους ἐπιτρίψει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. τοῦ γὰρ, τάλαν, οὕνεκ' ἔσονται;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πολλῶν ἕνεκεν, νὴ τὸν Απόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς οὕνεκα δήπου, 690
ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δή που 'ς' ἐπίδηλος.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ γε διδάσκεις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τουτὶ τοίνυν Φρασάτω μοι.
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὰν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν. 695

v. 687. Liber noster: πόθεν κτίσει, et v. seq. τουτ' οὔπος ἐπιτρίψει.

v. 693. Personas, ut in libro nostro sunt, hoc in versu apposui. *Chorus* enim, qui praesens est, iamque nonnulla est locutus, facile locum hunc sibi vindicat optime procedente sententia. Eodemque versu vulgo, ut liber noster, Φρασάτω μοι, quod Brunckius ex ingenio praeter necessitatem in σὺ Φράσον μοι convertit.

v. 694. Rav. liber: κτίσουσιν.

v. 694. τῆς αἰκίας) τῆς ὕβρεως.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται Φαύλως οὕτως αὖθις τῇ γαστρὶ κολασθείς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσαι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκ, ἢν εἰκοί γε καθεύδῃς,
οὐδ' ἢν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον. βίοτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον ἐκείνου κομιεῖται.

ΒΛΕ-

v. 696. Liber noſter: ταύτης.

v. 697. οὕτως αὖθις. Sic perbelle liber noſter, integra ſententia, quae mutila eſt, ut vulgo legitur: οὕτως τῇ γαστρὶ, deficiente quoque verſu. Eodemque vitio ſententia notatur, ſi legeris, ut Brunckius ex ingenio coniecit: οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρὶ. Nec eſt, ut cum Brunckio nominativum quaeras. Nam haec prima ſententiae pars: ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ, reliqua omnia vulgari exemplo ſuſtentat.

v. 698. πῶς γὰρ κλέψαι μετὸν αὐτῷ. Ita liber noſter, ut *Kuſterus* acute vidit. Vulgo:

πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ μὴ οὐτοῦ.

Brunckius, qui particulam ἂν negligere Ariſtophanem nequiviſſe cenſet, cetera adoptavit, quae Kuſterus ſenſit, ſed induxit κλέψαι.

v. 698. οὐδ' αὖ) ἐρωτηματι- κῶς.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

οὐδὲ κυβεύσουσ' ἆρ' ἄνθρωποι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

τὴν δὲ δίκαιαν τίνα ποιήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄχυ
μίαν οἴκησιν Φημὶ ποιήσειν συρρήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα, 705
ὥστε βαδίζειν εἰς ἀλλήλους.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσαι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοὺς κρατῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσαι τοῖς παιδαρίοισι 710
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεἴ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.

ΒΔΕΛΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, χάριέν γε.

v. 703. κυβεύσουσ' ἆρ'. Ita liber noster, ut Brunckius vidit. Vulgo: κυβεύσουσιν ἆρ'.

v. 707. Liber noster, ut vulgo, στοὰς, atque ita deinceps. Quo modo scribas, eadem res semper erit.

v. 708. βῆμα) ὁ λίθος ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἰς τὴν ἀγορὰν καταθήσω·
κἄτα σήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βῆτ' ἐπὶ τὴν σφὰν ἀκολουθεῖν
τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας· τὸ δὲ Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ
ταύτην·
τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' ἐς τὴν σφὰν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτό-
πωλιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἵνα κάπτωσιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
μὴ ξελκυσθῇ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν
ἅπαντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἔσαι τοῦτο παρ' ἡμῖν.
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν·
ὥσε μεθυσθεὶς αὐτῷ σεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου,
τάδε

v. 716. τὸ δὲ Θῆτ'. Vulgo ut, liber noster. Brunckius: τοὺς Θῆτ' ἐκ.

v. 719. Liber noster: τούτοις ἀπελῶσιν ἅπαντες.

v. 725. Rav. liber: ἀπὸ τοῦ δάπτου.

v. 716. τὴν βασίλειον δειπνήσοντας) ἐπεὶ τὸ βασίλειον ἀπὸ τοῦ β ἄρχεται.

τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
ἐνθάδε μέιραξ ἔσθ' ὡραία.
Παρ' ἐμοὶ δ', ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ'
ἐξ ὑπερῴου, καὶ καλλίστη,
καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι
δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.
τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις αἱ φαυλότεραι
τειαδ' ἐρεῦσιν· Ποῖ θεῖς οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψήφισαι προτέροις βινεῖν·
ὑμᾶς δὲ τέως θρία λαβόντας
διφόρου συκῆς
ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι.
Φέρε νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σοφῶν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πάνυ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾶν, ἠρημένην
ἄρχειν, καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον σήμερον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

φήμ' ἐγώ.

v. 740. προθύροισι. Ita liber noster.

v. 745. ἠρημένην) κεχαρο- τονημένην.

ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἀπαξαπάσας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἵνατί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον,
κατωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωτί μοι ταδί·
τὸν τῆς στρατηγοῦ τοῦτον οὐ θαυμάζετε;

v. 749. τὰς πόρνας. πόρνη saepe apud poetam. πορνεύτρια in Γεωργη. Fragm. XII., πορνίδιον in Ranis ac Nubibus, πόρνος in Pluto, ubi grammaticus libri Ravennatis: τὰς πόρνας) ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.

v. 751. Rav. liber: ἔχωσιν, quod particulam negantem requirit, si retinendus est.

ΑΝΗΡ Α, Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ, ΑΝΗΡ Β, Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΗΡ Α.

Εγωγ', ἵν' εἰς ἀγορᾶν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριοῦμαι, κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χώρει σὺ δεῦρο, κιναχύρα καλὴ καλῶς,
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους ἐρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἔξιθι,
νὴ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἂν, εἰ τὸ φάρμακον
ἐψοῦσ' ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἴσω παρ' αὐτὴν, δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια·
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ', ἡ κιθαρῳδός, ἔξιθι,
πολλάκις ἀνασήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νύκτωρ διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν πρόϊτω, τὰ κηρία

κό-

v. 763. κανηφορῇς. *Cicero* quarta *in Verrem*: *Erant aenea* (Codd. *aerea*) *praeterea duo signa non maxima, verum eximia venustate, virginali habitu atque vestitu, quae, manibus sublatis, sacra quaedam more Atheniensium virginum reposita in capitibus sustinebant. Canephorae ipsae vocabantur.*

v. 768. Vulgo: ἴθι κομμώτρια.

v. 762. τῶν χρημάτων) ἀντὶ τοῦ κάλλιστον πάντων χρημάτων μου.

v. 763. κανηφορῇς) τὰ κανίσκια ἔχουσα.

v. 770. κιθαρῳδὸς) ἡ ἀλέτρις.

v. 771. ἀνασήσασκ) ἀληθουσα.

κέμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίσῃ πλησίον,
καὶ τῷ τρίποδ' ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·
τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

ΑΝΗΡ Β.

ἐγὼ καταθήσω ταμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ', ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ Φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει·
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερον μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὖτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;

ΑΝΗΡ Α.

οὐδαμῶς.

ΑΝΗΡ Β.

τί δῆτ' ἐπὶ σοίχου 'στὶν οὕτως; οὔ τι μὴ
ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;

ΑΝΗΡ Α.

μὰ Δί', ἀλλὰ φέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

ΑΝΗΡ Β.

μέλλεις ἀποφέρειν;

ΑΝΗΡ Α.

πάνυ γε.

ΑΝΗΡ

v. 789. Vulgo: ἀλλ' ἀποφέρειν.

ΑΝΗΡ Β.

κακοδαίμων ἄρ' εἶ,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα.

ΑΝΗΡ Α.

πῶς;

ΑΝΗΡ Β.

πῶς; ῥᾳδίως.

ΑΝΗΡ Α.

τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

ποίοισιν, ὦ δύσηνε;

ΑΝΗΡ Α.

τοῖς δεδογμένοις.

ΑΝΗΡ Β.

δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα. 795

ΑΝΗΡ Α.

ἀνόητος;

ΑΝΗΡ Β.

οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
ἁπαξαπάντων.

ΑΝΗΡ Α.

ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ;
τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
μάλιστα πάντων.

ΑΝΗΡ

ΑΝΗΡ Β.

τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.

ΑΝΗΡ Α.

σὺ δ' οὐδὲ καταθεῖναι διανοεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

Φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.

ΑΝΗΡ Α.

τί γὰρ ἄλλο γ', ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν;

ΑΝΗΡ Β.

ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.

ΑΝΗΡ Α.

λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

λέξουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

καὶ φασὶν οἴσειν ἀραμένοι.

ΑΝΗΡ

v. 800. σὺ δ' οὐδὲ. Liber noſter.

v. 803. ἰδὼν ἐπειθόμην. Sic vulgo, ut liber noſter. Brunckius: ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην. Vide ſupra ad v. 698.

v. 804. λέξουσι γάρ. Sic, ut vulgo, liber noſter: quae particula, ut vulgo, ita in libro noſtro extat quoque in extremis tribus verſibus ſequentibus, cuius loco Brunckius γοῦν ubique repoſuit, quod aptior eſſet haec particula ſententiae tuendae. Sed ut ridicula eſt ſententia totius loci ad riſum ſpectatorum excitandum, ſic poeta aptiſſime ridiculo verborum nexu uſus eſt.

ΑΝΗΡ Β.

φήσουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ'.

ΑΝΗΡ Β.

ἀπιστήσουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

ὁ Ζεύς σέ γ' ἐπιτρίψειεν.

ΑΝΗΡ Β.

ἐπιτρίψουσι γάρ.
εἶσειν δοκεῖς τιν', ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
σὺ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ, νὴ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε τῶν ἀγαλμάτων,
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθά,
ἔσηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,
οὐχ ὥστε δώσοντ', ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.

ΑΝΗΡ Α.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾶν.
ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα. ποῦ μου 'σθ' ἱμάς;

ΑΝΗΡ

v. 811. γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε τῶν ἀγαλμάτων. Ita hunc versum exhibet liber noster. Multi in hunc doctorum hominum atque ingenioſi conatus; quorum alii: τε καὶ τἀγάλματα, alii: τε καὶ ἀγαλμάτων, ſcribendum exiſtimarunt. Brunckius quoque γε καὶ τἀγάλματα legendum coniecit. Planiſſima vero per ſe eſt ratio libri noſtri, qua verſus ſcriptus eſt, ita ut ceteris praeſtet.

v. 815. ἔα με τῶν. Ita Rav. liber. Brunckius: σύ γ' ἔμ' ἔα.

v. 816. Brunckius: ποῦ μοι.

ΑΝΗΡ Β.

ὄντως γὰρ οἴσεις;

ΑΝΗΡ Α.

ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε.

ΑΝΗΡ Β.

τῆς μωρίας,
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη —

ΑΝΗΡ Α.

τί δρᾷν;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.

ΑΝΗΡ Α.

ἵνα δὴ τί;

ΑΝΗΡ Β.

σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διᾴξειεν γαλῆ,
παύσαντ' ἄρ' εἰσφέροντες, ὦ 'μβρόντητε σύ;

ΑΝΗΡ Α.

χαρίεντα γοῦν παθοιμ' ἄν, εἰ μὴ "χοιμ' ὅποι
ταῦτα καταθείμην.

ΑΝΗΡ Β.

μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἔνης ἔλθῃς.

ΑΝΗΡ

v. 824. παύσαντ' ἄρ'. Liber noſter. Alii: ἄν.
v. 826. καταθείμην. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius: καταθάην. Idemque v. ſeq. ἔνῃ.

ΑΝΗΡ Α.

τιή;

ΑΝΗΡ Β.

ἐγῷδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχεῖς·
ἅττ' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.

ΑΝΗΡ Α.

οἴσουσιν, ὦ 'τάν.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

ἀμέλει κομιοῦσι.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

μαχούμεθ' αὐτοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

ἄπειμ' ἐάσας.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ πωλῶσ' αὐτά, τί;

ΑΝΗΡ Α.

διαῤῥαγείης.

ΑΝΗΡ

v. 828. Liber noster: ταχύ.

ΑΝΗΡ Β.

ἦν διαῤῥαγῶ δὲ, τί;

ΑΝΗΡ Α.

καλῶς ποιήσεις.

ΑΝΗΡ Β.

σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;

ΑΝΗΡ Α.

ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμαυτοῦ γείτονας
ὁρῶ φέροντας.

ΑΝΗΡ Β.

πάνυ γ' ἂν οὖν Αντισθένης
αὖτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.

ΑΝΗΡ Α.

οἴμωζε.

ΑΝΗΡ Β.

Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσοίσει τί πλεῖον Καλλίου;
ὦνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν.

ΑΝΗΡ Α.

δεινά γε λέγεις.

ΑΝΗΡ Β.

τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ ὁρῶν
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', οὗ δοξε, τὸ περὶ τῶν ἀλῶν;

ΑΝΗΡ

v. 841. Rav. liber: τί πλέω.
v. 845. Brunckius: ὦ δοξε τᾶ.

ΑΝΗΡ Α.

ἔγωγε.

ΑΝΗΡ Β.

τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεσθ', οὐκ οἶσθα;

ΑΝΗΡ Α.

καὶ κακόν γ' ἐμοὶ
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς,
μεσὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων·
κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ, μὴ δέχεσθαι μηδένα
χαλκοῦν τολοιπόν· ἀργύρῳ γὰρ χρώμεθα.

ΑΝΗΡ Β.

τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμυμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τεσσαρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ θ' ἁνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

ΑΝΗΡ Α.

οὐ ταυτὸν, ὦ 'τάν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν·
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.

847. ἐψηφισάμεσθ'. Sic vulgo et liber noſter. Brunckius: ἐψηφισάμεθ'.
854. Hunc verſum ita Brunckius ex libro ſuo, et Bernardus Iunta exhibuerunt.
856. ἐπόρισ'. Ita etiam Brunckius. Vulgo: εὐπόρισ'.
857. Liber noſter: καὐθύς.
858. Vulgo: ὅτε δ' ἤδ'. Brunckius: δὴ δ'.

ΑΝΗΡ Β.

ἅς γ' ἐγὼ φυλάξομαι,
νὴ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.

ΑΝΗΡ Α.

οὐκ οἶδ' ὅ τι λῃρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς.

ΚΗΡΥΞ.

ὦ πάντες ἀγοί, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ἡμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι,
κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι.
κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἰσᾶσί τ' ἐφεξῆς· τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῶ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,
σέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα·
χύτρας ἔτνους ἔψουσιν αἱ νεώταται·
Σμικὸς δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν σολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία.
γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·
ἐμβὰς δὲ κεῖται, καὶ τρίβων ἐῤῥιμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μάζαν φέρων
ἐσήκει·

v. 864. φέρε σύ. Liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo poſuit. Vulgo: σοί.

v. 867. ἡμῖν. Brunckius cum *Fabro* praeter neceſſitatem libris omnibus contradicentibus ei ὑμῖν ſubſtituit. Eodemque verſu liber noſter: αἱ τύχοι.

v. 868. φράσει liber noſter.

v. 872. Rav. liber: κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν, tum v. 873. ἐσᾶσ' ἐφεξῆς.

v. 879. κονίποδα libri omnes.

ἔσηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγυυτε.

ΑΝΗΡ Β.

οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἔσηκ' ἔχων
ἐνταῦθ', ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ;

ΑΝΗΡ Α.

καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπὶ δεῖπνον.

ΑΝΗΡ Α.

οὐ δῆτ', ἢν γ' ἐκείνους νοῦς ἐνῇ,
πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς.

ΑΝΗΡ Β.

ἀλλ' ἀποίσω.

ΑΝΗΡ Α.

πηνίκα;

ΑΝΗΡ Β.

οὐ τοὐμόν, ὦ 'τὰν, ἐμποδὼν ἔσαι.

ΑΝΗΡ Α.

τί δή;

ΑΝΗΡ Β.

ἑτέρους ἀποίσειν φήμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.

ΑΝΗΡ Α.

βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως;

v. 883. Liber noſter: διοιγνύιτε, quo loco ita grammaticus: διοίγυντε, δικαίως.
v. 885. Brunckius ed. ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δ.

ΑΝΗΡ Β.

τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

ἐμόσ' εἶμι κύψας.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ μασιγῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

καλούμεθ' αὐτάς.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ καταγελῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστὼς —

ΑΝΗΡ Α.

τί δράσεις; εἶπ' ἐμοί.

ΑΝΗΡ Β.

τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ Α.

βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ', ὦ Σίμων,
καὶ Παρμένων, αἵρεσθε τὴν παμπησίαν.

ΑΝΗΡ Β.

φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.

ΑΝΗΡ

ΑΝΗΡ Α.

. . . . . μὴ, μηδαμῶς.
δέδοικα γὰρ, μὴ καὶ πυρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.

ΑΝΗΡ Β.

νὴ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήματ' ἔξω, τοῖσδέ γε
τῶν ματτομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε Φαίνεται· βαδιστέον
ὁμόσ' ἐσι δειπνήσοντα, κοὐ μελλητέον.

v. 900. Brunckius: σύ; μηδαμῶς.
v. 904. Brunckius: τοῖσδε δὲ.

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΓΡΑΥΣ Α.

Τί ποτ' ἄνδρες οὐχ ἥξουσιν; ὥρα δ' ἦν πάλαι·
ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἔσκνα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη,
ἀργὸς, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος,
παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινὰ
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν στόμα,
μελίδριον εὑρεῖσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.

ΝΕΑΝΙΣ.

νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σαπρά.
ὅστις δ' ἐρᾷμας, οὐ παρεύσης ἐνθάδε
ἐμοῦ, τρυγήσειν, καὶ προσάξεσθαί τινα,
ἄδευσ'· ἐγὼ δ', ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντάσομαι.
κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι, καὶ κωμῳδικόν.

ΓΡΑΥΣ Α.

τούτῳ διαλέγου, καὶπιχώρησον· σὺ δὲ
Φιλοττάριον αὐλητά, τοὺς αὐλοὺς λαβών,
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.

οὐ

v. 908. Vulgo: ἥκουσιν.
v. 921. καὶπιχώρησον liber noster, id quod Brunckius acute viderat. Vulgo: καὶπιχώρισει.
v. 924. et seq. Hos versus edidimus uti scripti sunt in libro

οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις·
οὐδέ τις ἔργειν ἂν ἐθέλοι
μᾶλλον ἢ 'γὼ τὸν φίλον,
ὥπερ ξυνείην·
ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο.

ΝΕΑΝΙΣ.

μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
τοῖς ἁπαλοῖσι μηρίοις,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ· σὺ δ', ὦ
γραῦ, παραλέλεξαι,
κἀντέτριψαι, τῷ
θανάτῳ μέλημα.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα,
τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις,
βουλομένη σποδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις,

libro noſtro. Eos ſic Brunckius edidit fere, ut vulgo circumferuntur:

ἤ τις ἀγαθὸν βούλεται
παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔ-
νεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις.

Et rurſus:

ὥπερ ξυνείην. ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο.

Denique:

τοῖσιν ἁπαλοῖσι μηρίοισι,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ·
σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι τῷ.

v. 934. ἁπαλοῖσι μηρίοις. In Avibus v. 667. ἁπαλὸν ἐρυθίσι. *Cicero* de Amicitia (c. 19.): *equis vetulis teneros anteponere ſolemus.*

καὶ προσελκύσαιο βουλο-
μένη Φιλῆσαι.

ΝΕΑΝΙΣ.

945 αἶ, αἶ· τί ποτε πείσομαι;
οὐχ ἥκει μοῦ ταῦρος·
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ'· ἡ
γάρ μοι μήτης ἄλλη βέβηκε,
καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν.
950 ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύω,
κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, οὕτως
σαυτῆς κατόναι, ἀντιβολῶ σε.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας
τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷς·
955 δοκεῖς δέ μοι
καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο
τἀμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει.

ΝΕΑ-

ν. 943. et seq. Ita vulgo circumferuntur hi versus:

καὶ προσελκύσαιο βουλομένη φιλῆσαι·
— αἶ αἶ. τί ποτε πάσομαι; οὐχ ἥκει μου τοῦρος.
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι·
ἡ γάρ μοι μήτης ἄλλη βέβηκε
καὶ τἄλλ' οὐδέν με ταῦτα δᾶ λέγειν.

Brunckius μου τοῦρος, quod ridiculum est, ita emendavit, μοι ταῦρος, ut esset id, quod Aristophanes significat in *Lysistrata* v. 217.

οἶκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Postremum autem versum ita correxit:

καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα.

Quo versu verba δᾶ λέγειν, quae in omnibus fere libris sunt, aeque ac in nostro extant. Idem ἡ ante γάρ ad v. 947. retraxit.

v. 950. Liber noster: ἱκετεύομαι, tum v. seq. ut vulgo: ὅπως.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἆδ' ὁπόσα βούλει, καὶ παράκυψον, ὡς γαλῆ. 960
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' αὖτ' ἐμοῦ.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὔκουν ἐπ' ἐκφορά γε.

ΝΕΑΝΙΣ.

καινόν γ', ὦ σαπρά.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐ δῆτα.

ΝΕΑΝΙΣ.

τί γὰρ ἂν γραῖα καινά τις λέγοι;

ΓΡΑΥΣ

v. 960. Liber noſter: παράκυφ' ὥσπερ γαλῆ.
v. 963. τί γὰρ ἂν γραῖα καινά τις λέγοι; Ita liber noſter, quì tamen pro γραῖα habet γρᾶι. Locus ſane difficilis, quem nemo hactenus explicavit, corruptis hoc loco libris omnibus. Vulgo ſic ſcripta eſt pars huiuſce verſus:

τί γὰρ ἂν γραῦς τάλαινά τις λέγοι;

quod ineptum eſt. Brunckius in libro ſuo reperit:

γραῦς μαινάς τις λέγοι.

Sed ex ingenio locum ita emendavit:

τί γὰρ ἂν γραῦς καπρῶσά τις λέγοι.

At ne haec quidem ad rem eſſe videntur. Oportet enim, ut iocus omnis expreſſus his verbis in ſenectutem cadat vetulae delirantis. Etenim ipſa reſpondet:

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε χῆρας.

Omnis iocus eſt in verbo καινόν. Poſtquam puella dixerat, neminem futurum, qui vellet propter foetidam anum adoleſcentulam florentem relinquere, ſed omnes ad ſe primum venturos:

οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' αὖτ' ἐμοῦ;

irri-

v. 962. ἐπ' ἐκφορά γε) ὅτι σίκιν οἱ ἐρόμενοι. — καινόν, ὅτι τῶν γραιδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐ- οὐκ ἐπεκφέρουν.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἀλλὰ τί;

965 ἦ "γχουσα μᾶλλον, ἢ τὸ σὸν ψιμύθιον;

ΓΡΑΥΣ Α.

τί μοι διαλέγει;

ΝΕΑ-

irridet eam anus adverſaria, eamdem interrogans, num ad eam ingreſſuri ſint ἐκ' ἐκφορᾶν, *efferendi* nempe gratia, non pecuniam, ut grammaticus interpretari videtur, ſed corpus. Cui puella, καινὸν, inquit, ὦ σαπρά: *efferri nempe ego nequeo, quia adhuc ſum florens hac prima aetate*, ducta veluti comparatione a ſupellectili, quae cum nova eſt, domi retinetur, cum vero a longis annis atque ab uſu contrita eſt, abiicitur. Et apte quidem puella ita reſpondet. Sed anus, improviſa reſponſione, de ſuo veluti loco deiecta, negat, rem novam eam eſſe: eam ſcilicet non eſſe aetate ac valetudine florentem: οὐ δῆτα. Erant ergo partes puellae ipſius, anum ſic delirantem, quae negaret rem manifeſtam, mordere. Ait ergo:

τί γὰρ ἂν γραῦς καινά τις λέγοι.

Quid nam eſt, quod femina, ſenio confecta, lubens volens dicere poſſit, novum ac floridum eſſe? Quod ex feminarum moribus poeta eleganter expreſſit: quae quidem, veſperaſcente aetate ſua, aliorum adoleſcentiam aegro animo ferunt, conanturque perſuaſum eſſe omnibus, ceteros ſenes eſſe. Qua reſponſione victam ſe anus ſentiens, ſuam ſenectutem fatetur:

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

Corrigenda hinc verſio latina eſt toto hoc loco, quae ridicula eſt. καινὸν neutro genere in *Veſpis* etiam occurrit v. 120. ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. Index quoque verborum augendus eſt. Facile vero intelligitur, quomodo in libros pro καινὰ irrepſerit τάλαινα et μαινάς.

ΝΕΑΝΙΣ.

σὺ δὲ τί διακύπτεις;

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐγώ;

ἄδω πρὸς ἐμαυτὴν Επιγένει τῷ μῷ φίλῳ.

ΝΕΑΝΙΣ.

σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;

ΓΡΑΥΣ Α.

δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ὀδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.

ΝΕΑΝΙΣ.

οὐ σοῦ γ', ὦ λέθρε,
δεόμενος οὐδέν.

ΓΡΑΥΣ Α.

νὴ Δί', ὦ φθίνυλλα σύ.

ΝΕΑΝΙΣ.

δείξει τάχ' αὐτὸς, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.

ΓΡΑΥΣ Α.

κἄγωγ', ἵνα γνῷς, ὡς πολύ σου μεῖζον φρονῶ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἰθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μηδὲν πρότερον διασπεδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον·
οὐ γὰρ ἀνασχετόν
τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.

ΓΡΑΥΣ

v. 976. S. ap. Brunckius unus versus.

ΓΡΑΥΣ Β.

εἰμώζων ἄρα, νὴ Δία, σποδήσεις.
οὐ γὰρ ταὐπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔξιν δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἴθ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπώκως ἔρχομαι πάλαι ποθῶν.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γράδιον·
φρούδη γάρ ἐστιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτός, οὗ μεμνήμεθα.
δεῦρο δή, δεῦρο δή,
φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι
πρόσελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.
πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως,
καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

δεῦρο δή, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι
καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον
τήνδ'.

v. 985. Brunckius: ἔρχομαι ποθῶν πάλαι.
v. 989. et seq. Edidimus hos versiculos, uti distincti sunt in libro Ravennate.
v. 992. Vulgo: τὴν εὐφροσύνην. Correxit iam Brunckius.

τήνδ'· εἰ δὲ μή, καταπεσὼν κείσομαι.
Φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ
βούλομαι κόλπῳ
πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς. 1005
Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ερως,
καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
καὶ ταῦτα μέν τοι μετρίως 1010
πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην
εἰρημέν' ἐστί. σὺ δ' ἐμοὶ,
φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω. 1015
ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης,
Χαρίτων θρέμμα, τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με,
διά τοι σὲ πόνους ἔχω. 1020

ΓΡΑΥΣ Α.

οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

πόθεν;

ΓΡΑΥΣ Α.

καὶ τὴν θύραν γ' ἤρακτες.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀποθάνοιμ' ἄρα.

ΓΡΑΥΣ

v. 1003. Vulgo: ἐν σῷ.
v. 1010. Vulgo: μέν μοι.

v. 1005. πληκτίζεσθαι) διατύπτεσθαι.

v. 1016. μέλημα) ἀντὶ τοῦ τίμιον.

ΓΡΑΥΣ Α.

τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

Αναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον.

ΓΡΑΥΣ Α.

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

1025 αὐτήν σε βινοῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.

ΓΡΑΥΣ Α.

νὴ τὴν Αφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις
ἐσάγομεν, ἀλλ' ἑσαῦτις ἀναβεβλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.

ΓΡΑΥΣ Α.

1030 ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

ΓΡΑΥΣ

v. 1023. τοῦ δαὶ. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis: τοῦ δὲ σὺ.

v. 1025. Liber noſter: σὺ τὸν σὲ βινοῦνθ'.

v. 1030. Brunckius: πρότερον.

v. 1032. et 33. ἐν πεττοῖς. Ita eleganter ex libro ſuo Brunckius, vulgo, ut in libro noſtro, ἓν πασσοῖς, quod nihil eſt. Neque enim audiendus hoc loco grammaticus. πεσσοὶ, ut eſt in *Etymologico M.* aucto *Ori Thebani* ſtudio, quod *Larcherus* V. C. *Brunckio* utendum

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις. τήνδε δή μοι κρουστέον.

ΓΡΑΥΣ Α.

ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἶδ' ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις, ὅτι
θύραισί μ' εὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ', ὦ μέλ', ὀῤῥωδῶ τὸν ἐραστήν σου.

ΓΡΑΥΣ Β.

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τὸν τῶν γραφέων ἄριστον.

ΓΡΑΥΣ

dum dedit, βόλια κυβιστῶν, πεσσὰ, ὁμωνύμως ἥ τε γραμμὴ, καὶ ἡ ψῆφος. πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα.

καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα, καὶ κύβων βολαί.

καὶ τάχα ἡ πεττεία, οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. ἐπὶ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση γραμμὴ Ιερὰ ἐκαλεῖτο. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται ἐν ἡρωικῷ στίχῳ παλαιῷ γραμμάτων τριάκοντα ἕξ, πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον·

εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμήδης.

ἔστι πέτω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὁ μέλλων πέσω. ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσὸς ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι, καὶ τροπῇ, πεττός. καὶ πεττεύειν, τὸ μεταφέρειν τὴν ψῆφον· ἀπὸ τῶν πεττῶν, τουτέστι τῶν κύβων· πεττεύειν δὲ καὶ τὸ ταβλίζειν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πεττὸς, πεττεύω. δηλοῖ δὲ τὸ μετατιθέναι τὴν ψῆφον, καὶ παίζειν.

v. 1036. κρησέραν) τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων· ἔστι δὲ δι' ἔρωτος τοῦτο οὖν ὡς πρὸς γραῦν.

ΓΡΑΥΣ Β.

οὗτος δ' ἔστι τίς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.
ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.

ΓΡΑΥΣ Β.

εἶδ', εἶδ' ὅ τι βούλει.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

καὶ γὰρ ἐγώ σε, νὴ Δία.

ΓΡΑΥΣ Β.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχεν κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

παραφρονεῖς, ὦ γραδίον.

ΓΡΑΥΣ Β.

ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ γρώματα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα χρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνούμεθ' ἂν,
ἐξὸν, καθέντα γραδίον τοιουτονί,
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

ΓΡΑΥΣ Β.

μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι 'στίν, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν

τὴν

v. 1045. μὴ 'γώ σ' ἀφήσω. Ita libri omnes. Brunckius negat, hoc modo recte esse positam particulam μή. Quare vellet, ut scriberetur, οὐ μή σ' ἀφήσω. Sed non est nostrum, coercere tam angustis limitibus graecae linguae libertatem, cuius, qui fines fuerint, cum illa floreret, exploratum satis nobis non potest esse.

v. 1051. τῶν ἐτῶν. Libri omnes ex facili conversione litte-

τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.

ΓΡΑΥΣ Β.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐγὼ δὲ τοῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλὰ, νὴ Δία,
ἀναγκάσει τουτί σε.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τοῦτο δ' ἔστι τί;

ΓΡΑΥΣ Β.

ψήφισμα, καθ' ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

λέγ' αὐτό, τί ποτε κᾆτα.

ΓΡΑΥΣ Β.

καὶ δή σοι λέγω.
Ἔδοξε τοῖς γυναιξίν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σπουδεῖν αὐτήν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἕπου τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι· Προκρούσης τήμερον γενήσομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πείσεσθον.

litterae τ in μ', habent ἐμῶν. Huius auctor est emendationis *Thomas Tyrwhitt*, quam cum Brunckio omnes facile adoptabunt.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δ', ἢν ἀφαιρῆταί μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις;

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμνον ἔς' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν;

ΓΡΑΥΣ Β.

οὐ γὰρ δεῖ τροφῆς.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

κλάων γε σύ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα χρὴ δρᾶν;

ΓΡΑΥΣ Β.

δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοι 'στί;

ΓΡΑΥΣ Β.

Διομήδειά γε.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ' ὑπόθου συγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους,
ὕδα-

v. 1072. κλάων γε σύ. Ita liber noster. Vulgo: κλᾷε σύ. Brunckius: κλαύσει γε σύ.

v. 1074. Διομήδεια) Διομήδης ὁ Θρᾷξ πόρνας ἔχων θυγατέρας etc.

. . . ὡς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνθρωποφάγους ἔπεσι.

ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

νὴ τὸν Δί', ἤν περ ᾖς γέ που τῶν κηρίνων.
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.

ΝΕΑΝΙΣ.

ποῖ τοῦτον ἕλκεις σύ;

ΓΡΑΥΣ Β.

τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.

ΝΕΑΝΙΣ.

οὐ σωφρονοῦσά γ'. οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρά σοι καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν· ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτῷ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.

ΓΡΑΥΣ Β.

ὦ παμβδέλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξεῦρες· ἀλλ' ἐγώ σε τιμωρήσομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, κεχάρισαί γ' ἐμοί,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου·

v. 1080. νὴ τὸν Δί', ἤν περ ᾖς γέ που τῶν κηρίνων. Ita egregie liber noſter. Vulgo ineptiſſime:

ἢν περί γε ποῦ τῶν κηρίων.

Brunckius ex libro ſuo:

ἢν περιῇς γέ που τῶν κηρίων,

viditque κηρίων mutandum eſſe in κηρίνων.

v. 1085. αὐτῷ libri omnes. Brunckius ex libro ſuo αὐτοῦ.

v. 1078. κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας) πρὸ τῆς θύρας τὰ καλούμενα ἀρδάνια.

v. 1080. κηρίνων) στεφάνων.

v. 1081. διαπεσεῖσθαι) τεθνήξεσθαι. διαῤῥυῆναι.

ὥς' ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἑσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.

ΓΡΑΥΣ Α.

αὕτη σὺ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον
ἔλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρημένων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος.
πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.

ΓΡΑΥΣ Α.

βάδιζε δεῦρο.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

μηδαμῶς με περιΐδῃς
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἐγὼ,
ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἐμπουσά τις
ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἔπου, μαλακίων, δεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.

ΝΕΑ-

v. 1101. ἔμπουσά τις. Ita in Ranis v. 293., ubi Ravennas liber: φάντασμα δαιμονιᾶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον. καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἷον ἑνίποδα εἶναι. οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅτ' ἂν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

v. 1103. μαλακίων) ἀντὶ τοῦ ἀπεῖν μαλακὲ ἔπε μαλακίων. ὑποκοριστικὰ δὲ τὰ τοιαῦτα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἴθι νυν ἔασον εἰς ἄφοδον πρώτιστά με
ἐλθόντα θαῤῥῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μὴ,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΓΡΑΥΣ Α.

θάῤῥει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

δέδοικα κἀγὼ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἀξιόχρεως.

ΓΡΑΥΣ Α.

μή μοι καθίστη.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ποῖ σὺ, ποῖ
χωρεῖς μετὰ ταύτης;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἕλκομαι.
ἀτὰρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ηράκλεις,
ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ὅστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου.

v. 1111. Vulgo: μετ' αὐτῆς, et v. 1118. inepte τῶν νεκρῶν. Liber noster: παρὰ τῶν πλειόνων. Ex eodemque personas versibus 1122. et 23. restitui, uti Brunckius iam easdem restitui debere existimavit.

v. 1110. ἀξιόχρεως) ἀξιολόγους. — μή μοι) ἄλλη γραῦς τρίτη πρὸς τὴν νεώτερον.

ΓΡΑΥΣ Α.

δευρὶ μὲν οὖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

διασπάσεσθέ μ', ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.

ΓΡΑΥΣ Γ.

οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε, πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;

ΓΡΑΥΣ Γ.

αὐτὸς σκόπει σύ· τάδε δέ σοι ποιητέον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δευρί.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀφέτω νύν μ' αὐτήν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἢν ἡδί μ' ἀφῇ.

ΓΡΑΥΣ

V. 1129. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ' — ἢν ἡδί μ' ἀφῇ. Ita liber noster; ut Brunckius coniecerat, addita post ἤν, γε particula. Vulgo:

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἐμέ — ἢν νὴ Δία γ' ἀφῇ.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.

ΓΡΑΥΣ Γ.

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

χαλεπή γ' ἂν ἦσε γενόμεναι πορθμῆς.

ΓΡΑΥΣ Α.

τίς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκνάετε.

ΓΡΑΥΣ Α.

σιγῇ βάδιζε δεῦρο.

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;

ΓΡΑΥΣ Α.

καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἶμι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας
ἑλκόμενος εἶμ'.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔσαι σοι πλέον.
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

μὴ πρὸς θεῶν.
ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·
κἄπειτ', ἐπειδὰν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἀνήρ, καὶ δυσυχής,
ὅσις τοιούτοις θηρίοις συννήξομαι.
ὅμως δ', ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν, δεῦρ' ἐσπλέων,
θάψω μ' ἐπ' αὐτῷ τῷ σήματι τῆς ἐσβολῆς·
καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς σοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἶτα τῷ πόδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ,
ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγὼ,
αὐτή τε μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς δ' ὅσαι παρέσατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις,
εἰ γείτονές τε πάντες οἵ τε δημόται,

ἐγὼ

v. 1150. πολλὰ πολλάκις. Ita liber noster, ut Brunckius ex libro suo. Vulgo vox πολλὰ deest.
v. 1152. Vulgo: ἐν αὐτῷ.
v. 1153. Liber noster, ut vulgo: καὶ τῶν.
v. 1159. ὅσαι παρέσατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις. Ita liber noster fere ut vulgo. Brunckius hunc locum ita legendum putat:

ὅσαι πάρες' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις.

Versu sequenti liber noster, ut vulgo:

τε πάντες εἰ τῶν,

quod postremum vitium scripturae est. Brunckius ex libro suo ita primam versus partem edidit:

εἰ γάτονές θ' ἅπαντες.

v. 1151. καισαλβάδοιν) τῶν ποδῶν, ὡς ἐπὶ κινδύνου καὶ θαλάττης.

ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,
ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαμεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάιτ' ἀπέπτετο·
ὥς' ἐσὶ πολὺ βέλτισα, πολὺ δῆτ', ὦ θεοί.
κέραιον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν ψυχ' ὅλην,
ἐκλεγομένη ὅ τι ἂν μαλισ' ὀσμὴν ἔχῃ.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'σὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

μάλισθ'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε, καὶ τρισόλβιε.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

σὺ μέντοι, νὴ Δί', ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅστις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ π.ῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.

ΘΕ-

v. 1162. μεμύρωμαι. Ita liber noster, ut vulgo. Brunckius ex Athenaeo: μεμύρισμαι.

v. 1169. Liber noster, ut vulgo: ἐκλεγομένας et ἔχει. Brunckius ex libro suo: ἐκλεγομένη.

v. 1172. Rav. lib. γὰρ, pro γ' ἂν quod Brunckius induxit.

v. 1164. ἀμφορείδια) τὰ κεράμια.

v. 1166. ἀπανθήσαντα) ὡς ἐπὶ τῶν ἀνθῶν εἶπε τὸ ἀπανθήσαντα, ἀντὶ τοῦ ξηρανθέντα.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ποῖ, ποῖ βαδίζεις;

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, πολύ γ' ἀπάντων ὕστατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε, κἀγὼ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ παραλελειμμένος
κἀλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
κἀν τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
κἀν τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἐτέρωσε βλέπει,
ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.
οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γεννικῶς ἐρεῖς,
κἀν μὴ παραλείψῃς μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον· ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐς' ἐπεσκευασμένον
ἅπαξάπασιν, ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι,
ἔχω δέ τοι κἀξδα ταυτηνὶ καλῶς.
τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπάσομαί μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρινειν ἐμέ.

μηδὲ

v. 1184. παραλελειμμένος liber noster. Vulgo: περιλελειμμένος.
v. 1195. ἔχω δέ τοι. Liber noster. Vulgo: ἔχουσά τοι.
v. 1196. διατρίβεις ἔχων) τὸ ἔχων παρέλκεται. Ἀττικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτο.

μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ' ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ 'πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χορεὺς ὀρθῶς ἀεί·
μηδὲ τῆς κακῆς ἑταίρας τὸν τρόπον προσεικένας,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί·

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ, ὦ, ὥρα δή, φίλαι
γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε
καὶ σὺ κίνει.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τοῦτο δρῶ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς
τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-
κρανιολειψανοδριμυποτιτριμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιχλεπικοσσυκοφαττοπερισερα-
λεκτρυ-

v. 1206. Liber noſter: τόν τε τρέπον.
v. 1208. et ſeq. *Semichoros* ad auctoritatem libri noſtri diſtinximus.
v. 1215. Vulgo: λεπαδο. . . .
v. 1216. Liber noſter . . . . πστριμματο.
v. 1217. Rav. liber: κικλε . . . . Ceteros verſus edidi, uti ſcripti ac diſtincti in eo ſunt, ſane diligentius, quam ut vulgo circumferuntur. Vulgo namque hoc modo editi ſunt:

κιχλεπικοσσυφοπεριστερα
— — — — —
λειολαγωοσιραιοβαφητραγαιοπτερύγων.
σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως
λαβὲ τρυβλίον. εἶτα λαβὼν κόπισαι etc.

v. 1210. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε) ῥυθμὸς ἐστὶ Κρητικός.
v. 1215. γαλεο) γαλῆ ᾠδὴς ἰχθύος.

λεκτρυονοπτεγκεφαλλιοκιγκλοπε-
1220 λειολαγωοσιραιβαφητραγα-
νοπτερύγων. σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμε-
νος ταχὺ καὶ ταχέως λαβὲ τρυβλίον.
εἶτα κόνισαι λαβὼν
λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

1225 ἀλλὰ λαμπάττουσί που.
αἴρεσθ' ἄνω· ἰχὶ εὐοί.
δειπνήσομεν εὐοῖ, εὐοῖ,
εὐοῖ ὡς ἐπὶ νίκῃ
εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ.

v. 1228. Rav. liber: ἐπὶ νίκῃ. Vulgo: ἐπινίκ' εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΩΝ.

LIPSIAE
EX OFFICINA SOLBRIGIANA.

BINDING SECT. AUG 11 1966

LGr
A716I

21428

Aristophanes
Comoediae; ed. by Invernizi. Vol.2.

DATE.

NAME OF BORROWER.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED